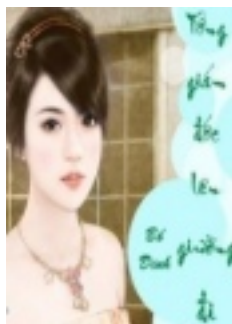

Tổng Giám Đốc Lên Giường Đi

Contents

Tổng Giám Đốc Lên Giường Đi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	22
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	60
27. Chương 27: End	64

Tổng Giám Đốc Lên Giường Đi

Giới thiệu

Giấu đi một số truyện, bởi vì cô thực yêu anhVụng trộm một đêm vui vẻ, chỉ là muốn càng yêu càng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-len-giuong-di>

1. Chương 1

Trong phòng hội nghị ở tầng cao nhất của tập đoàn Cổ thị, đoạn phim vừa khép lại thì tiếng vỗ tay từ bốn phía vang lên.

Người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi ngồi ở chỗ cao nhất đứng lên, vươn tay phải hướng về phía người đàn ông trẻ tuổi, sáng khoái cười:

“Ha ha, đề án hợp tác lần này tôi cực kỳ hài lòng, công ty của hai nhà chúng ta thực lực siêu quần, liên hợp sẽ rất mạnh, tuyệt đối sẽ chế tạo ra một vùng trời đất mới, không đến 5 năm, cậu, tôi sẽ là người dẫn đầu trong nghề này! Đồng sự trưởng Cổ à, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Khoé môi Cổ Mộ Bạch nhếch lên nụ cười nhạt, đáy mắt không thấy gợn sóng, giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của anh, anh gạt đầu một cái, thanh âm trầm thấp mà mê người:

“Nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.”

“Nếu đã như vậy” – một giọng nữ vui vẻ chột vang lên, người nọ uốn cong mắt lưỡi liềm, đôi mắt nhanh nhẹn từ trên người Cổ Mộ Bạch thần nhiên dời đi, ánh mắt hướng về phía người đàn ông bên cạnh:

“Chủ tịch Trần, để ăn mừng lần đầu hợp tác, tối nay liền do tập đoàn Cổ thị làm chủ, lấy tầng lầu thứ mười ba mời tất cả mọi người cùng tham gia bữa tiệc tối vui vẻ, đến lúc đó rất hân hạnh mời ngài tham dự ạ”.

Trần Xương Kiệt nhìn thấy cô gái trước mắt có dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, son phấn nhẹ nhàng, lông mày nhàn nhạt lướt, đúng là có tướng mạo đẹp dễ mà khéo léo, trên gương mặt nhỏ cỡ lòng bàn tay được tương khảm một đôi mắt nhìn xa trông rộng, cô gái này quả thực không đơn giản.

Bất luận là cô ta đối với công việc rất có tính chuyên nghiệp, chính là khi đối mặt với đối thủ ngang tài ngang sức vẫn thật bình tĩnh, cô cũng được coi là người có tài đàm phán trong nghề này, thậm chí ngay cả khi đối mặt với một người đẹp trai, khôi ngô tuấn tú như bạch mã hoàng tử là Cổ Mộ Bạch, cô ta cũng có thể che dấu thoả đáng được sự ái mộ trước mắt.

Nghĩ đến sự chuyên nghiệp của Quý Ly Ly, bản thân cô ta bây giờ có tính cách thực bình thản, lãnh đạm, cũng không phải trong một sớm một chiều.

Nhưng, Trần Xương Kiệt ở trong thương trường, tình trường tung hoành đã mấy chục năm, cho dù Quý Ly Ly thực có năng lực che dấu cỡ nào, cũng không thoát khỏi cặp mắt của ông; Ông ta cười, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó, hướng về phía bên cạnh Cổ Mộ Bạch nói:

“Nhìn xem, tôi đây thật đáng trí, như thế nào lại quên mất công lớn của Cổ chủ tịch a...”

Khoé miệng Cổ Mộ Bạch mỉm cười, chỉ nhẹ nhàng nói xen vào:

“Bác Trần, hội nghị của chúng ta đã kết thúc, ở chỗ riêng tư, bác cứ kêu cháu là Tiểu Cổ đi...”

“Ha ha,... Được, nghe lời cậu”, Trần Xương Kiệt cũng không từ chối, dựa vào thân phận và tuổi tác của ông, việc xưng là bác cũng rất xứng đáng.

“Tiểu Cố a, dự án hợp tác lần này tiến hành được thuận lợi như vậy, vẫn phải cảm ơn Quý Ly Ly mới đúng, nếu như ban đầu không phải cô ấy cố chấp, ta nghĩ là, bây giờ ta cũng sẽ không đứng ở chỗ này.”

Quý Ly Ly cười nhạt, vẻ mặt như thường ngày, thản nhiên, nhu thuận đứng bên cạnh Cố Mộ Bạch, chuyên tâm ở đây nghe Trần Xương Kiệt trò chuyện tán dóc, tuy rằng nhân vật trong lời nói là chính mình nhưng ngược lại bộ dáng của cô đúng là một lòng không sợ quang vinh và nhục nhã.

Trần Xương Kiệt để ý theo dõi, lại tiếp tục hướng về phía Cố Mộ Bạch, có chút hâm mộ, trêu ghẹo nói:

“Tiểu Cố a, đã sớm nghe nói bên cạnh cậu có được một trợ thủ đắc lực, trải qua dự án lần này, ta rốt cuộc đã được mở rộng tầm mắt! Thật không biết tiểu tử ngươi kiếp trước tu được tích đức gì, phải quý trọng thật tốt người trước mắt a, bằng không nhìn xem Quý Ly Ly là trợ lý có tài như vậy, tôi đúng là sẽ phải đục khoét nền tảng a.”

Quý Ly Ly rốt cục bị anh nói trúng, sắc mặt có một chút đỏ.

“Bác Trần đây là muốn gây khó dễ cho cháu”

Cố Mộ Bạch vẫn như cũ, chỉ cười nhạt, nhưng trong lời nói để lộ ra vẻ kiên định:

“Sợ là đã làm cho bác Trần thất vọng rồi, chỉ cần có Cố Mộ Bạch ở đây, Quý Ly Ly vĩnh viễn vẫn là thư kí tổng giám đốc của tập đoàn Cố thị.”

Lời này nói ra, nghe rất có tình ý... Hai ánh mắt khác nhau đồng thời nhìn về phía anh, đều lộ ra sự khác thường, nhất là ánh mắt gò bó của Trần Xương Kiệt dường như có điều gì suy nghĩ nhưng lại cười mà không nói, còn lại là ánh mắt của Quý Ly Ly đang ở bên cạnh. Quý Ly Ly cuối cùng vẫn là nhịn không được ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cố Mộ Bạch, tuy rằng chỉ hơi cách xa một chút, thế nhưng từ đầu đến cuối anh vốn vẫn luôn như vậy, vẫn không thể nào với tới, vô luận cô cố gắng bao nhiêu, xuất sắc cỡ nào, thì ở trong mắt anh cô bất quá cũng chỉ là một thư kí của tổng giám đốc mà thôi.

Cô thoáng thở dài.

Trần Xương Kiệt cười hô hô, gạt bỏ đi xấu hổ trong giây lát, ông ta cười đi ra ngoài:

“Tiểu Cố, hôm nay tôi dẫn dắt nhóm chúng ta, ăn mừng một phen thật vui với các cậu ở Bách Nhạc Môn, kế tiếp sẽ có một trận chiến ác liệt phải đánh.”

Cố Mộ Bạch theo sát phía sau Trần Xương Kiệt, “Bác Trần, cháu tiễn bác”.

Anh không quay đầu lại đối với Quý Ly Ly phía sau phân phó: “Thư kí Quý, tôi sẽ đích thân lái xe đưa Chủ tịch Trần về, 7 giờ tối, cô trực tiếp đi đến bữa tiệc là được.”

Rất nhanh, trong phòng hội nghị rộng lớn chỉ còn lại một mình Quý Ly Ly.

Lúc này đây, cảnh tượng bên trong thật yên tĩnh, thực có thể làm cho người ta nhớ tới một vài chuyện..., Quý Ly Ly nhìn theo bóng lưng của Cố Mộ Bạch dần xa, không một chút lưu ý, bất chợt suy nghĩ về quá khứ:...

... Trong một phòng lớn có từng hàng có thể ngồi mấy ngàn người, cô kéo Kiều Vi – bạn tốt nhất ngồi ở trong góc, yên lặng chờ học trưởng truyền kỳ trong đại học – Cố Mộ Bạch.

Không sai, Quý Ly Ly chính là học muội của Cố Mộ Bạch, tuy rằng bọn họ không học cùng khoa, thế nhưng anh lại là học trưởng nổi tiếng trong cả nước, nói về Cố Mộ Bạch, anh không những tốt nghiệp trung học mà còn là một nhân vật truyền kì, chính là thanh niên đầu tiên liên tiếp ba năm giành được giải xuất sắc của Đài Loan, cũng chính là người dẫn ông độc thân chính cống.

Mặc dù bản thân Cố Mộ Bạch thực giàu có lại chưa từng tự mình gây dựng sự nghiệp, thế nhưng anh dựa vào học thức và cố gắng của mình đem Tập đoàn Cố thị từ sự nghiệp sản xuất vượt sang phạm vi của ngành công thương nghiệp, chỉ trải qua thời gian mấy năm, cổ phiếu công ty đã tăng gấp đôi.

Không cần nói đến những truyền thuyết thương nghiệp từng trải qua, chỉ bằng cái tướng mạo của anh, mỗi nhất cử nhất động đều mang khí chất vương giả, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể làm say mê một mảnh tâm xuân của các cô gái mới trưởng thành trong sân trường, vì anh mà điên cuồng.

Vốn là người sẵn có một loại mê hoặc lòng người lại có mị lực hấp dẫn, khiến cho người ta nhìn không được muồn gần gũi, làm cho Quý Ly Ly lần đầu tiên nhìn thấy Cố Mộ Bạch, cô đã xác định trái tim mình đã rơi vào tay giặc.

Cô sở dĩ chú ý tới Cố Mộ Bạch, là bởi vì trên trang bìa của một tờ tạp chí đặc biệt chính là hình ảnh của Cố Mộ Bạch, anh nhếch môi, cười nhạt, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng...

Đó vốn là tạp chí lá cải, có lẽ là muốn thu hút ánh mắt của mọi người nên trên bìa tạp chí còn vẽ thêm thần tình yêu cupid đang cầm cung tên nhắm vào ngay trái tim của Cố Mộ Bạch, trên góc trang bìa có màu hồng phấn, dòng quảng cáo được viết theo chữ thư pháp...

Đúng là người đàn ông độc thân thì luôn có giá trị của nó.

Quý Ly Ly then thùng, tim đập nhanh nhìn hình ảnh của Cố Mộ Bạch trên phần giới thiệu, vừa ở trên đường đi vừa tìm tất cả những thông tin liên quan đến Cố Mộ Bạch và ghi nhớ vào trong đầu. Cuối cùng, cô kiên quyết giữ vững lòng tin, chính là muốn nhớ hết mọi biện pháp để theo đuổi anh.

Từ khi đó trở đi, Quý Ly Ly thường xuyên lén lút thu thập thông tin về Cố Mộ Bạch trên báo chí, thường xuất quỷ nhập thần, đúng lúc đã bị Kiều Vi nhìn thấy, Quý Ly Ly phản ứng thật nhanh nhẹn, chỉ nói chuyện với người bạn thân của mình một chút là xong.

Mãi cho đến một ngày, Quý Ly Ly bị cô kéo chạy về phía bậc cầu thang bên cạnh giảng đường lớn. Trong tiếng hét chói tai và vỗ tay của toàn bộ nữ sinh, từ trong phòng hội trường có người đang đến từ xa, cô cuối cùng quên mất chính mình đang ở chỗ nào, quên mất người bạn tốt của mình chứa ái tình trong mắt, thậm chí âm thanh phát ra từ những nữ sinh cũng không nghe được, ánh mắt của cô đều không rời khỏi người kia... Cố Mộ Bạch.

... Trong đầu Kiều Vi trở nên trống rỗng, cô thậm chí không tìm ra ngôn ngữ để hình dung về Cố Mộ Bạch.

Cố Mộ Bạch, là một trong những thành tựu về kinh tế giữa những nhân vật lãnh đạo trong làn sóng của Đài Loan, trở lại trường cũ để phát biểu diễn thuyết, anh nhìn thấy nữ sinh ngồi đông nghịt dưới đài, đè nén tinh thần đem hai tay đặt trên bệ đài, phát biểu về những dự định mà trường cần phát huy, anh đem những kinh nghiệm đơn giản mà mình đã trải qua nhưng không mất đi sự thú vị sau khi kết thúc bài diễn thuyết.

Vừa dứt lời, một nữ sinh can đảm đưa ra câu hỏi, như là “anh đã có bạn gái chưa?”, đến “màu sắc mà anh yêu thích là gì?” Từ những kinh nghiệm của người thương nhân anh trả lời rất thành thạo, có thể nói những câu hỏi đưa ra đều rất đa dạng.

Quý Ly Ly bị bao phủ trong biển người, cô cũng không nhụt chí, đúng vào thời điểm Cố Mộ Bạch phải rời khỏi, liền bằng tốc độ nhanh nhất lôi kéo Kiều Vi vọt tới trước mặt anh, tự nhiên mà giới thiệu:

“Xin chào, Cố học trưởng, em tên là Quý Ly Ly, học chuyên ngành thuộc hệ tân văn khoa thứ chín”.

Ánh đèn trong phòng học lớn cũng không sáng lắm, bên cạnh Cố Mộ Bạch bị đám nữ sinh vây quanh thành nhiều vòng, chỉ có Quý Ly Ly và Kiều Vi là đứng gần nhất, anh ngẩng đầu, nhìn về phía các cô trong ánh đèn lập loè, thế nhưng cái nhìn kia lại chỉ nhìn về phía Kiều Vi, cái nhìn kia... con người trong mắt Cố Mộ Bạch lãnh đạm bỗng nhiên thoáng cái liền sáng lên, tâm của Quý Ly Ly liền nặng nề, khó chịu.

Kỳ thực Quý Ly Ly cũng không tin tưởng lắm cái gì gọi là nhất kiến chung tình, nhưng cho đến khi cô nhìn thấy Cố Mộ Bạch, Cố Mộ Bạch lại thấy Kiều Vi, cái gọi là vừa gặp đã yêu giống như mọi cái cây đâm xuyên vào lòng cô.

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, sau chủ nhật hôm đó Cố Mộ Bạch cùng Kiều Vi đã đính hôn, còn chính mình sau khi tốt nghiệp lại xin vào làm việc ở tập đoàn Cố thị, từ nhân viên chức vụ thấp nhất đến vị trí hiện tại này.

Quý Ly Ly là một người đối với lòng mình rất kiên quyết, nếu anh đã yêu người bạn tốt nhất của mình, thì cô muốn nhìn thấy bọn họ sẽ có cuộc sống hạnh phúc hơn, cô muốn đem phần lưu luyến kia chôn sâu, cất giữ dưới đáy lòng, chúc bọn họ hạnh phúc, cô vứt bỏ hết những dũng khí lớn nhất của mình. Chính mình cùng bạn bè đi yêu cùng một người đàn ông, miễn là... bọn họ hạnh phúc.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, kéo Quý Ly Ly trở về với thực tại. Cô nhìn xung quanh phòng hội nghị, lại phát hiện điện thoại của Cố Mộ Bạch để quên ở trên bàn.

Thân là thư kí của tổng giám đốc, thì tiếp nhận điện thoại là chuyện cực kì bình thường, Quý Ly Ly nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, không nghĩ tới lại là Kiều Vi, cô cười khổ, nhớ tới một số chuyện bi thương...

Quý Ly Ly ổn định tinh thần, đưa điện thoại lên tai, bấm phím nghe.

Còn chưa kịp mở miệng, người bên kia đã dùng giọng nói ra một đồng: “Mộ Bạch, hôm nay tôi có chuyện nhất định muốn nói với anh, bằng không tôi sẽ bứt rứt chết đi được! Anh hiện tại không nên mở miệng, không nên cất lời của tôi, để cho tôi nói một lần cho hết lời!”

Hôm nay, thanh âm của Kiều Vi tựa hồ nghe rất nghiêm trọng, Quý Ly Ly nhú mày, nhưng chưa mở miệng nói ra thân phận của chính mình.

“Hôm nay, không phải là ngày cá tháng tư, cho nên đừng cho rằng tôi nói chuyện đùa giỡn! Tôi nhất định phải nói ra, tôi không muốn cùng anh kết hôn, tôi yêu người khác! Chúng ta chia tay, mỗi người một ngã”.

... Quý Ly Ly không biết mình có phản ứng gì, cô ngơ ngác đem điện thoại kề sát lên tai, không bỏ qua bất luận dù là một thanh âm nhỏ của Kiều Vi, cô hi vọng những điều mình nghe được đều là ảo giác, thế nhưng tim cô đập như trống đánh, đây là sự thật...

Cô hít hơi thật sâu, cảm xúc mê mẩn thậm chí ngay cả thanh âm cũng có phần khô ráp, cô kìm nén ngọn lửa phẫn nộ, hướng về phía điện thoại khẽ thét lên: “Kiều Vi, cậu ở đâu?”

“Ly... Ly Ly? Ly Ly...” Thanh âm của Kiều Vi bất thành linh run lên, cô hiển nhiên rất sợ đối mặt với bạn tốt của mình “Như thế nào lại là cậu”.

Quý Ly Ly cũng không áp úng, hai ba câu liền giải thích rõ:

“Tổng giám đốc Cố tiền khách đi, lại để quên máy trong phòng hội nghị, mình nhìn thấy liền cầm lên nghe, hiện tại cậu không cần giải thích, chúng ta gặp mặt rồi nói sau, buổi chiều vào lúc 5 giờ, gặp nhau tại tiệm cà phê đối diện Bách Nhạc Môn, không gặp không về, không được đến muộn.”

Không đợi Kiều Vi nói, Quý Ly Ly đã cúp điện thoại trước, tính cách của cô luôn như vậy, mạnh mẽ kiên cường, nói một là một.

Kiều Vi đã từng nói, cùng làm bạn bè với Quý Ly Ly là một việc ngoài ý muốn, hai người có hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, một người thơ ngây, mơ mộng, một người chừng mực, cố chấp, không hề có chung điểm nào giống nhau cả, Quý Ly Ly nghe xong cũng không phủ nhận...

Cùng làm bạn với Kiều Vi bấy năm, cô có ưu điểm, khuyết điểm, hứng thú hay ưa thích cái gì, Kiều Vi cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, Quý Ly Ly thậm chí cũng không hiểu rõ chính bản thân mình, nhưng còn Kiều Vi cô rất tự tin về việc này.

Quý Ly Ly luôn cho rằng Kiều Vi so với mình xinh đẹp hơn nhiều, nếu như cô là đàn ông, cô cũng sẽ yêu thích sự đáng yêu của Kiều Vi, nhưng không như lời nói, lỗ tai của Kiều Vi hơi yếu, thực rất dễ bị người khác chi phối ý tưởng của cô, vô luận từ mấy năm trước cùng Cố Mộ Bạch kết giao, chính là không ngờ lúc này lại nghe Kiều Vi đã yêu người khác. Kiều Vi và Cố Mộ Bạch ở chung một chỗ, Quý Ly Ly cũng đã giúp không ít việc.

Khi đó, Cố Mộ Bạch vừa gặp đã yêu Kiều Vi, Quý Ly Ly là một phụ nữ thông minh, liếc mắt một cái liền nhận ra, đôi mắt buốt giá của Cố Mộ Bạch vì ai mà bùng cháy ngọn lửa, thậm chí đem cả lòng ái mộ của cô đốt thành tro tàn.

Quý Ly Ly vừa yên lặng lại vừa bình tĩnh, cô tuyệt đối sẽ không đem mình trở thành nữ vai phụ giống trong những bộ phim truyền hình. Vì thế, khi nhìn thấy Cố Mộ Bạch mãnh liệt theo đuổi bạn tốt của mình, cô

cũng không lường lự mà khuyên Kiều Vi chấp nhận anh, “người đàn ông này sẽ yêu cậu cả đời...”

Buổi chiều, gần đến giờ tan tầm, lượng xe cộ qua lại rất lớn.

Quý Ly Ly thong thả lái xe mà chạy trên đường quốc lộ, trong xe đang phát bài hát: “em hận, em yêu anh”, cô chợt nhớ đến khi đó Kiều Vi cùng Cố Mộ Bạch nói yêu thương nhau, cô đã từng ngồi yên trong phòng học nghe bài hát này, chính là nghe đúng cả một ngày...

Khi đó, trong mắt cô, Kiều Vi cùng Cố Mộ Bạch yêu nhau rất hạnh phúc, trong lòng tuy cô rất khổ sở, không thể nói ra cũng không thể nào khóc lên, khuôn mặt tươi cười, dửng dưng đối mặt với bọn họ.

Quý Ly Ly nghĩ không ra phần dửng dưng kia từ đâu mà đến, có lẽ là bởi vì yêu, nếu không vì yêu thì sau khi tốt nghiệp cô cũng sẽ không lựa chọn bước vào làm việc ở Cố thị, càng không cố chấp tiếp tục yêu, kiên quyết đem chôn cất dưới đáy lòng. Chỉ cần có thể ở bên cạnh Cố Mộ Bạch, cho dù chỉ là một thư kí cũng thực đáng giá.

Thương anh, không phải vì muốn mình trở nên đặc biệt, mà hi vọng anh sẽ hạnh phúc hơn so với chính mình. Thương anh, không phải vì muốn nắm giữ anh, mà chỉ cần có thể ở gần anh, như vậy đối với cô mà nói cũng đã đủ.

Thế nhưng, khi cô nghe Kiều Vi nói câu chia tay, lòng của cô so với khi Kiều Vi và Cố Mộ Bạch ở chung một chỗ lại càng đau hơn.

Trong lòng cười khổ, chính mình không phải là nên vui mừng hay sao??? Nếu đúng là đối với Cố Mộ Bạch thật yêu, thì khi bọn họ chia tay, cô nên chạy đến ngoại ô để bắn pháo hoa ăn mừng mới đúng.

Tình yêu đúng là thiên trường địa cửu, không có người nào yêu Cố Mộ Bạch nhiều hơn so với cô yêu. Nhưng mà hiện tại trong lòng cô rất tức giận, Quý Ly Ly thậm chí ngay cả nghĩ cũng không ra, nếu như Cố Mộ Bạch nghe được lời nói chia tay của Kiều Vi thì biểu cảm của anh sẽ như thế nào, môi dưới căng ra, không nói lời nào, con người trong mắt trở nên ôn nhu chỉ vì Kiều Vi đột nhiên trở lạnh như băng, xung quanh cũng bị khí ép hạ xuống. Chính là anh kế tiếp sẽ làm sao??? Anh thực sẽ hạ mình, vứt bỏ đi sự lãnh khốc và tôn nghiêm để níu kéo Kiều Vi đừng đi chứ? Hay là trong chớp mắt xoay người rời đi, Quý Ly Ly nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ đến cái cảnh tượng đó, cô sẽ rất nhức đầu, bởi vì hôm qua cô phải làm dự án của hai công ty nên chỉ ngủ được 3 tiếng và vì cô sắp phải đối mặt với Kiều Vi.

Kiều Vi cùng Cố Mộ Bạch yêu nhau, cô không hận, trong lòng chỉ tràn ngập sự chúc phúc, bạn tốt cùng người mình yêu ở một chỗ, cô không oán trách, thế nhưng Kiều Vi lại muốn vứt bỏ Cố Mộ Bạch, cô sợ là muốn hận người bạn tốt này.

Hiện tại, cô cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, đến nơi cô thực thong thả, cũng nghĩ tới trường hợp khó xử khi đối mặt, Quý Ly Ly dừng xe, trước mặt là quán cà phê. Trong khoảng sân rộng lớn liền tìm chỗ để đợi người. Quý Ly Ly cước bộ có chút lơ mơ, tốc độ nhanh chậm nhưng không có giảm xuống, bước đi nhanh, cao ngất, kiên cường đứng trước mặt Kiều Vi, cô không rõ nhìn Kiều Vi, đem ánh mắt hạ xuống, thanh âm lạnh lùng vang lên thực giống như người không quen biết lẫn nhau:

“Tiếp tục nói đi, đem những dự định muốn nói cho Cố Mộ Bạch, hiện tại tất cả hãy nói ỉnh nghe.”

Mí mắt Kiều Vi run rẩy, dường như không dám ngẩng đầu, cô vừa muốn đem lời nói ra nhưng mà vừa đến đầu lưỡi lại nuốt trở về. Trong lòng cô đúng là sợ Quý Ly Ly, cùng Ly Ly làm bạn bè tốt đã nhiều năm nhưng cô vẫn luôn kính nể người bạn này. Nếu như muốn dùng hai loại động vật để ví về cô và Quý Ly Ly, cô cảm thấy mình giống như một con mèo lưỡi biếng và mơ hồ, như vậy thì Ly Ly sẽ giống như một con lạc đà, vẫn luôn cố chấp và bền vững trong sa mạc, đúng là một loài động vật vừa huyền bí vừa lạnh nhạt.

Đương nhiên, Kiều Vi cũng công nhận Quý Ly Ly đối với mình phi thường tốt, khi mình đau khổ và cần người an ủi nhất người đầu tiên xuất hiện trước mặt mình cũng luôn luôn là Ly Ly. Giống như bây giờ, cô muốn cùng Cố Mộ Bạch chia tay, xuất hiện trước mặt cô không phải người nào khác mà chính là người bạn tốt mà cô kính nể. Nhưng mà, vào lúc này, Kiều Vi rất sợ khi gặp phải cô, vì cái gì nói không nên lời, có lẽ là hổ thẹn với lời chúc phúc của người bạn tốt.

Quý Ly Ly đã từng nhắc nhở cô, đời này sẽ không có ai giống như Cố Mộ Bạch yêu thương cô như thế, nhất định phải quý trọng thật tốt người đàn ông này! Thế nhưng cô đã không giữ lời, loại tình cảm này giống

như đồ vật này nọ chưa từng có nguyên tắc của nó, giống như lúc trước cô không một chút do dự yêu Cố Mộ Bạch nhưng hiện tại cô không thể không do dự mà yêu một người.

Nghĩ đến khoe mũi có chút đau xót, nhưng lại không khóc, cô mím môi, mở mắt to, rốt cục chịu không được khóc rống lên.

Quý Ly Ly vẫn khoanh tay, lạnh lùng ngồi đối diện với Kiều Vi, đối với nước mắt cô chỉ thờ ơ. Sắc mặt Kiều Vi tiêu tụy, thống khổ, nhìn ra được mấy ngày nay cô cũng sống không dễ chịu, chỉ ít nội tâm của cô thực rối rắm.

“Ly Ly, cậu chậm rãi ngồi xuống, nghe mình nói.”

Kiều Vi lấy tay che mặt, nước mắt từ từ tràn ra ngoài, trong lòng Quý Ly Ly cũng không đành lòng, cuối cùng thở dài một hơi, nhìn về phía đối diện.

“Nếu cậu đã quyết định chia tay, sao hiện tại còn muốn khóc? Là muốn tranh thủ sự đồng cảm của mình, làm ình đứng bên cạnh cậu ủng hộ cậu chia tay sao?” Quý Ly Ly nắm thật chặt tay, sắc mặt khó coi giống như một khối nham thạch.

“Mình cùng Cố Mộ Bạch mất công nhiều năm như vậy, chẳng lẽ mình cùng anh ấy làm điều gì sai với cậu? Mình và anh ấy không còn là bạn. Nhìn thấy hai người chia tay mỗi người mỗi ngã, cậu chẳng lẽ còn mong mình sẽ ra sức giúp đỡ cậu?”

“Ly Ly...” Kiều Vi liếc mắt nhìn người bạn tốt của mình, nhìn cái dạng khóc thương tâm của cô thật có thể làm cho lòng đàn ông tan nát. Thế nhưng, người cô phải đối mặt chính là người luôn có danh xưng lạnh nhạt trong thương trường - thư kí tổng giám đốc. Lòng của cô so với đàn ông còn cứng rắn hơn nhiều.

Kiều Vi nghẹn ngào nói: “Mình yêu Cố Mộ Bạch, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, trái tim của mình liền vì anh ấy mà nhảy loạn, cho nên khi anh ấy theo đuổi, chính mình cũng không thể tin được mình giống như một cô bé lọ lem, nhưng mình đã rất may mắn khi có người bạn như cậu, là cậu đã đánh thức mình, phải nắm bắt được hạnh phúc của chính mình! Cùng Cố Mộ Bạch ở chung một chỗ, mình thật sự rất vui vẻ, mình thực không có chí hướng, lúc đó rồi tinh rồi mù, làm việc mơ màng, thậm chí sau này sẽ là một người phụ nữ, vì anh ấy giặt quần áo, nấu cơm”.

Chỉ như thế, trong chớp mắt, Quý Ly Ly trong lòng có chút đau đớn, nhưng cô vẫn lẳng lặng mà nghe Kiều Vi khóc, nói: “Thật ra cậu cũng biết, mình cùng Cố Mộ Bạch khi ở chung đã cùng nhau đi du lịch khắp Đài Loan, anh ấy mang mình đi du lịch, thậm chí khi đi công tác cũng mang mình theo, lúc đầu mình cảm thấy rất tốt, đặc biệt tốt, cho dù có nhiều cô gái đẹp hơn mình, tốt hơn mình, anh ấy vẫn không quan tâm, lòng của mình cũng nhanh chóng bị loại tình cảm này bao phủ. Nhưng mà mình cảm thấy rất tự ti, nhìn thấy anh ra vào những buổi tiệc của giới thượng lưu, nhìn thấy anh ấy đàm phán, mình cảm thấy rằng mình càng ngày càng không sánh kịp anh ấy, càng không xứng với anh ấy, thậm chí... ngay cả khi mình nói anh ấy cũng không hiểu và mình không hiểu được những gì mà anh ấy nói, chúng mình hoàn toàn là hai người của hai thế giới khác nhau! Mình nghĩ có khi cậu còn hiểu anh ấy hơn cả mình...”

Quý Ly Ly hít sâu một hơi, trong lòng đầy rối loạn, cô đâu chỉ hiểu Cố Mộ Bạch, chỉ sợ là trên đời này không có ai yêu Cố Mộ Bạch hơn cô mới đúng! Cô có thể vì Cố Mộ Bạch vứt bỏ đi quyền lợi được yêu, vì anh ấy mà bỏ đi lý tưởng tốt, còn lấy một tư cách khác để đứng bên cạnh Cố Mộ Bạch, nhưng ai biết được người thua không phải là cô mà lại là Kiều Vi...

Có lẽ những lời này giấu trong lòng đã lâu, sau khi nói xong Kiều Vi như trút được một gánh nặng.

Cô ấy chỉ nức nở, thanh âm nhẹ nhàng, rủ rủ nói:

“Kỳ thực thì Ly Ly, mình vẫn còn rất nhiều chuyện chưa nói với cậu biết, mình cùng Cố Mộ Bạch ở cùng với nhau lâu như vậy, cho dù ở chung một cái phòng lại ngủ cùng trên một cái giường, nhưng Cố Mộ Bạch cũng không làm gì đối với mình! Cố Mộ Bạch nói, là muốn tốt ình, có một số việc làm sau khi đám cưới thì sẽ hạnh phúc hơn, càng có ý nghĩa hơn, lúc đầu mình vẫn còn đau lòng cho là anh vẫn không... yêu mình lắm! Thế nhưng bây giờ mình mới cảm thấy quyết định của anh ấy là đúng, cho đến khi mình gặp được Ngô Hữu Bình, lại ngoài ý muốn yêu thương anh ấy, mình đã cố gắng tránh né sự theo đuổi, nụ hôn, lồng ngực của anh, chính là cuối cùng mình vẫn không lừa được trái tim mình, vẫn bị hút vào...”

Hai con mắt của Quý Ly Ly bất thành linh trợn to, sự việc so với cô tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều, tình cảm của Kiều Vi đúng là vượt quá giới hạn... “Cậu và anh cùng ở trên giường...”

Cô gầm lên giận dữ, thanh âm đúng là có chút run rẩy, đôi mắt phẫn nộ, không thể tưởng tượng nhìn Kiều Vi, trong lòng đột nhiên bùng cháy một cơn thịnh nộ, cô giơ tay, không chút suy nghĩ mà tát... “Ba” một tiếng vang lên, đền tay của Quý Ly Ly cũng rất đau, trong nháy mắt trên mặt Kiều Vi lưu lại năm vết hồng... “Kiều Vi, cậu...”

Nhưng mà đứng cả một buổi, Quý Ly Ly cũng không nghĩ ra từ gì để mắng cô: “Cậu đúng là một người phụ nữ thật tàn nhẫn”.

Quý Ly Ly chán nản hạ tay xuống, cả người cũng xụi lơ trên ghế, kì thực cô có nghĩ tới Kiều Vi sẽ không dùng một cái mà chia tay với Cố Mộ Bạch, nhưng đến giờ phút này cô có thể làm gì? Người phụ nữ khi đã đánh mất thân thể của mình thì bản thân hoàn toàn sẽ bị lạc hướng.

Quý Ly Ly nghĩ, tình hình của cô và Kiều Vi thực tế nên dừng tại đây, mọi việc cũng đã qua...

Cô nhìn xuống tay mình, lòng bàn tay vẫn còn đau đớn, tê dại, một cái tát kia như đánh vào lòng của mình, Quý Ly Ly nắm chặt tay than thở một tiếng:

“Ai... cậu thật sự khiến mình rất thất vọng.”

Kiều Vi rất yên lặng, Quý Ly Ly cũng không có mắc chứng cuồng loạn, hơn mấy năm làm bạn bè, cô rất hiểu đối phương, tình cảnh như thế nói ra cũng không có ý nghĩa gì, tình bạn của các cô cũng chôn sâu dưới đáy biển.

Chính là Kiều Vi cũng không biết tại vì sao? Cô mất đi Cố Mộ Bạch cũng không nghĩ sẽ mất đi người bạn tốt nhất của mình, cô nắm lấy tay của Quý Ly Ly, thanh âm run rẩy nói:

“Ly Ly, mình biết cậu rất hận mình, vì mình đã phản bội lại Cố Mộ Bạch mà yêu Ngô Hữu Bình, vì vậy xin cậu đừng hận mình, vô luận giữa mình và Cố Mộ Bạch có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn là người bạn tốt nhất của mình, cậu vẫn là thư kí tốt nhất của Cố Mộ Bạch... Chúng ta giống như trước đây, như vậy thật tốt.”

“Cậu cho là chúng ta có thể như trước đây sao?” Quý Ly Ly cuối cùng gương mặt liếc về hướng Kiều Vi, cô cười nhạt: “Kiều Vi, sau nhiều năm như vậy, cậu vẫn chưa nhìn ra một chuyện sao?”

“Chuyện gì?” Kiều Vi lắc đầu khó hiểu.

Quý Ly Ly ý cười càng sâu, trong mắt dường như ẩn giấu một tia sắc bén, làm cho người khác không dám nhìn thẳng, cô lớn tiếng, kiên định nói ra: “Mình yêu Cố Mộ Bạch, trong khi cậu và anh ấy yêu nhau, mình đã phải tự kiềm chế, dằn vặt bản thân.”

Kiều Vi kinh sợ, sợ muốn đem tin tức này nuốt vào trong bụng, cô không thể tưởng tượng nổi, nhìn người bạn của mình, bí mật này thật khó tin, Quý Ly Ly đã che giấu tốt như vậy, cô ấy yêu Cố Mộ Bạch, nhưng vẫn thật tâm chúc phúc cho bọn họ...

Bỗng nhiên, nụ cười lạnh của Quý Ly Ly lại trở nên tự giễu, Kiều Vi quả nhiên là không biết: “Đúng vậy, mình yêu Cố Mộ Bạch, người luôn cùng người bạn tốt nhất của mình ở một chỗ với, mình còn có thể làm gì? Chẳng lẽ lại làm nữ vai phụ chia rẽ các người sao? Mình - Quý Ly Ly sẽ không làm những việc hèn hạ đó! Nếu như Cố Mộ Bạch trước kia không phải yêu cậu, mình đã nghĩ muốn lấy bản lĩnh của mình mà đoạt anh ấy trở về, thế nhưng vì là cậu, mình sẽ chúc phúc, bởi vì hai người yêu nhau so với tự mình khổ sở sẽ tốt hơn. Cho nên đó chính là lí do mà mình muốn xin vào tập đoàn Cố thị làm việc, mình muốn dùng chính năng lực của mình để đứng bên cạnh Cố Mộ Bạch, vì anh ấy làm việc và lặng lẽ yêu anh ấy, mình sẽ không nói và làm gì để anh ấy nhận biết...”

Quý Ly Ly kể lại chuyện rất bình thường, nhưng khi Kiều Vi nghe được những việc đó làm cho cô cảm thấy đau lòng còn hơn là cái tát lúc này.

“Thế nhưng khi mình chuẩn bị từ bỏ mà chúc phúc cho hai người, thì Kiều Vi - cậu lại tự tay huỷ bỏ hạnh phúc này, cho nên cậu cho rằng chúng mình còn có thể như trước đây sao? Cậu và người đàn ông mình yêu ở cùng một chỗ, mình cũng không để ý, chính là hiện tại cậu lại làm tổn thương Cố Mộ Bạch, thật xin lỗi, bây giờ mình không thể nào có thể chúc phúc cho cậu, mà là hận cậu.”

Quý Ly Ly dùng sức đem bàn tay của Kiều Vi đẩy ra, “Không cần nói với Cố Mộ Bạch chuyện này, trừ phi cậu muốn anh ấy hận cậu giống như mình, chuyện này hết thấy giao ình xử lí.”

Nói xong Quý Ly Ly cũng không quay đầu lại mà bước đi, Kiều Vi muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không đủ dũng khí để tiến lên, chỉ là tự thì thào nói: “Xin lỗi, xin lỗi... Xin lỗi... Thực xin lỗi..!”

Tiếng xin lỗi kia không có ai nghe thấy, những lời nói đó theo chiều gió tiến vào không khí, khiến cho người ta thật thương cảm.

2. Chương 2

Đêm thu Đài Bắc vẫn hết sức nóng bức, gió thổi trong tháng chín có một cỗ không khí ẩm ướt.

Sau khi Quý Ly Ly rời khỏi quán cà phê, cô đến một cửa hàng, nơi đó có một nhà tạo mẫu mà cô quen đã sớm chờ đợi, bằng tốc độ nhanh nhất làm cho cô trở nên xinh đẹp hơn. Thế nhưng, tối nay tâm tình của cô không tốt, đáng trí quét mắt nhìn tạo hình của bản thân, liền trực tiếp đi thẳng tới bữa tiệc.

Hoàn hảo, cô không đến muộn, nhưng cuối cùng lại biến thành trung tâm chú ý của mọi người.

Quý Ly Ly đi đến cổng chính, mọi người trong sảnh nhất thời đồng loạt phóng ánh mắt về phía cô, cô đi đến trong góc phòng, dường như muốn che dấu mình trong ánh đèn của bữa tiệc. Chẳng bao lâu, Quý Ly Ly liền tiếp nghe được những âm thanh ồn ào, cô đem những ghen ghét, hăm dọa lần hiệu kì thu vào trong mắt. Cô vừa gắng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt của Cố Mộ Bạch.

Nhìn sắc mặt anh bình thường, hẳn là không có gặp qua Kiều Vi... Cô muốn trả lại điện thoại mà mình đang cầm trong tay cho Cố Mộ Bạch. Chỉ hy vọng Kiều Vi có thể nghe được những lời nói sau cùng của mình, không nên cho anh ấy biết rõ sự thật.

Trong lòng Quý Ly Ly cân nhắc một số chuyện, cô có lẽ nên thay Kiều Vi đem chuyện này che giấu, không nên để Cố Mộ Bạch biết được chuyện này, cho dù người chịu tổn thương sau cùng vẫn là mình, cũng không nên thừa cơ hội mà hăm dọa Kiều Vi và để cho Cố Mộ Bạch bị tổn thương. Cô khinh thường những thủ đoạn hèn hạ, cuối cùng thì chẳng được cái gì!!!

Quý Ly Ly có khả năng ác độc với bất kì ai, duy chỉ có Cố Mộ Bạch là không thể.

Tối nay Quý Ly Ly mặc bộ váy xa hoa mà trang nhã, để lộ ra đôi vai trần, cô đem một đoạn lụa buộc vòng quanh eo, tạo nên một đường cong hoàn mỹ. Mái tóc đen bóng dài, được uốn xoắn lên, ở phía sau thả xuống vai, cô trang điểm lên tựa như một khối thạch anh đang phát sáng giữa đám đông, đôi vai lộ ra phần xương vai xanh quỳnh rũ, đáng người thon thả, mảnh khảnh, kết hợp với phần mỏng dưới làn váy là đôi chân thon dài hết sức gợi cảm.

Ở trong mắt mọi người, Quý Ly Ly từ đầu đến cuối vẫn lộ vẻ lạnh nhạt, đoan trang mà thanh nhã đi đến chỗ Cố Mộ Bạch, cười nói: “Tôi không đến muộn chứ? “

Cố Mộ Bạch thản nhiên mà lắc đầu, lấy ly rượu đỏ từ bồi bàn đưa cho cô: “Cô không bao giờ đến muộn, tôi luôn tán thưởng cô ở điểm đó.”

Lúc này, ánh sáng trong đại sảnh bỗng trở nên rực rỡ, xung quanh có rất nhiều cặp tiến về phía sân nhảy, Quý Ly Ly bất thình lình đưa tay về phía Cố Mộ Bạch: “Tổng giám đốc Cố, tôi có thể mời anh một điệu nhảy được không?”

Thanh âm của cô vừa thanh thúy lại đầy sức sống, Cố Mộ Bạch sửng sốt, cứng đờ người, vốn là đã định sẽ vươn tay mời cô khiêu vũ. Anh bỏ ly rượu xuống rồi xoay lưng lại cầm tay cô – “Đây chính là vinh hạnh của tôi.”

Trong ánh mắt của mọi người, đàn ông thì hăm dọa, phụ nữ thì ghen ghét đố kị, còn hai người vẫn tự nhiên mà bước ra khiêu vũ.

Tuy rằng cô đã cùng Cố Mộ Bạch khiêu vũ rất nhiều, nhưng mà so với tối hôm nay toàn bộ đều không giống nhau, Quý Ly Ly đem cơ thể mình hơi nghiêng về phía trước, mùi nước hoa của Cố Mộ Bạch thật dễ chịu, làm cho lòng của cô cũng lay động theo.

Cho tới hôm nay, tình cảm yêu mến của Quý Ly Ly đối với Cố Mộ Bạch được che dấu rất tốt, thế nhưng tới nay cô muốn đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra!!!

“Thư kí Quý, đang suy nghĩ gì?” Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng của Cố Mộ Bạch từ đỉnh đầu truyền đến, Quý Ly Ly chợt loé tinh quang, hoảng hốt đập vào chân của Cố Mộ Bạch, cô bối rối nghĩ muốn tách ra, lại bị cánh tay to lớn của Cố Mộ Bạch ràng buộc làm cho cô không thể nào dứt ra được.

“Ly Ly, tới nay cô có tâm sự.” Cố Mộ Bạch cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dạng của Quý Ly Ly hoảng hốt, bối rối như vậy. Trong mắt anh, Quý Ly Ly là một người nghiêm túc, cẩn thận, gặp chuyện gì cũng chưa bao giờ hoảng hốt, cho dù là trong đàm phán thương nghiệp đầy khó khăn, cô cũng đều làm rất tốt.

Tại sao tới hôm nay cô lại như thế?

Quý Ly Ly vội vàng thu lại suy nghĩ và bộ dạng hoảng hốt của mình, lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là có chút chuyện nghĩ muốn nói với anh...”. Đột nhiên Quý Ly Ly muốn uống rượu, cô chủ động đem tay của mình trên người Cố Mộ Bạch buông ra mặc dù cô rất lưu luyến lòng ngực của anh.

Cô kéo Cố Mộ Bạch đi đến một chỗ vắng vẻ. Trong góc phòng, lòng cô khẩn trương, tim cũng muốn bay ra ngoài, xác định vị trí này sẽ không làm cho người ngoài để ý, cô âm thầm thở dài một hơi.

Cố Mộ Bạch chỉ lặng lẽ đi theo Quý ly Ly, anh vẫn thản nhiên mà nhìn cô, hôm nay cô có chút kì quái.

Quý Ly Ly cầm lấy ly rượu trên bàn mà uống vào trong bụng, giống như là đây không phải rượu mà là nước. Cho đến khi Quý Ly Ly uống một lần hết sáu ly rượu, thì trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cố Mộ Bạch rốt cục cũng xuất hiện một tia gợn sóng, anh nhú mi, đem cổ tay của Quý Ly Ly ngăn lại, thanh âm lạnh như băng:

“Ly Ly, rốt cục có chuyện gì xảy ra, tâm tình không tốt sao?”

Quý Ly Ly giãy giụa tránh khỏi cánh tay của anh, chính là vẫn ngẩng mặt uống cạn ly rượu thứ bảy, dòng rượu chạy qua đầu lưỡi của cô, thơm mát, tinh khiết và ngọt ngào, một mạch như vậy liền đem bảy ly uống vào bụng, trên khuôn mặt cô rõ ràng đã xuất hiện một vùng ửng hồng. Không phải là khi say người ta thường sẽ có can đảm sao để nói ra sự thật sao? Quý Ly Ly ngẩng đầu lên, ngây ngốc mà cười... “Em yêu anh.”

“...” Cố Mộ Bạch bỗng nhiên sững sốt, vẫn chưa kịp nói cái gì, trong nháy mắt có một thân thể mềm mại tiến vào trong lòng ngực mình, một giây kế tiếp, lại bị một ai đó người nhân cơ hội khi anh ngăn người mà tiến đầu lưỡi vào trong miệng anh. (còn ai vào đây nữa~ hìhì)

“Không được, Ly... Ly...”. Cố Mộ Bạch lạnh nhạt, không chút lưu tình mà đẩy Quý Ly Ly ra: “Cô điên rồi”.

“Em điên rồi.” Quý Ly Ly loạng choạng bước về phía sau hai bước, nhìn bộ dáng của cô có phần chật vật, hai gò má ửng hồng, ánh mắt rã rời

“Ngay từ giây phút em gặp được anh, em đã điên rồi, liền yêu anh, tại sao lại khiến cho em yêu anh?”

Quý Ly Ly cúi đầu nói chuyện, cô thật không dám nhìn Cố Mộ Bạch, không muốn nhìn thấy ánh mắt nghiêm cứu, tìm tòi của Cố Mộ Bạch, cô uống rượu, thanh âm có chút khàn khàn và nhỏ, ngữ điệu càng lúc càng nhanh nhìn ra có phần hơi loạn.

“Nhưng mà anh lại yêu người bạn tốt nhất của em, dĩ nhiên là Kiều Vi cũng yêu anh, em còn có thể nói cái gì? Em chỉ có thể cắn răng, âm thầm khóc mà chúc phúc cho hai người, số mệnh là vậy! Thế nhưng, thật là đáng chết, tình cảm của em lại chưa từng vì nhìn thấy hai người ở chung một chỗ mà tan biến, ngược lại vì muốn ở bên cạnh anh, em lặng lẽ vào tập đoàn Cố thị làm từ công việc thấp nhất mà leo lên vị trí hiện tại, chính là muốn anh nhìn em một lần, sau đó em cố gắng trở thành một trợ thủ đắc lực, anh mới chú ý đến em...”

“Tại sao tới hôm nay cô lại nói ra những điều này? Cô không nói, tôi cũng không biết.” Từ đầu chí cuối, Cố Mộ Bạch vẫn lãnh đạm nhìn cô, giống như là Quý Ly Ly bất quá cũng nói một chuyện rất bình thường, hơn nữa chuyện này đối với anh không một chút quan hệ.

Cho dù không nhìn thấy nhưng Quý Ly Ly có thể đoán được Cố Mộ Bạch có biểu tình gì. Nghe được âm thanh lạnh như băng của anh, lòng cô đau nhói: “Bởi vì... em đã nói cho Kiều Vi..., anh để quên điện thoại trong phòng họp, em hẹn cô ấy ra ngoài để gặp mặt, sau khi nhìn thấy cô ấy bộ dạng nhỏ nhắn, hạnh phúc, em rất cục không nhịn được liền nói...”

“Cô đã nói với Kiều Vi những gì?” thanh âm của Cố Mộ Bạch bất thành linh nâng cao.

Quý Ly Ly mạnh mẽ ngẩng đầu hướng về phía Cố Mộ Bạch, khuôn mặt tái nhợt cười, chỉ khi nói đến Kiều Vi, anh ấy mới có thể kích động như thế.

Cô ngênh đón ánh mắt lạnh lùng của Cố Mộ Bạch, từ từ trả lời: “Em chỉ nói những điều mà trái tim muốn nói, nói em đã nhiều năm lặng lẽ yêu anh, nhìn cô ấy hạnh phúc, còn em mỗi ngày đều đổ kị, đau khổ! Hiện tại hai người đã đính hôn, em không muốn lại tiếp tục chịu đựng...” Quý Ly Ly dừng lại, vẫn là kiên định nói tiếp” Em muốn nói ra, nếu không nói ra, sao biết mình còn cơ hội hay không”.

Cố Mộ Bạch lạnh lùng nhìn Quý Ly Ly, thảo nào tối nay cô có chút khác biệt, thế nhưng nói ra những lời này thì có lợi ích gì chứ.

“Cô cũng đừng mong có cơ hội, tôi coi như tối nay không có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ nói rõ nguyên nhân với Kiều Vi sau.”

“Không cần uống phí công sức.” Quý Ly Ly tuy là nói vậy nhưng vẫn lấy điện thoại của anh từ trong túi xách ra.

“Em so với anh nói sẽ tốt hơn, yêu bạn trai của người bạn tốt nhất của mình, cố ấy nhất định đã từng tiến thoái lưỡng nan,... Nói không chừng, bây giờ cô ấy đã trốn tránh ở một nơi khác, làm cho chúng ta không thể tìm thấy cô ấy! Cô ấy chính là như vậy, rất yếu đuối, hèn nhát luôn muốn chạy trốn...”

“Đủ rồi!” Cố Mộ Bạch gầm nhẹ một tiếng

Bốn phía đã có không ít người chú ý tới động tĩnh phía bên này, bọn họ xôn xao nhìn về phía họ, xì xào bàn tán.

Cố Mộ Bạch cầm lấy điện thoại di động, nhanh nhẹn nhấn phím gọi cho Kiều Vi, quả nhiên là tắt máy. Cố Mộ Bạch thất thần trong chốc lát, Quý Ly Ly nói không sai, Kiều Vi đúng là khi gặp được một chuyện gì đó, cô ấy nhất định sẽ suy nghĩ mãi trong đầu, sau đó bỏ lại cục diện hỗn loạn mà trốn đi, thật là ngu ngốc.

Cố Mộ Bạch không muốn nghĩ nhiều nữa, liếc mắt nhìn Quý Ly Ly một cái, xoay người rời đi.

Quý Ly Ly đi theo anh, ở bên cạnh anh nhỏ giọng nói: “Cho dù anh tìm được Kiều Vi, cô ấy cũng sẽ chia tay với anh.”

Anh sững sốt, bước chân dừng lại, khoé miệng cũng nhấp nháy: “Thư kí Quý, tôi vẫn luôn cho rằng cô là một người phụ nữ phân minh công và tư.”

Quý Ly Ly không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy, Cố Mộ Bạch nói không sai, nếu như Kiều Vi không chủ động nói lời chia tay, cô sẽ đem bí mật này cất giấu suốt đời, nhưng mà bây giờ cô mới biết rõ, Cố Mộ Bạch rất yêu Kiều Vi. Nếu như anh biết rõ Kiều Vi đã yêu người khác, thậm chí cùng người ta ở trên giường, anh sẽ đau lòng biết bao nhiêu?

Cô thà rằng để cho Cố Mộ Bạch hận chính mình, cũng không muốn người đàn ông mà mình yêu nhất đau khổ. Anh ưu tú như vậy, tốt như vậy lại rất mạnh mẽ, sẽ không cho phép mình là một đàn ông thất bại, thực sự sẽ không vì yêu mà làm tổn thương bản thân mình chứ.

Cố Mộ Bạch nhìn Quý Ly Ly trước mắt, trong ánh mắt cô chứa rất nhiều tâm tình phức tạp, những suy nghĩ và ánh mắt mãnh liệt này không giống như một người lưu luyện si mê, nội tâm của anh bị ánh mắt này làm cho anh run rẩy, lay động.

“Vậy em làm cho anh thất vọng rồi, từ giờ phút này trở đi, em sẽ không buông tha.”

3. Chương 3

Đáy lòng run rẩy của Quý Ly Ly đến cùng cũng tan biến sau lời nói đó, Cổ Mộ Bạch nhú mày, không nghĩ tới người phụ nữ này lại có thể vì yêu mà cố chấp như vậy. Có lẽ là anh đã sai lầm, không nên đem một quả bom có thể tùy lúc bùng nổ đặt ngay bên cạnh mình.

“Cô hãy từ bỏ đi.”, nói xong Cổ Mộ Bạch bỏ Quý Ly Ly lại trong bữa tiệc đối diện với đủ loại ánh mắt của mọi người mà bước ra cửa chính.

“Phanh” – Cửa chính cũng bị anh làm cho chấn động, Quý Ly Ly hoảng hốt, thiếu chút nữa đã té ngã, may nhờ có một bàn tay của ai đó đỡ bả vai của cô “Quý Ly Ly, hãy cẩn thận.”

Trong thanh âm kia có lộ ra một chút quan tâm, nghe rất ôn nhu, giống như một dòng ấm áp chậm rãi chảy vào lòng của Quý Ly Ly, cô ngẩng đầu lên, ngẩn người, bây giờ cô mới biết người đó là ai. Trần Tân Lương, con trai của Trần Xương Kiệt, giữ chức vị quản lý ở tập đoàn Trần thị, lần hợp tác dự án này, Trần Xương Kiệt đã giao toàn bộ toàn bộ cho anh ta, sau này cũng sẽ không tránh khỏi việc qua lại với nhau.

“Cảm ơn anh, Trần quản lý, tôi không sao.”

Trần Tân Lương cười nhạt “Tôi có thể vinh hạnh mời cô cùng khiêu vũ một bản không?”

Bữa tiệc vẫn tiếp tục, Quý Ly Ly chậm rãi hít một hơi, vẫn còn nhiều người đang chờ cô chào hỏi mà! Cô vẫn là nên làm tròn bổn phận của một thư kí, cho dù không phải vì Cổ Mộ Bạch, cô cũng yêu thích công việc này nhiệt tình, những người ở ngoài kia, họ đều có chức, có quyền, cô cũng chẳng phải là không phân biệt được công và tư, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt.

Cổ Mộ Bạch cho dù tìm ra được Kiều Vi, cô ấy cũng sẽ không nói ra sự thật, trong chuyện này hãy cứ để cô đóng vai kẻ xấu, nếu đã muốn đi bước này, cô nhất định không được chùn bước.

Kẻ xấu mà, không cần học cũng biết, chưa ăn thịt heo cũng chưa thấy heo chạy sao!

Xem ra, số mệnh của cô nhất định là nữ vai phụ bất hạnh rồi.

Quý Ly Ly ổn định tinh thần, khuôn mặt tái nhợt cũng tươi tỉnh lên không ít, cô cúi đầu mỉm cười.

Hơn nữa, ngoài ra cô không những phải diễn một vai nữ phụ xấu xa mà còn phải làm một thư kí đúng với chức vụ của mình.

Cổ Mộ Bạch không nói lời nào mà đi về, để cho cô một mình tiếp xúc với những khuôn mặt dò xét, tuy nhiên thật tốt là Quý Ly Ly rất giỏi giao tiếp, khuôn mặt mỉm cười, cùng khiêu vũ vài bản với người của tập đoàn Trần thị, cô đi theo Trần Tân Lương đến gặp những người có chức quyền cao ở tập đoàn Trần thị để chào hỏi, tùy ý tháo bỏ đi bộ dạng khó chịu khi lừa gạt Cổ Mộ Bạch khiến ọi người cũng không chú ý đến nữa.

Dù sao bữa tiệc này vẫn chưa là bữa tiệc chính thức, về hai trập đoàn Cổ thị và Trần thị mà nói, lần này cũng chỉ là mở màn cho dự án hợp tác lần này, lần tới sẽ là một trận đấu ác liệt. Đối với Quý Ly Ly mà nói, dự án này là một việc lớn, nhưng còn một việc lớn hơn nữa là mai kia như thế nào để cô có thể đối mặt với Cổ Mộ Bạch.

Thật là buổi tối đầy ưu phiền!!!

Quý Ly Ly không nhớ mình đã uống hết bao nhiêu ly, đi đi lại lại trong đám người hết bao nhiêu vòng, khuôn mặt tươi cười có chút khó khăn, dường như Trần Tân Lương vẫn luôn để ý và đi theo bên cạnh nàng, thậm chí là anh vẫn phải đích thân đưa cô về nhà.

Một đêm này, cô ngủ không được bình thản, cô nằm mơ thấy rất nhiều truyện, đó là khi cô cùng Kiều Vi vẫn học ở trường đại học. Thời gian đó thật đẹp, đáng tiếc là đã không còn nữa.

Buổi sáng, Quý Ly Ly không nhớ rõ những chuyện tối qua cho lắm, chỉ nhớ rõ cô cùng Cổ Mộ Bạch hôn nhau... khuôn mặt của anh lạnh lùng, lời nói lạnh nhạt, làm cho lòng cô như muốn đóng băng.

Quý Ly Ly ở trên giường lẳng lẽ thở dài, hôm nay, nhìn bộ dáng thờ dài tuyệt vọng, ngay cả cô cũng thấy có chút xa lạ. Trong lòng có chút buồn bực, chỉ có thể tự mình cố gắng đứng dậy.

Cô đi đến chỗ cái gương được đặt ở trong phòng ngủ, do hậu quả của rượu mà vẻ mặt của cô đã trở nên hốc hác, tiêu tụy, nhìn thật không giống Thư kí Quý trước kia chút nào. Quý Ly Ly mở tủ quần áo, một hàng quần áo hiện ra, tất cả đều là những bộ đồ để đi làm, chỉ có ba loại màu duy nhất: đen, trắng và xám. Bầu không khí yên tĩnh, cô nhìn khuôn mặt của mình ở trước gương, đừng nói là Cố Mộ Bạch ngay cả những người xung quanh đều có thể bị khuôn mặt của cô hù dọa.

Nếu đã quyết định theo đuổi Cố Mộ Bạch, như thế nào cũng phải chỉnh sửa bộ dáng một chút. Bất kể cuối cùng kết cục sẽ như thế nào, cô cũng đã cố gắng hết sức mình. Quý Ly Ly là một người nóng vội, nói thì sẽ làm, cô tùy ý lấy một bộ mặc lên người, đeo giày cao gót đi ra ngoài.

Một đêm không ngủ ngon ngoài cô ra còn có Cố Mộ Bạch, sau khi rời khỏi bữa tiệc, anh vẫn luôn gọi điện cho Kiều Vi, anh gọi đến các nhà nghỉ thậm chí gọi cho cả bố mẹ của Kiều Vi, nhưng lại hoàn toàn không có tin tức gì!!! Trước kia, khi trong tình huống này, người thứ nhất Cố Mộ Bạch sẽ tìm là Quý Ly Ly, nhưng bây giờ chỉ sợ cho dù cô ta biết rõ cũng sẽ không chịu nói với mình.

Cố Mộ Bạch đi tìm cả đêm, cả người đều mệt mỏi, không chịu nổi, anh cũng không lái xe về nhà mà chạy thẳng đến công ti, vào phòng làm việc nghỉ ngơi một chút.

Trời rất nhanh đã sáng, ánh sáng từ bầu trời bao phủ khắp mọi nơi, xuyên thấu qua tấm kính, nhàn nhạt che phủ trên người Cố Mộ Bạch, sắc mặt của anh so với Quý Ly Ly cũng không khác mấy.

Cố Mộ Bạch lạnh nhạt, nhắm mắt nằm nghỉ ngơi ở trên ghế. Quý Ly Ly đã bày tỏ rất chân thành, không những si mê mà còn rất ôn nhu, dịu dàng. Cô lấy chính bản thân mình để đánh cược chỉ mong rằng mình có được một vị trí nào đó trong lòng Cố Mộ Bạch.

Chính xác mà nói, đây giống như là sự khiêu chiến, nhưng trong đó có người sẽ bị tổn thương. Đối với Quý Ly Ly, anh nhất định phải có một lựa chọn, phải dùng một thái độ..Suy nghĩ, thần kinh mệt mỏi của Cố Mộ Bạch từ từ thanh tĩnh lại. Trong lúc anh đang suy nghĩ thì nghe được có tiếng bước chân ở bên ngoài.

Cố Mộ Bạch mở mắt, liếc nhìn đồng hồ trên bàn, đã tới giờ làm việc, anh theo thói quen vươn tay lấy gói cà phê. Thường ngày vào lúc này, Quý Ly Ly sẽ đến công ti trước tiên và pha cho anh một ly cà phê đen. Những năm gần đây đều như vậy, thói quen này vẫn cứ tiếp tục, cơ hồ là anh đều đến sau khi cô pha xong. Nhưng khi Cố Mộ Bạch nhìn ra phía bên ngoài thì vị trí trống không đã có người.

Thói quen thật là một điều đáng sợ, nó có thể bắt tri bắt giác mà dung nhập vào cuộc sống của một người, nước chảy đá mòn, cho tới một ngày nào đó, thói quen này bị phá vỡ, sẽ làm cho lòng chúng ta cảm thấy trống trải.

Trong nháy mắt, Cố Mộ Bạch có chút không thoải mái, nhưng mà anh chỉ liếc về phía vị trí bên cạnh, sau đó cố kìm nén mà thở dài, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, đối với người bên ngoài, phân phó nói: “Thư kí Quý, pha cho tôi ly cà phê.”

Anh có hơi chút mệt mỏi, tạm thời không muốn nghĩ đến những chuyện kia, ngoại trừ phụ nữ, anh còn có một đồng việc khác cần giải quyết, chỉ ít hiện tại anh vẫn cần uống một ly cà phê do Quý Ly Ly pha. (~ anh này nghiền oy~)

Một lúc sau có tiếng gõ cửa, Cố Mộ Bạch cúi đầu nhìn dự án hôm qua, cũng không ngẩng đầu lên, mà nói: “Mời vào.”

Ngoài cửa rất nhanh có người đi đến, đặt một ly cà phê trước bàn làm việc của anh.

“Cảm ơn” Cố Mộ Bạch cầm ly cà phê ngẩng đầu uống một ngụm, thiếu chút nữa là muốn phun ra ngoài:

“Như thế nào lại bỏ nhiều đường như thế, Thư kí Quý chẳng lẽ cô... tại sao lại là cô?”

Đứng trước mặt của Cố Mộ Bạch là trợ lý của Quý Ly Ly, cô bị dọa đến mức không dám thở mạnh, khuôn mặt đỏ bừng mà trả lời: “Chị Quý vẫn còn chưa đi làm.”

“Không đi làm” – thanh âm của Cố Mộ Bạch có chút phần nộ “Cô ấy có xin nghỉ không?”

“Không, không có...”

Người nào cũng biết Quý Ly Ly từ trước tới giờ chưa bao giờ đi làm muộn, thậm chí vào mấy năm trước khi cô vẫn là nhân viên, cô vẫn luôn đi làm và làm việc rất chuẩn mực, cô đã liên tục nhiều năm được tập đoàn Cổ thị bầu chọn là một nhân viên gương mẫu.

Khuôn mặt Cổ Mộ Bạch đen lại, phất tay, ý bảo người trợ lí kia đem ly cà phê ra ngoài “Nhanh chóng làm lại cho tôi một ly cà phê không bỏ đường.”

Cô như được ban đặc ân, vội vã cầm lấy ly cà phê đem ra ngoài, thầm nghĩ sắc mặt của tổng tài nhìn thật dọa người, giống như muốn ăn thịt người vậy. Cũng không biết chị Quý mấy năm nay như thế nào lại chịu được một người lạnh lùng hà khắc như vậy?

“Ai” Bây giờ cô có chút đồng cảm với chức vụ thư kí này của Quý Ly Ly.

Một thanh âm thoải mái từ phía sau cô vang lên: “Than thở cái gì?”

Cô cầm lấy ly cà phê, lắc đầu mà nói: “Tôi cảm thấy chị Quý thật đáng thương, mỗi ngày đều phải đối mặt với một người lạnh lùng,... chị ấy không sợ sao?”

Người nọ dường như suy nghĩ một chút rồi mỉm cười trả lời: “Tôi không sợ hãi, đó là do cô không nhìn thấy được mị lực của anh ta.”

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc há miệng, kêu to: “Chị Quý, tóc của chị, quần áo của chị...!!! Chị, chị...”

Cô mở miệng thật to, cô bây giờ không thể tin vào hai mắt của mình! Chỉ vào một buổi sáng lại phát sinh nhiều việc kinh người như vậy, mặt trời mọc từ phía Tây lên sao???

Đây đúng là Quý Ly Ly! Cái đó... một thư kí luôn luôn lạnh nhạt lại hà khắc...

Bất quá đây không phải vấn đề, mái tóc dài của Quý Ly Ly được cắt bới đi, mái tóc mềm mại, áp sát vào khuôn mặt, nhìn vừa xinh đẹp lại đáng yêu. Cho tới bây giờ luôn nhìn thấy cô mặc những bộ đồng phục, chỉ có ba màu: trắng, đen và xám. Hôm nay lại mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt, nụ cười của cô tung bay theo làn váy, cặp mắt kia phát sáng...

“Như thế nào, không nhận ra tôi?” – Quý Ly Ly nói với tiểu trợ lí này, rồi nhận lấy cái ly trong tay cô ta: “Vẫn là để tôi đi thay cô đem ly cà phê này cho người lạnh lùng, mặt đen kia.”

Thấy Quý Ly Ly đã đi xa, tiểu trợ lí này mới phục hồi tinh thần, trong miệng vẫn lầm bầm nói nhỏ: “Cũng chỉ có chị Quý biết được tổng tài thích gì...”

4. Chương 4

Cổ Mộ Bạch lại nghe thấy tiếng gõ cửa, chỉ lười biếng đáp một tiếng, người kia đưa ly cà phê đặt trước mặt anh, anh cũng không ngẩng đầu lên, cầm lấy uống một hớp, cà phê đắng, mùi vị thơm mát, làm cho anh rất thích thú.

Anh không khỏi khen ngợi: “Pha rất tốt, xem ra những ngày thường Thư kí Quý dạy dỗ cấp dưới cũng không tồi.”

“Anh yêu thích là được.”

Cổ Mộ Bạch nghe được một thanh âm quen thuộc, tay cầm cà phê dừng lại, cau mày ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Quý Ly Ly đang đứng khoanh tay trước bàn làm việc của anh. Trong mắt anh mờ mịt, thiếu chút nữa đã đem phần cà phê trong miệng phun ra ngoài.

“Thư kí Quý, cô...” Cổ Mộ Bạch muốn hỏi Quý Ly Ly đã xảy ra chuyện gì nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua, trong lòng anh có vài phần hiểu rõ, anh thu lại ánh mắt, cầm lấy ly cà phê và nói: “Cô cứ nhiên lại đi làm trễ.”

Quý Ly Ly khom người xuống, cổ áo hình chữ V làm cho cô lộ rõ bầu ngực ra ngoài, nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của Cổ Mộ Bạch, trong lòng không khỏi vui vẻ:

“Con người mà, sẽ luôn có sự thay đổi, vì khát vọng của mình thì phải cố gắng một chút mới được.”

“Ly Ly” Cố Mộ Bạch đứng phắt dậy, anh bây giờ cực kì tức giận, không phải thời gian để vui vẻ.

“Nói cho tôi biết, Kiều Vi ở đâu?”

Quý Ly Ly nhú mi: “Như thế nào? Anh vẫn chưa tìm được Kiều Vi sao?”

“Đúng, tôi rất lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Cô hãy cho tôi biết rốt cục tôi qua cô tại sao lại nói với tôi những điều ấy? Lấy sự hiểu biết của tôi về cô, việc đó quả thật không giống với tác phong của cô.”

Quý Ly Ly tiến về phía Cố Mộ Bạch, sau khi đứng trước mặt anh:

“Anh hiểu tôi như vậy, tại sao nhiều năm như vậy lại không biết tôi yêu anh?”

“Tôi biết thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ tôi biết thì sẽ có gì thay đổi sao, tôi vẫn luôn yêu Kiều Vi.” Cố Mộ Bạch lạnh lùng nhìn Quý Ly Ly, người phụ nữ này thật làm cho người ta cảm thấy thật xa lạ.

“Dĩ nhiên là không có khả năng” – Quý Ly Ly nhún vai, cười khổ: “Nhưng, hiện tại Kiều Vi không phải mất tích sao? Đối thủ của tôi không chiến mà bại, sớm biết cô ấy yêu anh như thế này, tôi làm sao phải chờ đợi nhiều năm như vậy? Tôi tin tưởng rằng lúc đó, tôi sẽ có khả năng làm cho anh yêu tôi.”

Cố Mộ Bạch nheo mắt lại, Quý Ly Ly nhìn anh một cái cũng đủ để thấy rằng anh đang chuẩn bị phát hỏa.

“Tôi hỏi lần nữa, Kiều Vi rốt cục ở nơi nào?” –Anh trầm giọng lộ ra nguy hiểm

Quý Ly Ly vẫn như cũ mỉm cười, lắc đầu một cái: “Tôi không biết! Cho dù tôi có biết, tôi cũng sẽ không nói cho anh.”

“Cô” Cố Mộ Bạch nổi giận, anh không phải không có biện pháp để đối phó với phụ nữ, chẳng qua là anh không muốn dùng những thủ đoạn bỉ ổi kia để đối phó với Quý Ly Ly!

Chưa kịp nói gì thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cố Mộ Bạch lạnh lùng liếc nhìn Quý Ly Ly sau đó đứng lại cho ngay ngắn rồi nói: “Mời vào”.

Người bước vào chính là tiểu trợ lý của Quý Ly Ly - cô ta cúi đầu đi vào và nói: “Tổng giám đốc, vào mười giờ cuộc họp sẽ bắt đầu, người đại diện của tập đoàn Trần thị đã đến.”

“Tốt, mời họ chờ một chút, tôi sẽ đến ngay.”

Thiếu chút nữa là quên mất, trưa hôm nay sẽ có cuộc họp với đại diện của tập đoàn Trần thị để bàn bạc chi tiết về dự án hợp tác lần này.

Quý Ly Ly thật là hồ đồ, sáng sớm bỏ làm để đi tạo hình, lại mặc một bộ váy ngắn cũn để câu dẫn Cố Mộ Bạch, thật sự không giống với cô trước đây chút nào! Cô sửa lại làn váy của mình, trên mặt khôi phục lại vẻ mặt như thường ngày, hướng về phía Cố Mộ Bạch nói:

“Tổng giám đốc Cố, tôi đi chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp.”

Cô không đợi Cố Mộ Bạch nói thêm gì nữa mà quay bước rời đi.

Đi được hai bước thì thanh âm của Cố Mộ Bạch vang lên: “Tôi sẽ không đem một người phụ nữ không phân biệt được công và tư ở bên cạnh chính mình.” Giọng nói của anh tỏ ra sự kiên quyết.

Lời của anh làm cho cước bộ của Quý Ly Ly dừng lại, hiện tại cô biết rất rõ, cô đã chạm vào ranh giới cuối cùng của Cố Mộ Bạch.

“Tôi cũng tin tưởng, anh sẽ không thể nào rời bỏ tôi được.”

Quý Ly Ly tự tin, ưỡn ngực rời đi, cho đến khi ra khỏi cửa phòng, cô mới thở dài một hơi. Vừa rồi khi đối mặt với Cố Mộ Bạch, tim của cô như muốn bay ra ngoài.

Cô từ trước tới giờ vẫn luôn tự kiểm chế tình cảm của mình đối với anh nhưng hiện tại cô đã thông suốt. Loại tình cảm này giống như cơn hồng thủy mãnh liệt ào đến. Thậm chí nó còn cuốn trôi đi cả lý trí trầm ổn, cuốn đi cả trái tim và thân thể của cô. Nếu như muốn hỏi lý do vì sao cô yêu Cố Mộ Bạch thì chuyện vừa gặp đã yêu này không có cách nào có thể giải thích rõ ràng được. Cô vừa mới gặp đã yêu Cố Mộ Bạch, còn anh lần đầu nhìn thấy đã yêu Kiều Vi rồi.

Nếu như bọn họ chưa từng gặp nhau thì Cố Mộ Bạch có thể nào mà yêu cô không?

Chính là trên thế giới này lại không có chuyện nếu như, Quý Ly Ly không còn cách nào khác mà phải tốn thêm nhiều công sức cho việc này.

Mà cô đúng là ngoài ý muốn yêu phải Cố Mộ Bạch... Từ khi gặp anh, cô giống như bị rơi vào một hố sâu không đáy, không có cách nào để thoát ra được, cô có thể sẽ vì anh ấy mà làm mọi việc.

Mặc dù... anh ta sẽ hận cô.

“Chị Quý” Chẳng biết từ lúc nào tiểu trợ lí đã đi đến bên cạnh Quý Ly Ly, nhỏ miệng nhắc nhở cô: “Tổng giám đốc Cố kêu em nhắc chị, đã đến giờ phải đi họp...”

Quý Ly Ly ngẩn ra, ngẩng đầu lên rồi giữ vững tinh thần chống lại ánh mắt dò xét của Cố Mộ Bạch, sau đó yên lặng thu xếp tài liệu.

Trong lòng cô đã quyết định, cô sẽ không bị ánh mắt lạnh như băng của Cố Mộ Bạch dọa lui, cô sẽ làm cho Cố Mộ Bạch quên đi Kiều Vi. Cho dù anh không yêu cô, cô cũng sẽ không cho anh biết sự thật của chuyện này, cô không muốn anh sẽ bị tổn thương.

5. Chương 5

Đồng hồ chỉ qua mười giờ, Cố Mộ Bạch đã đến muộn 5 phút, Quý Ly Ly đi theo sau anh và tiến vào phòng họp.

Trong phòng họp chỉ có ba người, đứng trước mắt cô là chủ tịch Trần Xương Kiệt, bên cạnh là thư ký và con trai của ông.

Sắc mặt của Trần Xương Kiệt có vẻ không được tốt, ông luôn không thích những người đến muộn, Quý Ly Ly thấy vậy liền tiến lên phía trước mặt ông, vội vàng giải thích: “Xin lỗi Chủ tịch Trần, bởi vì công việc của tôi có xảy ra một chút sai sót, làm cho Tổng giám đốc Cố đến muộn, xin ngài tha lỗi.”

Nét mặt của Cố Mộ Bạch có chút mất tự nhiên, anh cũng nói theo: “Thật xin lỗi, đã để cho ngài đợi lâu.”

Trần Xương Kiệt còn chưa lên tiếng, thì Trần Tân Lương ở phía sau đã lên tiếng giảng hoà: “Không có gì đáng ngại, chúng tôi cũng mới vừa đến thôi, Chủ tịch Trần không có nhiều thời gian, hay là chúng ta bắt đầu cuộc họp đi.”

Trần Xương Kiệt không nghĩ tới con trai của mình sẽ trở nên khách khí như vậy, ông hứng thú nhìn về phía ánh mắt của thằng con trai đang hướng về phía Quý Ly Ly, trong lòng có vài phần đùa cợt, cười một tiếng, cũng không thêm để ý:

“Từ xưa đến nay, phụ nữ ở đâu đều cũng có một mị lực rất lớn, anh hùng vẫn là sẽ luôn bị mị nhân mê hoặc.”

Trong lời nói của ông có chút mập mờ, nhưng cũng không truy xét mà tự mình hướng về bàn hội nghị, ngồi xuống và nói: “Chủ tịch Cố, bây giờ chúng ta bàn bạc về bước đầu tiên của dự án...”

Cố Mộ Bạch có chút thất thần, ngay cả Trần Xương Kiệt nói gì cũng không rõ, có thể là do anh ngủ không đủ giấc. Ánh mắt kia của Trần Tân Lương nhìn về phía Quý Ly Ly, bất cứ người nào cũng có thể hiểu được có chuyện gì đang xảy ra.

Anh biết Trần Tân Lương, thế nhưng Quý Ly Ly cùng anh ta từ khi nào lại quen biết nhau? Trước kia khi cùng tập đoàn Trần thị họp tác, anh cũng thấy hai người đó cùng xuất hiện.

Khuôn mặt của Cố Mộ Bạch vẫn không biến sắc. Bên cạnh, Trần Tân Lương rất lịch sự kéo ghế cho Quý Ly Ly: “Nhìn cô hôm nay thật xinh đẹp.”

Xinh đẹp? Cố Mộ Bạch liếc nhìn cô toàn thân chỉ mặc một cái váy màu hồng nhạt, nhìn rất bình thường nha! So với mấy bộ đồng phục đen, trắng mà cô mặc thường ngày thì đẹp hơn nhiều.

Quý Ly Ly mỉm cười, gật đầu nói cảm ơn: “Tối hôm qua thật sự rất cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Cố Mộ Bạch không nghĩ mình sẽ nghe lén họ nói chuyện, chỉ là thanh âm của họ luôn hướng đến lỗ tai của anh mà đến, ngay cả tâm tư cũng bị lời nói của họ làm cho rối loạn, tối hôm qua... Trần Tân Lương đưa Quý Ly Ly về nhà, bọn họ là muốn qua lại với nhau sao?

Càng nghĩ về vấn đề này, sắc mặt của Cố Mộ Bạch bỗng trở nên mù mịt.

Trần Xương Kiệt nhìn thấy con trai mình đối với một cô thư kí nhỏ này có tâm như vậy, cũng vô cùng bất mãn, bất quá ông chỉ ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ: “Con trai, bây giờ đang trong thời gian làm việc a”

Trần Tân Lương cũng không phản bác lại, gật đầu nói: “Chủ tịch Trần, tôi chỉ là không nén nổi tình cảm của mình.”

Quý Ly Ly cũng không để ý đến lời nói của hai người, chỉ là sắc mặt của Cố Mộ Bạch có chút khó coi. Anh vẫn đang vì chuyện của Kiều Vi mà tức giận ư...

Cô thở dài một hơi, bên kia, Trần Xương Kiệt tự vạch áo cho người xem lưng:

“Bất quá, những người tuổi trẻ bây giờ phải biết nắm bắt tình cảm của chính mình! Giống như Chủ tịch Cố vậy, việc lập gia đình, gây dựng sự nghiệp là việc không thể thiếu. Nghe nói cậu trước đây đã từng đính hôn phải không, không biết lúc nào tôi mới có cơ hội để uống rượu mừng đây?”

Cố Mộ Bạch bây giờ dĩ nhiên không nhìn thấy được biểu cảm trên khuôn mặt của mình, anh dường như rất kinh ngạc khi người khác nhắc đến vị hôn thê của mình, trên khuôn mặt tươi cười có chút cứng nhắc.

“Đến ngày đó, tôi sẽ đích thân mời ngài tham dự hôn lễ của tôi.”

Anh nhàn nhạt liếc nhìn Quý Ly Ly một chút, tối nay nhất định phải biết được tung tích của Kiều Vi từ trong miệng của Quý Ly Ly.

6. Chương 6

Cuộc họp kéo dài đến 3 giờ. Trong thị trường thương nghiệp ngày nay thì trước tiên là phải tuyên truyền, đến giai đoạn giữa thì đưa vào kinh doanh và cuối cùng là thời kì cuối của cuộc họp tác, mỗi một chi tiết đều phải được bàn bạc rõ ràng.

Vào những năm gần đây kinh tế địa ốc thay đổi nhanh chóng, mỗi bước thực hiện kế hoạch đều đòi hỏi sự cẩn thận. Hợp tác là một quá trình cùng nhau đảm nhận những nguy hiểm nhưng một khi hoàn thành tốt dự án thì cả đôi bên đều có lợi.

Trần Xương Kiệt biểu hiện rất rõ ràng, vì muốn đào tạo con trai của mình, ông đã rút khỏi dự án này mà giao tất cả cho Trần Tân Lương phụ trách.

Việc hợp tác quan trọng như thế này, nếu như đã giao cho Trần Tân Lương thì khỏi nói cũng biết, anh ta nhất định sẽ người thừa kế của Trần Xương Kiệt.

Cố Mộ Bạch và Quý Ly Ly đồng thời ý thức được điểm này, lời nói của họ cũng trở nên cẩn thận và khiêm nhường đối với Trần Tân Lương.

Cuộc họp còn chưa kết thúc, Trần Xương Kiệt lại nói là có một số việc bạn cần phải đi trước. Chỉ còn Trần Tân Lương ở lại cùng với hai người bọn họ tiếp tục họp. Cố Mộ Bạch nghĩ rằng, nếu sau này Trần Tân Lương trở thành người thừa kế của Trần Xương Kiệt thì sẽ là một đối thủ cạnh tranh lớn mạnh.

Ngay cả Quý Ly Ly cũng hiểu được, bên ngoài luôn có tin đồn là anh ta chỉ là Trần quản lí trên danh nghĩa, bây giờ cư nhiên lại có thể thay thế Chủ tịch Trần tiếp nhận dự án hợp tác lần này. Những kiến thức mà anh ta có được cũng không phải trong một sớm một chiều.

Anh ta là một nhân tài.

Cuộc họp vừa kết thúc, Trần Tân Lương chủ động đứng lên, đi lại và kéo ghế cho Quý Ly Ly, mỉm cười nói với Quý Ly Ly:

“Quý Ly Ly tối nay có rảnh không? Không biết tôi có thể vinh hạnh mời cô đi ăn một bữa chứ?”

“Tối nay?” Quý Ly Ly có chút ngoài ý muốn.

Vào buổi tối, cô thường ngày chỉ có duy nhất hai việc để làm, một là tăng ca ở công ty để làm thêm việc, hai là làm việc ở nhà. Những năm gần đây, cuộc sống của cô cơ hồ đều liên quan đến Cố Mộ Bạch. Vô luận bất cứ cái gì cũng chỉ làm việc mà thôi.

“Đúng vậy, cứ coi như là cô cảm ơn tôi bởi vì tối qua tôi đã đưa cô về.”

Quý Ly Ly bật cười: “Anh đã đưa tôi về nhà, tôi nên mời anh mới phải, tối nay...”

“Tối nay tôi đã hẹn cô ấy.”

Quý Ly Ly nghe thấy tiếng trả lời, quay sang thì thấy Cố Mộ Bạch đang đứng phía bên phải của cô. Anh dường như muốn nói với Trần Tân Lương “Tối nay cô đã có hẹn với anh ta.”

Quý Ly Ly kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt của cô như muốn nói: Anh đã hẹn tôi khi nào?

“Chẳng lẽ cô không nhớ rõ, không phải sáng nay tôi đã hẹn cô tối nay đến quán bar để nói về một chuyện.” Miệng của Cố Mộ Bạch mỉm cười nhưng Quý Ly Ly nhìn thấy trong ánh mắt của Cố Mộ Bạch lại không có một tia ấm áp.

Đi đến quán bar để nói chuyện,... Cô nghĩ đi đến đó tra khảo cô cũng không khác mấy.

Huyết thái dương của cô rối loạn, nhưng lại không thể tìm cơ để từ chối người đàn ông đang đứng trước mặt cô, cô nghĩ Cố Mộ Bạch muốn hỏi cô về tung tích của Kiều Vi. Thật là một khó khăn không nhỏ.

Ai ngờ, lời nói của Cố Mộ Bạch cũng không làm Trần Tân Lương lay chuyển, anh ta thuận miệng nói: “Chủ tịch Cố đã hẹn Thư kí Quý đến quán bar để bàn luận một chuyện... Là về việc công hay việc tư?”

Hai người nghe vậy đều sửng sốt, Cố Mộ Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: “Là chuyện riêng.”

“Vậy tôi cũng hẹn Quý Ly Ly về chuyện riêng, nếu hai người chúng ta đã cùng hẹn, tôi cũng không ngại cùng hai người đến quán bar để nói chuyện.” Trần Tân Lương cố tình nhấn mạnh hai chữ “nói chuyện”. Cố Mộ Bạch nhíu mi, Trần Tân Lương lại nói tiếp: “Như vậy thì Quý ly Ly, vào 8 giờ tối, tôi sẽ gặp cô ở quán bar.”

“...” Từ đầu đến cuối Quý Ly Ly cũng chưa từng đáp ứng người nào, thế nhưng tại sao hôm nay hai người họ lại cùng muốn hẹn cô? Ánh mắt của cô bất đắc dĩ nhìn về phía Cố Mộ Bạch, nghĩ muốn hướng anh cầu cứu, nhưng chỉ nhận được sự thờ ơ của anh.

Ánh mắt của anh như có thuốc độc, che giấu đi sát khí của mình.

Người của Quý Ly Ly lạnh đến run người, chỉ có thể đáp ứng.

7. Chương 7

Ngày hôm nay nhìn Quý Ly Ly có một chút mệt mỏi, bữa trưa cô cùng Cố Mộ Bạch tham gia một bữa tiệc, đến chiều thì anh ta nói có việc bận đi trước để lại Quý Ly Ly một mình đi về công ty.

Trước khi đi, nhìn thần sắc của Cố Mộ Bạch trông thật khó coi. Anh ta bỗng nhiên nổi cáu, ngay cả khi nhìn cô, trong ánh mắt của anh cũng tràn đầy sự chán ghét:

“Quý Ly Ly, tôi đối với phụ nữ chưa từng có nhẫn nại, 8 giờ tối gặp ở quán Bar, cô nhất định phải nói cho tôi biết Kiều Vi đang ở đâu, nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào?” – Quý Ly Ly ngẩng đầu lên “Sa thải tôi sao? Chẳng lẽ...”

Ánh mắt của cô híp lại, khoé miệng giễu cợt: “Anh đối với phụ nữ đều không có nhẫn nại, chỉ có Kiều Vi là trường hợp ngoại lệ, phải không?”

Cố Mộ Bạch bỗng nhiên cầm lấy cánh tay của Quý Ly Ly, cố kiềm chế cơn thịnh nộ, anh gần như nghiến răng nghiến lợi, cắn răng mà nói: “Cô không có tư cách để so sánh với Kiều Vi, tối nay cho dù có Trần Tân Lương ở đó, cô nhất định cũng phải cho tôi câu trả lời.”

Nhìn thấy Cố Mộ Bạch không quay đầu đi một mạch, cánh tay của Quý Ly Ly cũng không khỏi đau đớn một hồi, dĩ nhiên lòng của cô lại càng đau hơn gấp bội lần.

Kiều Vi, Kiều Vi... Bây giờ, chỉ cần Cố Mộ Bạch cùng cô nói chuyện, nói ba câu thì ba câu đều nhắc đến Kiều Vi, rốt cục cô phải làm sao cho tốt? Cô yêu anh so với Kiều Vi cũng không ít a!

Tinh thần của Quý Ly Ly chán nản, khi làm việc thường xuyên thất thần. Hôm nay cô định về sớm, cô nhanh chóng đi đến quầy Bar. Quán bar này không giống như những quán bar khác - một loại xa hoa truy lạc. Nó nằm ở phía trung tâm khu vực ngoại thành ở Tây Nam, nơi đó đã từng là một cửa hàng trang phục, bởi vì kinh doanh không tốt liền đem bán với giá thấp cho chủ quán bar này, Lí Thành Khanh (tên này không biết dịch có đúng không nhưng mà cứ dùng tạm nha~hjhj)

Lí Thành Khanh là bạn thời đại học của Cố Mộ Bạch, sau khi tốt nghiệp, anh ta liền mua lại cửa hàng quần áo này và biến nó thành một quán bar có đầy sự độc đáo, riêng biệt và hấp dẫn.

Quý Ly Ly dừng xe lại trước cửa quán bar, thời gian vẫn còn sớm, quán bar vẫn còn chưa có ai đến, cô đẩy cửa vào, nhưng chưa kịp ngẩng đầu thì đã có người chào hỏi:

“Ha Ha, hôm nay không biết có ngọn gió nào đã thổi cô đến đây.”

Đằng xa có một người đàn ông đang ngồi ở quầy rượu, người đó chẳng lẽ là ông chủ của quán bar này – Lí Thành Khanh, anh ta hướng về cô, ý muốn hỏi tại sao cô lại đến đây.

Quý Ly Ly cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhíu mắt nhìn lại, không khỏi kinh sợ: “Quản lí Trần... anh đến sớm như vậy sao?”

“Cô cũng đến thật sớm, Quý Ly Ly.”

Trần Tân Lương đứng dậy, đi đến bên cạnh Quý Ly Ly, lịch sự mà nói: “Xem ra chúng ta thật sự đúng là có thần giao cách cảm.”

Anh nghịch ngợm hướng về phía Quý Ly Ly nháy mắt, nhưng mà anh còn chưa kịp vui mừng thì tiếng của Lí Thành Khanh vọng lại: “Anh nói sai rồi Tân Lương, là cả ba người đều có thần giao cách cảm.”

Theo ánh mắt của anh ta, Quý Ly Ly cùng Trần Tân Lương quay lại phía sau, cánh cửa của quán bar đã được mở ra, ánh sáng sáng rực chiếu vào, che khuất đi một nửa người của người kia, nhìn không rõ được khuôn mặt của anh ta.

Lí Thành Khanh than thở: “Xem ra tối nay chỉ có ba người làm khách, Quản lí Trần, Chủ tịch Cố, xin hỏi hôm nay ai trả tiền bao cả quán bar vậy?”

Cố Mộ Bạch chậm rãi đi đến bên quầy rượu cầm lấy một ly rượu, thờ ơ mà nói: “Hiếm khi có được khách quý đến, không phải ông chủ nên mời ba người chúng ta một bữa đi chứ.”

“...” Lí Thành Khanh chép miệng, bộ dạng như muốn khóc rống, khuôn mặt tràn đầy sự không tự nguyện, lên tiếng phản bác:

“Chủ tịch Cố, anh này là không có nghĩa lí a, số tiền bao cả quán bar này cũng đâu thấm thía gì với anh đâu.”

Trần Tân Lương cũng đi đến bên quầy rượu, mỉm cười và nói: “Thành Khanh, tiền nong gì chứ, chúng ta đều bạn bè thân thiết nha.”

Lí Thành Khanh vừa nghe xong thì muốn học máu: “Tôi có thể được lựa chọn tiền mà không chọn hai người anh em độc ác như các người được sao?”

Quý Ly Ly đứng bên cạnh nhìn thấy ba người bọn họ đùa giỡn, nhin không được phì cười. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ trêu chọc người khác của Cố Mộ Bạch, giờ khắc này cô cảm thấy như khoảng cách

giữa cô với anh như được gần hơn. Mặc dù cô đã làm việc bên cạnh Cố Mộ Bạch 6, 7 năm, nhưng rất ít khi cùng anh đùa giỡn.

Hiện tại, khoẻ miệng của Cố Mộ Bạch nở nụ cười nhẹ, làm cho cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, tim cũng trở nên nhộn nhịp hơn.

Cố Mộ Bạch dường như nhận biết được ánh mắt của Quý Ly Ly đang nhìn mình, khuôn mặt bỗng biến sắc, thu hồi lại vẻ mặt đùa giỡn, lộ ra giọng nói vô cùng lạnh nhạt, không có kiên nhẫn mà nói: “Hôm nay tôi đến đây không phải để đãi khách, cũng không phải muốn cản trở cuộc trò chuyện của quản lí Trần, tôi đến để hỏi Quý Ly Ly một việc sau đó sẽ đi ngay.”

Trần Tân Lương liếc mắt nhìn Quý Ly Ly, đầu ngón tay gõ nhẹ lên quầy đá cẩm thạch: “Cố Mộ Bạch, bây giờ là giờ riêng tư, cũng không phải giờ làm việc, nếu anh muốn hỏi, Quý Ly Ly có thể không cần trả lời chứ? “

Quý Ly Ly không nghĩ đến Trần Tân Lương sẽ nói giúp mình, liền hướng về phía anh ta mà nở nụ cười cảm kích.

Cố Mộ Bạch không quản được nhiều như vậy, tay cầm ly cooc-tai và uống một hớp vào bụng, buồn bực nói: “Vậy là quản lí Trần có đề nghị gì sao?”

Đang sau quầy bar, Lí Thành Khanh mặc dù vẫn đang âm thầm oán hận họ vì chắc là tối nay quán bar sẽ bị lỗ vốn nặng nhưng vẫn cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén đang hướng về phía mình mà phóng đến. Anh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Trần Tân Lương đang mỉm cười, nói: “Lí Thành Khanh, tối nay cậu trả tiền.”

“...” Lí Thành Khanh rất muốn hỏi tại sao ba người bọn họ lại không chịu đi đến quán bar khác? Nhưng mà ai kêu mình lại là bạn bè với bọn họ chứ.

Trần Tân Lương nhìn thấy Lí Thành Khanh vẫn luôn cúi đầu, lại không nói gì, liền hướng về phía Cố Mộ Bạch mà đề nghị: “Dù sao chúng ta đều cũng đã đến, hãy ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện a...”

Vừa nói xong, Trần Tân Lương nhớ ra một chuyện gì đó liền nói thêm: “Mộ Bạch có phải muốn hỏi Quý Ly Ly một chuyện không? Nhưng mà hình Ly Ly giống như là không muốn trả lời nha.”

Thấy hai người gật đầu, Trần Tân Lương liền vui vẻ cười:

“Vậy không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi, nếu ai thắng thì sẽ được làm chủ. Không biết ý của Ly Ly thế nào? “

Cố Mộ Bạch lạnh nhạt, anh không để ý đến Trần Tân Lương đang hỏi ý kiến của Quý Ly Ly, dù sao thì vấn đề của anh cũng chỉ có một.

Mà Quý Ly Ly cũng không muốn nghĩ, liền gật đầu đáp ứng: “Không thành vấn đề, ai sợ ai.”

“Rất tốt, tôi rất thích những người phụ nữ thẳng thắn! Thành Khanh mau đem đến đây hai thùng bia, rồi ghi chép sổ để Cố Mộ Bạch trả tiền.”

Vừa nghe đến có người sẽ trả tiền, ánh mắt của Lí Thành Khanh bỗng trở nên sáng rực, mặc kệ tối nay ai thắng ai thua, miễn là có người trả tiền cho anh là được rồi! Rất nhanh chóng, Lí Thành Khanh đã đem hai thùng bia đặt trước mặt bọn họ, rồi lại muốn xác nhận một lần nữa: “Chủ tịch Cố trả tiền có đúng hay không?”

Cố Mộ Bạch lạnh nhạt liếc mắt nhìn Thành Khanh một cái, Quý Ly Ly làm như không nghe không thấy gì hết, còn Trần Tân Lương thì khoẻ miệng có chút buồn cười.

Lí Thành Khanh rốt cục cũng mừng rỡ, hớn hờ nói rằng: “Nếu hai thùng bia này còn chưa đủ thì cứ nói, chúng ta đều là bạn bè, tôi sẽ giảm giá cho các người”. Sau đó liền chạy đến cửa quán bar treo lên một tấm bảng “Ông chủ có việc, tối nay tạm dừng kinh doanh” và lập tức đi khỏi quầy để lại ba người bọn họ.

8. Chương 8

Phong cách chủ yếu của quầy rượu lấy đen, trắng, xám làm chủ, cứ như một nhà bỏ hoang, mấy dây thép lộ ra ngoài tạo ra cảm giác màu sắc mạnh, mặc cho nó tràn đầy từng góc, nhìn một cái, cả quầy rượu cõi mở mà hào phóng, làm cho người ta có cảm xúc kim loại đặc biệt.

Trong quán rượu bây giờ chỉ còn lại ba người bọn họ, hai nam một nữ. Ba người họ mỗi người ngồi trên một chiếc sô pha, đối diện với nhau, thành một hình tam giác. Trong nhất thời cả ba người bọn họ đều không có gì để nói với nhau, trong quán rượu trở nên im lặng một cách kì lạ.

Cuối cùng Trần Tân Lương phải tự mình phá vỡ không khí trầm tĩnh này, anh mở ba chai bia rồi đặt trước mặt của ba người: “Trò chơi nói thật lòng này có lẽ tôi không cần phải nói quy tắc nữa. Người thắng có thể đối với người thua đưa ra một câu hỏi hoặc một yêu cầu lớn nào đó. Nhưng mà điều kiện là người thua có thể lựa chọn mạo hiểm hoặc phải nói ra đúng sự thật trong lòng mình nghĩ.”

Quý Ly Ly đương nhiên biết rõ quy tắc trò chơi, cô len lén liếc mắt nhìn Cố Mộ Bạch một cái, anh ấy có lẽ sẽ hỏi mình về chuyện của Kiều Vi, như vậy nếu như cô thua cô cũng phải mạo hiểm một phen.

“Nhưng chúng ta có tới ba người, dùng cái gì để quy định thắng thua.”

Quý Ly Ly có chút tò mò, dời tầm mắt sang phía Trần Tân Lương, Trần Tân Lương nghe vậy liền cười mà nói:

“Cái này rất đơn giản chúng ta cùng chơi một trò phân định đi.”

“Trò phân định gì?” – Quý Ly Ly hỏi ngược lại Trần Tân Lương.

Trần Tân Lương thấy khuôn mặt mờ mịt của Cố Mộ Bạch, liền hỏi: “Không phải anh cũng không biết chứ?”

“Cái này... rất phức tạp, chỉ bằng chúng ta chơi trò đổ xúc xắc tìm ra người thắng thua.”

“Ý kiến hay.” – Quý Ly Ly vô cùng tán thành

“OK, hai người tự quyết định là được rồi, tôi cái gì cũng được, không giống như người nào đó lại muốn...”

Quý Ly Ly vội vàng cầm lấy cánh tay của anh ta, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đổ xúc xắc được chưa?”

Xúc xắc cơ hồ là vật mà mỗi quán bar đều có, cho nên không cần phải chuẩn bị, ở trên bàn đã có sẵn. Quý Ly Ly dẫn đầu cầm lấy cái chén đựng xúc xắc má lắc. Quý Ly Ly âm thầm cầu nguyện, cho dù cô thua thì cũng không nên lắc được một điểm. Xúc xắc được lắc rất tốt, cô liền cầm mở chén ra, ba con xúc xắc đều chia ra làm ba: 2, 4 và 5

“Hắc, 11 điểm, cũng không tệ”. – Trần Tân Lương khi nói chuyện lúc nào cũng mỉm cười, làm cho người khác cảm thấy rất gần gũi.

“Vậy để tôi lắc tiếp” – Trần Tân Lương cầm lấy chén, dùng sức mà lắc. Bên phải, bên trên, bên dưới và bên trái, sau đó lại tiếp tục như thế...

“Anh xong chưa”. – Cố Mộ Bạch nhin không được liền lên tiếng.

“Tôi muốn thắng, ít nhất là thắng anh.”

Tiếng nói vừa dứt, Trần Tân Lương đem chén đặt lên bàn rồi mở ra, sau đó cười to: “Mười ba điểm, ha ha ha... Quý Ly Ly, điểm số của tôi so với cô lớn hơn nha”.

“Mười ba điểm...” – Khóe miệng của Quý Ly Ly có chút co rút.

Cố Mộ Bạch mặc kệ Trần Tân Lương được bao nhiêu điểm, anh không hai lời cầm chén lên mà lắc nhẹ, sau đó nhanh chóng mở ra, anh bây giờ thật sự không thể kiên trì được hơn nữa.

Trần Tân Lương vội vã tiến tới nhìn, sau đó lại nghe anh ta hừ một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ vậy thôi, so với tôi chỉ lớn hơn một chút”

“Nhưng vẫn là lớn hơn mười ba điểm”. Lại hướng về phía Quý Ly Ly mà nói: “Tôi thắng.”

“Phải...” Quý Ly Ly kéo dài thanh âm, yếu ớt dựa vào ghế sofa, lại nghiêm túc nói: “Nhưng tôi chọn mạo hiểm.”

“Cô...” – Cố Mộ Bạch thiếu chút nữa tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Còn vẻ mặt của Trần Tân Lương giống như ngồi xem kịch, rồi nói: “Cô cái gì mà cô a? Cái trò chơi này, người thắng có thể hỏi nhưng người thua lại có thể lựa chọn chủ đề a.”

“Anh dám dở trò.” Cố Mộ Bạch thật muốn đánh cho Trần Tân Lương một cái. Trần Tân Lương lúc nào cũng phá hỏng chuyện của anh!

Nói đến Trần Tân Lương, anh ta cũng là một người bạn của anh, nói đúng ra là họ là bạn cùng trường, đều cùng lớp nhưng khác khoa mà thôi. Trong trường đại học lúc đó có một câu lưu truyền: “Trần Tân Lương cười làm cho lòng người rung động, Cố Mộ Bạch lại lạnh nhạt, làm cho lòng người ta đau đớn, đúng là đau lòng cả đời...” Mặc dù không biết những lời này do ai nói ra, thế nhưng trong sân trường đa số đều là nữ sinh, tất cả đều hết sức tán thành, cho nên nữ sinh thích Cố Mộ Bạch vẫn nhiều hơn so với Tân Lương.

(* Thông báo: Từ giờ ta sẽ ghi tên bỏ họ~ Mộ Bạch, Tân Lương, Ly Ly, Kiều vi~ hjhj)

Mộ Bạch chưa từng tìm hiểu là ai đã đồn ra, nhưng mà sau khi tốt nghiệp đại học, Tân Lương lại vô ý nhằm vào anh mà chĩa nhọn, vô luận là trong thương nghiệp hay đối với phụ nữ đều như vậy.

Ngay lúc này, vẻ mặt của Tân Lương giống như một tên lưu manh, neho mắt lại, khiêu khích nói: “Mộ Bạch nếu như anh không muốn chơi trò này thì cứ nói thẳng, tôi sẽ không cười nhạo anh đâu.”

“Tốt! Thật sự rất tốt.” Mộ Bạch vỗ tay một cái: “Mạo hiểm phải không? Vậy cô ngay bây giờ hãy tát Tân Lương một cái.”

Khóe miệng Ly Ly có chút méo mó, không nghĩ tới Mộ Bạch lại ác như vậy, cứ nhiên lại muốn cô tát Tân Lương một cái. Có cần chơi thế không. Ly Ly có một chút khó xử mà nhìn về phía Tân Lương.

Mà vẻ mặt của Tân Lương vẫn vui vẻ mà cười, ôn nhu nói với cô: “Ly Ly, cô cứ đánh đi, bất kể cô đối với tôi làm gì, tôi cũng sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không lùi bước... Đây cũng không phải là giết người, bất quá chỉ tát một cái mà thôi, bàn tay cùng khuôn mặt tiếp xúc với nhau, liền trong nháy mắt sẽ biến mất, cô không cần do dự đâu, cứ giơ tay lên tát, rồi xoa nhẹ cho tôi là được, cứ làm đi...”

Ly Ly suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của anh ta, cô liếc mắt nhìn vẻ mặt của Cố Mộ Bạch, sau đó cắn răng giơ tay lên, hung hăng tát xuống! Thế nhưng khi tay của cô gần đến khuôn mặt của Tân Lương thì bỗng nhiên ngừng lại mà nhẹ nhàng vỗ một cái.

“Ba” một tiếng rất nhỏ vang lên làm cho cả ba người đều nghe rất rõ.

Quý Ly Ly giống như được giải thoát, thở một hơi rồi nói: “Mộ Bạch, lời anh nói, tôi đã hoàn thành”.

9. Chương 9

Kể từ khi Ly Ly quyết định vì yêu mà cố gắng liều một phen, thì cô luôn tự nói với mình, bây giờ cô và Mộ Bạch sẽ có vị thế ngang hàng nhau, cô sẽ không hèn nhát và tự ti trước tình yêu của mình.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Ly Ly gọi tên anh thân mật như thế, ngay đến cả Mộ Bạch cũng có chút giật mình.

Nhìn khuôn mặt tự tin của Ly Ly lúc này, hoàn toàn bất đồng với khuôn mặt lạnh nhạt, cao ngạo của cô khi đàm phán trên thương trường, mà là một loại cố gắng làm cho lòng người phải chấn động! Mộ Bạch lơ đãng nhìn Ly Ly, thậm chí cũng không truy cứu cô và Tân Lương vừa rồi mới chơi xấu anh. Thậm chí anh còn cảm giác được, Ly Ly gian xảo như vậy có chút dễ thương...

“A, hai người nghĩ là chơi xấu như vậy sẽ đạt được mục đích sao? Đây mới là ván đầu tiên, kế tiếp ai thua ai thắng vẫn còn chưa xác định được.”

Ly Ly nghe anh ta nói như vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô ngẩng đầu lên, không hèn mà cùng Tân Lương mỉm cười, giống như hai người đang có chung một bí mật nhỏ, nụ cười cũng lộ ra một chút thân mật.

Chính là vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Mộ Bạch, anh không nói nên lời, tại sao trong lòng anh có một ngọn lửa muốn phun trào ra ngoài? Có lẽ là do nhìn thấy một thứ gì mà mình tín nhiệm nhất lại hợp tác với người ngoài để lừa gạt, đối phó với anh. Cái này ít nhiều sẽ làm cho người ta cảm thấy phiền muộn. (có nên nói anh này ngây thơ~mà không hiểu rõ tình cảm của mình không trời!!!! haizzzzz).

Vì một người ngoài!

Mộ Bạch chỉ nhìn “Người ngoài” kia thì lại làm mất đi năng lực kiềm chế của bản thân mà lại làm cho anh càng tức giận. Nếu mình không phải là người ngoài, như vậy thì anh cùng Ly Ly có quan hệ gì với nhau? Ông chủ cùng nhân viên? Trong lúc đó thì đầu anh hiện lên chữ “Vợ”... ?

Anh hét lớn một tiếng: “Cười cái gì mà cười, mau tiếp tục.”

Ba người rất nhanh chóng đổ xúc xắc lần thứ hai, số điểm của ba người chia ra: 7 điểm, 15 điểm, 11 điểm.

“Ha ha, tôi nói rồi! Tôi nhất định sẽ thắng.” – Tân Lương cười rất xúc động a, anh ta mỉm cười ngưỡng chừng hướng về phía Ly Ly mà nói: “Ly Ly, xem ra vận khí của cô tối nay không được tốt, cô lại thua rồi.”

Ly Ly không để ý, nhún vai một cái: “Sớm biết tối nay chơi xúc xắc, tôi nên cùng mấy đứa bạn đi cúng bái”

“Không sao, tôi cũng không giống như nào đó sẽ gây khó dễ ột người phụ nữ, Ly Ly cô chọn mạo hiểm hay lời nói thật lòng đây?”

“Lời thật lòng” Ly Ly không cần suy nghĩ mà trả lời.

Mộ Bạch ở một bên nghe thấy vậy liền nói: “Tân Lương, anh cùng tôi trao đổi một điều kiện, lần này nhường cho tôi hỏi Ly Ly, tôi sẽ đáp ứng anh bất cứ yêu cầu nào.”

Ánh mắt của Tân Lương thoáng cái liền vụt sáng: “Thật ra tôi cũng rất tò mò, anh rốt cục muốn hỏi Ly Ly vấn đề gì...”

“Chỉ là một vấn đề”

Ly Ly đỏ mặt hơi lạnh, cô đem ánh mắt hướng sang Tân Lương, trong ánh mắt cầu khẩn anh đừng đáp ứng yêu cầu kia của Mộ Bạch.

Thế nhưng Tân Lương trước sau vẫn như vậy mỉm cười, vô cùng tiếu nuối mà nói: “Nhưng mà bất luận anh hỏi vấn đề gì thì Ly Ly tốt nhất vẫn nên trả lời vấn đề của tôi...”

“...” – Khuôn mặt Mộ Bạch cũng nặng nề hơn.

“Ly Ly, xin hỏi cô có bạn trai chưa?”

Ly Ly vừa mới mở miệng định trả lời thì Tân Lương bỗng nhiên cắt ngang và nói: “Tôi xem là quên mất, cô không phải trả lời câu này, bởi vì tôi nghe nói cô vẫn còn độc thân, không bằng cô hãy nói cho tôi biết, cô có yêu người đàn ông nào không?”

Ly Ly không nghĩ đến Tân Lương sẽ hỏi như thế, ánh mắt của cô không tự chủ mà liếc đến Mộ Bạch, kiên định mà nói: “Có, tôi đã yêu một người rất nhiều năm, rất yêu, rất yêu, càng yêu lại càng đau, càng yêu lại càng không thể nào thoát ra được, yêu đến mức đánh mất chính bản thân mình, mặc dù anh ấy không yêu tôi nhưng tôi vẫn yêu anh ấy...”

Tân Lương tựa hồ cũng liếc nhìn Mộ Bạch một cái, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta, Tân Lương không khỏi tiếu nuối mà nói: “Không biết tên khốn kiếp nào may mắn như thế, có thể làm ột phụ nữ ưu tú như vậy yêu nhưng lại không biết quý trọng, thật là một tên vô lại a...”

Mặc dù Mộ Bạch trên mặt rất bình tĩnh, giống như mọi việc đều không liên quan đến mình, thế nhưng khi nghe Ly Ly thổ lộ, lòng của anh không khỏi ngẩn ngơ vài giây.

Bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng vì một lí do nào đó mà rung động.

Mộ Bạch không bao giờ quan tâm tới ý nghĩ của phụ nữ về một đàn ông như thế nào, vô luận là người đàn ông mà cô nhắc đến chính là anh, anh không biết mình nên vui mừng hay chán ghét, Trong lòng anh từ

trước đến giờ chỉ có một người, đó chính là Kiều Vi. Nhìn Ly Ly, anh cảm thấy cô thật giống mình, đều vì yêu mà cứng đầu, cố chấp.

Mộ Bạch vẫn đang rơi vào trạng thái trầm lặng thì lại nghe thấy thanh âm của Tân Lương ở bên cạnh vẫn luôn chữm mình là tên hỗn đản, đồ vô lại...

Anh mắt lạnh nhìn lại, hung hăng trợn mắt nhìn Tân Lương một cái, anh mới đúng là hỗn đản! Vì tán gái, cư nhiên lại bày ra trò chơi này, thật là... Nhớ ngày đó khi anh theo đuổi Kiều Vi, nhưng lại rất lãng mạng nha.

Nói đến Kiều Vi... Kiều Vi bây giờ rốt cục ở nơi nào?

Anh không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, Kiều Vi đã một ngày một đêm chưa có tin tức, anh bây giờ quả thực rất lo lắng cho cô ấy. Cái cô gái lơ mơ này, sao lại chỉ vì lời nói của Ly Ly mà rời đi chứ!

Tay của Mộ Bạch không biết lúc nào đã nắm chặt lại: “Đủ rồi, không cần chơi trò nhảm chán này nữa, Tân Lương nếu như anh muốn theo đuổi thư kí của tôi, xin hãy suy nghĩ một chút, không cần bày những trò vô vị này! Tôi bây giờ không muốn làm kì đà cản mũi, tôi chỉ cần một cái đáp án của Ly Ly, sau đó sẽ rời đi”.

Ly Ly nghĩ thầm, vòng tới vòng lui vẫn là về chuyện đó. Kiều Vi à, bây giờ tớ mới biết tớ đối với cậu rất là ghen tị...

Tân Lương không để tâm, ra sức suy nghĩ rồi nói: “Tôi muốn theo đuổi Ly Ly là sự thật, tôi muốn dùng trò chơi này để theo đuổi cô ấy thì có gì sai? Mộ Bạch, không phải người nào đều có thể làm theo suy nghĩ của anh được. Ly Ly rất tốt, tôi cũng không sao, đều phải do bản thân mỗi người suy nghĩ và tin tưởng, anh cho dù vô phương thừa nhận thì cũng nên tôn trọng sự chọn lựa của chúng tôi.”

Ly Ly quả thật rất kinh hãi, cô cho rằng những việc mà Tân Lương làm tối nay, đều là muốn giúp đỡ mình, không nghĩ tới là anh ta đang theo đuổi mình, không phải đùa chứ!

Tân Lương không chú ý đến Ly Ly đang kinh hãi, giật mình mà hướng về phía Mộ Bạch khiêu khích nói: “Nếu như anh ngay cả một trò như thế này cũng không có nhẫn nại thì coi như là anh thua, tôi khuyên anh, cho dù anh hỏi bất cứ vấn đề gì, có được đáp án thì sao, anh cũng chỉ là một người đàn ông thất bại.”

Mộ Bạch không nói gì mà nhìn anh ta, anh quả thật muốn nói rằng “Tân Lương, anh như vậy rất vô dụng.” Thế nhưng lời nói của anh ta tuy có chút khó nghe nhưng vẫn có đạo lí.

... Ha Ha, không phải chỉ là một trò chơi thôi sao, anh không có khả năng sẽ thua.”

“Vậy thì anh đừng nói những lời vô nghĩa nữa, mau nhanh chóng tiếp tục.”

Về mặt của Tân Lương giống như mới thực hiện một mưu kế nào đó, hướng về phía Ly Ly nhún vai, sau đó ba người bọn họ lại tiếp tục vấn tiếp theo.

Nhưng mà hôm nay có vẻ như ông trời cố tình trêu chọc Mộ Bạch, có thể nói là rất ưu ái Tân Lương, liên tục mở ra mấy ván đều là Tân Lương thắng còn Ly Ly thua.

Ly Ly tuy là rất may mắn khi không bị Mộ Bạch tra hỏi, thế nhưng Tân Lương lại hỏi rất nhiều chuyện. Nào là Ly Ly thích ăn cái gì? Thường ngày có cái gì làm cho cô thích thú? Thích nhất mẫu đàn ông nào? Thậm chí anh ta còn hỏi cô, cô có thể quên đi người đàn ông mà cô yêu và tiếp nhận sự theo đuổi của anh ta không?...

Ly Ly mỉm cười, lộ ra một chút lúng túng: “Tôi có tự tin anh ấy sẽ phải yêu tôi! Cho dù là từ trước đến giờ anh ta vẫn chưa hề yêu tôi...”

Cô lén nhìn sắc mặt của Mộ Bạch, thanh âm bỗng nhiên có chút thấp xuống: “Tôi cũng sẽ không buông tha anh ấy! Tôi yêu anh ta đã rất lâu, tình cảm đó đã sớm ăn sâu vào xương tủy, chỉ sợ cả đời này sẽ nó sẽ mãi không thoát khỏi”.

Tân Lương lắc đầu nuối tiếc: “Không sao, có lẽ cô không hiểu rõ tôi, tôi rất có kiên nhẫn nha.”

Mộ Bạch lại một lần nữa bị lời nói của Ly Ly làm cho rung động, tại sao mỗi lần Ly Ly thổ lộ tình cảm của cô, cô đều rất bình tĩnh, phẳng phai như đây chỉ là một chuyện bình thường, mỗi câu nói của cô đều thật

lòng, chất phác, đều làm cho anh cảm thấy rung động. Loại cảm giác này giống như một lưỡi kiếm đâm sâu vào lòng anh, càng đâm.. càng sâu.

Thừa dịp lúc không có ai chú ý đến, anh len lén thở một hơi, cố gắng đem loại cảm giác không thoải mái này ra khỏi đầu.

Anh giả bộ như không nghe thấy Ly Ly và Tân Lương nói chuyện với nhau, sau đó lại cầm con xúc xích lên kiểm tra và nói: “Kì lạ, con xúc xích này có phải hay không đã bị người nào đó chỉnh đi, tại sao mỗi lần đều là anh thắng.”

Ly Ly ở một bên cũng vô cùng đồng ý với ý kiến của anh, vẻ mặt như đưa đám, nói: “Đúng vậy, tại sao mỗi lần đổ tôi đều là người thua.”

Cô thật sự không thể nghĩ ra nha!

Tân Lương thả lỏng, vẻ mặt giống như bất đắc dĩ, phàn nàn nói: “Đúng vậy nha, tại sao ván nào người thắng cũng là tôi? Xem ra tối nay ông trời rất thiên vị cho tôi nha.”

Mộ Bạch và Ly Ly ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trong mắt của hai người đều hiện rõ hai chữ: “Đáng ghét”

“Đừng nói nhảm, tiếp tục chơi, tôi không tin anh sẽ thắng mãi.”

Thế nhưng lời nói này nói ra, không quá một phút, thì kết quả lại thực sự chứng minh lời của Tân Lương là có đạo lý, ông trời đúng là thiên vị anh ta, thế nhưng cũng phải nói là tối nay Ly Ly chơi rất kém.

Ly Ly vừa nhìn thấy số điểm của mình lại nhỏ nhất, quả thực là không thể tin vào hai mắt của mình! Từ đầu đến cuối, đã qua được mười mấy bàn, thế nhưng đều là cô thua nha!

“Bây giờ, tôi chọn mạo hiểm” – Ly Ly không cần nghe Tân Lương hỏi, liền trực tiếp lớn tiếng nói

“Ok, cô chọn cái gì cũng được” – Tân Lương vừa nói chuyện vừa nhìn Mộ Bạch

“Mộ Bạch, anh nghĩ tôi nên để cho Ly Ly làm gì đây?”

“Hỏi tôi làm cái gì, tùy ý anh thôi!”

Sắc mặt của Mộ Bạch quả thực khó coi đến cực điểm. Tuy là từ đầu đến cuối anh không có thua, thế nhưng điểm số của anh lại ít hơn Tân Lương, so với Ly Ly thì không khác mấy.

“Dĩ nhiên phải hỏi anh, anh quả thực là một cao thủ nguy hiểm lớn nha.”

“Vậy để cho Ly Ly tát tôi một cái là được rồi.”

“Ha Ha... Ý kiến hay...”

Ly Ly thoáng cái liền hoảng hốt: “Kia... tôi có thể chọn lời nói thật lòng được chứ.”

“No, No, No! Ly Ly cái này thì không được nha”

Tân Lương khoát cánh tay nói: “Đừng lo lắng! Mộ Bạch dù sao vẫn là ông chủ của cô, tôi làm sao có thể để cho cô đánh anh ta đây.”

Ly Ly mỉm cười: “Ngoại trừ việc này, còn những việc khác thì tất cả đều OK.”

“Hôn tôi một cái, cũng được chứ?” (anh nè thật lưu manh. Haha^^)

“...” Ly Ly lần này không biết phải làm sao, trong lòng cô trở nên rối rắm, hôn một cái cũng không mất đi miếng thịt nào, thế nhưng hôn một người khác trước mặt Mộ Bạch? Cô muốn tỏ lòng yêu sâu sắc đối với anh ấy, nên kiên định sẽ cự tuyệt mạo hiểm này.

“Tân Lương, anh không nên quá phận”

Mộ Bạch lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén liếc mắt một cái.

“Ha Ha, tôi vừa rồi mới hỏi anh ý kiến, anh còn nói là tùy tôi, hiện giờ tôi nói ra nguyện vọng của mình, anh lại nói là tôi quá phận! Mộ Bạch, tâm tư của anh đúng là khiến người ta đoán không ra nha... Giống

như tôi đoán không ra, Ly Ly vừa xinh đẹp vừa có năng lực như thế, anh như thế nào có thể giả ngu nhiều năm như vậy? “

Ly Ly ho nhẹ hai tiếng, cố gắng gạt bỏ đi sự lúng túng, xấu hổ: “Cái đó, tôi hôn là được rồi...”

Sắc mặt Mộ Bạch từ đen chuyển thành trắng, ánh mắt ngày càng lạnh lùng, anh nhìn thấy Ly Ly quay người, đem thân thể mình tiến lên, nhắm mắt lại,... từ từ, từ từ... Ly Ly càng gầy càng dựa sát Tân Lương, không sai biệt lắm chỉ cách nhau khoảng 1 milimét, Mộ Bạch không biết tại sao anh lại tức giận, anh đứng dậy kéo Ly Ly lại: “Đủ rồi!” (anh Mộ Bạch nổi cơn ghen lên rồi nè).

Ly Ly không hiểu nhìn anh: “Tôi vẫn còn chưa hôn tới, có cần phải hôn lại không?”

Mộ Bạch trừng mắt nhìn cô một cái, trong lòng oán thầm: phụ nữ ngu ngốc!

“Tân Lương, anh không cần quá phận, Ly Ly còn là một phụ nữ độc thân, nếu sau này chuyện này bị truyền đi, cô ấy làm sao có thể gặp người khác.”

Mộ Bạch đường đường chính chính nói lý do.

“Anh không nói, tôi không nói, Ly Ly lại càng không thể nào nói ra, vậy làm sao có ai biết được?” – Tân Lương cũng nhất quyết không chịu thua.

“Không, nhưng, ta nghĩ chuyện này nếu đến tai Chủ tịch Trần,... là cha anh, có phải cũng rất hứng thú muốn biết rõ mọi chuyện.”

Lời nói này của Mộ Bạch đụng vào phải nỗi đau thầm kín của anh, ai mà không biết Chủ tịch Trần rất “quan tâm” đến chuyện tình cảm của đứa con trai này, nếu để cho ông biết rõ Tân Lương đối với Ly Ly nói những điều lăng lợ, chỉ sợ ông sẽ không chịu nổi.

Tân Lương bủi môi, tiếc nuối thở dài, ngôn ngữ chuyển sang bàn bạc: “như vậy thì chúng ta đổi lại một cái mạo hiểm khác đi”

Anh ta ngồi trong bóng tối, miệng vẫn mỉm cười như cũ, tùy ý nói: “Như vậy đi, Ly Ly đem toàn bộ bia uống hết đi.”

“...” Ly Ly mở mắt to ra, cô có nghe nhầm hay không, muốn một mình cô uống hết ba thùng bia? Uống xong cô có thể hay không phải vào bệnh viện a? Mới vừa rồi cô đang rất vui vẻ khi thấy Mộ Bạch vì mình mà ra mặt, kết quả lại làm cho Tân Lương kêu cô uống hết ba thùng bia, bây giờ không cần uống, chỉ mới nhìn thôi, cô đã muốn say rồi.

“Ba thùng bia... chỉ có một mình tôi uống...”

Ly Ly nuốt nước miếng, dường như muốn xác nhận ại lời nói của Tân Lương.

Mộ Bạch còn nói là Tân Lương theo đuổi cô, kết quả là trợn mắt nói mò! Làm gì có một người đàn ông theo đuổi một người phụ nữ, lại khiến cho người ta uống nhiều rượu như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Ly Ly lại bùng lên một ngọn lửa, oán hận, trừng mắt nhìn Mộ Bạch một cái, trong lòng liên tục oán thầm: Nếu không phải tại anh thì tối nay cô cũng không phải thua thảm hại như vậy!

“Uống thì uống! Tôi thua, tôi liền biết! Tôi yêu, tôi cũng nhận! – Thành Khanh lúc trước muốn trả đũa hai người đàn ông có tiền này mà khi đem lên ba thùng bia chỉ là để ra oai, thực ra trong mỗi thùng chỉ có sáu chai, tổng cộng tất cả lại cũng chỉ có 18 chai mà thôi.

Mười tám chai!

Ly Ly hít sâu một hơi, một tay hung hăng cầm lấy chai bia, tay còn lại thì cầm cái khay bia. Cô nhanh nhẹn mở chai bia rồi uống ừng ực vào bụng.

Bia này không cay lắm, cũng không nặng như rượu nên chỉ trong chốc lát, Ly Ly đã uống xong một chai, cô lau miệng, để chai rượu lên bàn, rồi cúi lưng định lấy một chai bia mới thì có một cánh tay đã đưa một chai đến cho cô, Ly Ly hí hóp mắt nhìn lên, chỉ thấy Tân Lương đang mỉm cười mà nhìn mình, bây giờ cô nhìn thấy nụ cười của anh ta thật sự đáng ghét cực kì.

Uống thì uống! Ai sợ ai! ~ (chị LL bản lĩnh gē, hịh)

Ở bên cạnh, Mộ Bạch vẫn lạnh lùng nhìn Ly Ly, nhìn cô uống xong hai chai, lại thêm chai thứ ba và rất nhanh chai thứ tư cũng uống xong thì Ly Ly ợ một tiếng.

Bia quả thật khiến cho cô nhanh no, cô uống tiếp chai thứ năm, trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô bắt đầu phỉếm hồng, đôi môi bao bọc lấy miệng bình rượu, cổ sức nuốt xuống, tốc độ của Ly Ly ngày càng chậm lại, bây giờ từ 4 chai đã tăng lên thành 5 chai.

Bây giờ, từng phút từng giây, Ly Ly cảm thấy rất gian nan và khó khăn, giống như là cả một thế kỉ vậy.

Cô rốt cục uống xong chai bia thứ mười lăm, thân thể nhoáng một cái, không chút do dự mà cầm lấy chai bia từ tay Tân Lương, cô hít sâu một hơi rồi tiếp tục uống vào!

Vậy mà mới chỉ uống được hai hộp thì bên tai lại vang lên một tiếng hét lớn, cổ tay đã bị người nào đó thô bạo nắm giữ, chai bia từ trong tay cô cũng bị giật đi.

“Đủ rồi! Nếu cô còn uống thêm thì sẽ say đó.”

Ly Ly đã say đến mức mơ mơ màng màng, hoàn toàn không nghĩ gì cả mà cứ tiếp tục uống, cô bây giờ không biết rõ người đối diện là ai, thậm chí cũng không nghĩ ra là người nào có thể ngăn cản trận mạo hiểm này! Tóm lại không thể nào là Mộ Bạch! Cái đàn ông lạnh như băng đó chỉ biết khoanh tay, thờ ơ tất cả mọi thứ. Trên thế giới này, ngoại trừ Kiều Vi, bất cứ ai cũng không thể làm cho anh ta rung động (cái này thì chưa chắc).

Ly Ly chưa bao giờ dám nghĩ đến, nếu như cô không có cách nào làm cho Mộ Bạch yêu mình hoặc nếu để cho Mộ Bạch biết Kiều Vi phản bội anh, anh sẽ có bao nhiêu thương tâm, khổ sở lại sẽ vô cùng hận chính bản thân mình!

Bị đoạt rượu đi, Ly Ly ngược lại không chịu bỏ qua mà còn đứng dậy, ánh mắt mờ mịt, mù mịt, ôm lấy cánh tay của người nọ, lẩm bẩm nói: “Không cần gây loạn, tôi còn chưa uống hết.”

“Ầm” một tiếng này làm cho Ly Ly giật mình, cô thanh tỉnh cũng không ít, dòng bia kia chảy xuống mái tóc của cô, ánh mắt ngờ ngàng, cô nhìn về phía người nọ.

“Có Mộ Bạch” Đầu của cô có chút không tỉnh táo cho lắm, vẫn chưa xác định được người trước mắt có phải là người mình yêu hay không, trong chốc lát, Ly Ly có chút lúng túng khi nhìn thấy anh, liền vội buông tay: “Anh cản trở tôi làm gì?”

Mộ Bạch nhìn bộ dáng bây giờ của Ly Ly, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa: “Cô muốn chết sao?”

“Không cần anh quan tâm, tôi chết hay không, không đến lượt anh quan tâm.”

A, trong đầu người đàn ông này luôn chỉ có Kiều Vi, bây giờ lại có lòng dạ để ý đến sống chết của người khác sao? Ly Ly càng nghĩ càng tức cười, cô biết mình bây giờ rất tức giận, cũng chỉ có khi say, cô mới không cố kỵ chút nào mà nói những lời này với Mộ Bạch.

“Tốt lắm” – Mộ Bạch bỗng nhiên quay về chỗ của mình mà ngồi xuống, anh làm như rất sảng khoái mà kéo cổ áo, chán ghét nhíu mày, thậm chí không nhìn đến Ly Ly một cái: “Cô nói đúng, sống chết của cô... cùng tôi không có chút quan hệ nào cả.”

Hiện tại, Tân Lương là người bình tĩnh nhất, cuối cùng cũng mở miệng mà nói: “Nhìn hai người giống như một đôi đang yêu giận dữ nhau nha.”

“Anh hôm nay quên mang theo mắt khi ra khỏi cửa sao?” – Mộ Bạch hừ lạnh.

Ly Ly tức giận đến toàn thân run rẩy, một tai duỗi ra nói: “Đưa bia cho tôi.”

Tân Lương ngay lập tức đưa chai thứ 16 cho cô, có lòng tốt mà nhắc nhở: “Ly Ly, thật ra thì cô có thể uống chậm một chút, đêm còn dài, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Ly Ly căn bản không có chú ý đến lời nói của anh ta, cầm chai bia và uống vào.

Mộ Bạch nói cái chết của cô đối với anh ta không có chút quan hệ nào! Ha Ha! Anh ta nói không sai, cô từ đầu đến cuối giống như một chú hề, cảnh ngộ bất hạnh của nữ vai phụ thôi mà, nhìn người khác hạnh phúc, người khác chia tay, cô vẫn muốn giấu diếm!

Dòng bia từ tóc cô tí tách rơi vào mí mắt của cô, làm cho lông mi trở nên ướt át, chất lỏng theo dòng mà vào miệng cô, cô cảm thấy đó căn bản không phải là bia mà chính là nỗi khổ tâm ẩn giấu trong lòng cô.

Cô không rõ vừa rồi mình đã uống bao nhiêu chai, đại khái là khoảng bốn chai hay năm chai. Thường ngày tửu lượng của cô không kém như vậy, nhưng cô quả thực không thể nào kiềm chế nỗi khổ tâm mà cô đã chôn giấu trong đáy lòng, cho đến khi cô không còn hơi sức để uống vào, trong bụng ngoài bia cũng không còn chỗ nào để chôn giấu những khổ tâm chưa sót trong lòng. Cô bất chợt bịt miệng lại, nhanh chóng đứng dậy chạy về phía toilet của quán bar...

Chỉ trong chốc lát, từ toilet liền truyền đến thanh âm nôn oẹ...

“Thật sự là một người phụ nữ ngu ngốc.”

Tân Lương thoáng cái nguyên rửa Mộ Bạch, sau đó cười vui vẻ một cái

“Anh cũng không có thông minh lắm đâu.”

“Anh rốt cục muốn gì?” Mộ Bạch không thể nhịn được nữa, liếc mắt nhìn Tân Lương. Bây giờ chuyên anh muốn làm nhất, chính là đáng một quyền vào khuôn mặt đang vui vẻ của anh ta.

“Tôi muốn gì? Như lời anh nói thôi, tôi muốn theo đuổi Ly Ly.”

Mộ Bạch thoáng cái đứng lên, kéo cổ áo Tân Lương, khoe miệng giễu cợt cười: “Có ai theo đuổi giống như anh không? Đem cô ấy chuốc say đối với anh có lợi ích gì? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao? Không giống như tác phong của Tân Lương nha.”

“Ha Ha” Tân Lương cười một tiếng

“Mộ Bạch, anh nói rất đúng, tôi chính là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, cô ấy say thì đương nhiên tôi sẽ chở cô ấy về nhà, kia, sau đó tôi muốn làm gì, thì cái đó...”

Nụ cười của Tân Lương ngày càng chướng mắt, Mộ Bạch liền đám cho anh ta một cái, sau đó giống như hết giận, bỏ cổ áo của Tân Lương ta: “Anh nằm mơ đi! Tối nay tôi đã rất nhịn anh, Tân Lương! Anh có thể gây khó khăn cho tôi nhưng hãy cách xa Ly Ly một chút, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh.”

“Anh yêu cô ấy” Tân Lương xoa nhẹ khoe miệng đang chảy máu.

Vẻ mặt của Mộ Bạch bỗng nhiên cứng lại, giống như vừa bị ai đó đánh một quyền, nhưng lại không khiến cho anh tức giận. “Một mình anh tiếp tục điên đi, tôi đưa Ly Ly về nhà.”

Người phụ nữ kia nhất định là ỏi đến muốn ngắt đi rồi! Bình thường nhìn cô thông minh, lanh lợi, như thế nào lại có lúc hồ đồ như thế!

Tân Lương tốt bụng nhắc nhở: “Xin lỗi, trận mạo hiểm này còn chưa kết thúc, muốn mang cô ấy đi, liền thay cô ấy uống hết chỗ còn lại.”

Mộ Bạch dừng lại, quay lại nhíu mày: “Không bằng chúng ta chơi đổ xúc xắc một lần nữa, nếu anh thua, anh phải uống hết chỗ còn lại, ai thắng thì sẽ đưa cô ấy về.”

“Ý kiến hay” – Tân Lương cầm lấy xúc xắc bắt đầu lắc

“Bất quá, anh cũng đừng hối hận, vận khí của tôi đêm nay rất tốt”

Mộ Bạch đi lại đối diện Tân Lương, nhìn anh ta và nói: “Vận khí tốt thế nào thì cũng sẽ hết.”

Động tác trên tay Tân Lương cũng dừng lại, nhẹ nhàng mở chén... 16 điểm...” Ha ha... anh thua”. Điểm số này coi như là rất cao, ngay cả Mộ Bạch nhìn thấy cũng cau mày.

“Xem ra anh không hiểu rõ tôi mấy, tôi cũng không phải là người dễ dàng buông tha.” Mộ Bạch không chút do dự, cầm chén lên và nhắc, không cần ai nhắc nhở, tự mình bỏ chén lên bàn rồi mở ra, liếc mắt một cái, khoe miệng của anh lộ ra một nụ cười chiến thắng: “Tôi sẽ đem Ly Ly về, nhớ rõ uống cho hết mấy chai bia.”

Tân Lương nhất thời không kịp phản ứng, Mộ Bạch cũng đã sải bước nhanh đến toilet.

Tân Lương thấy vậy, liền mở chén lên xem, sau đó khiếp sợ nhìn ba con xúc xắc: “Là... cứ nhiên là ý trời nha.”

10. Chương 10

Mộ Bạch vừa bước đến phòng vệ sinh thì ngửi thấy một mùi hôi, anh bịt lỗ mũi và tiến vào, Ly Ly quả nhiên là đang ôm bồn mà... ngủ thiếp đi.

Mộ Bạch thấy vậy liền dở khóc dở cười, anh vội vàng nâng Ly Ly lên rồi vỗ vào mặt cô: “Ly Ly, Quý Ly Ly”

Ly Ly không có một chút phản ứng nào cả, nếu như ném cô ra ngoài đường, phỏng chừng cô cũng không biết chính mình đang nằm ở chỗ nào.

Nhìn Ly Ly say rượu thật sự rất yên tĩnh, Mộ Bạch xác nhận thấy Ly Ly vẫn đang ngủ thì mới yên tâm mà ôm lấy cô đi ra ngoài. Thật làm cho người ta cảm thấy nhức đầu, anh như thế nào lại không biết là Ly Ly cũng có lúc... mất đi lí trí.

Khi bế Ly Ly đi ra khỏi quán bar, Mộ Bạch có nhìn thoáng qua Tân Lương, anh ta chẳng những không đi mà còn làm đúng giao kèo mà uống hết chỗ bia còn lại, từng hớp, từng hớp mà uống vào trong bụng.

Mộ Bạch vừa đi vừa lạnh lùng nói: “Chuyện ngày hôm nay tôi hy vọng là lần cuối cùng, sau này anh cũng không cần quán lấy Ly Ly.”

Mà Tân Lương thì vẫn câu nói như cũ: “Nếu như anh không thích cô ấy thì cũng không có tư cách gì để nói với tôi những lời đó.”

Bước chân của Mộ Bạch rất nhanh, giống như không muốn nghe thấy những lời mà Tân Lương nói, sai bước đi ra khỏi cửa của quán bar, chính mình đem Ly Ly đặt lên ghế phụ.

Anh vừa thắt dây an toàn thì Ly Ly “ưm” một tiếng, khẽ nói nhỏ: “Mộ Bạch...”

Mộ Bạch chỉ nghe thấy Ly Ly kêu tên của anh, thanh âm của cô ngày càng nhỏ, những câu khác nói lí nhí làm cho anh không thể nghe thấy được, anh liền tiến tới gần và hỏi: “Cô nói cái gì?”

Thanh âm của cô bây giờ quả thật rất nhỏ, Ly Ly mở miệng, làm cho hơi rượu toả ra, ầm ập dán vào bên tai Mộ Bạch, nhu hoà đụng chạm khiến cho anh bất ngờ, loại cảm giác đó giống như là bị điện giật, từ vành tai chạy tới đáy lòng, làm cho cả người anh có chút tê dại.

Trong xe, quả thật lần đầu Mộ Bạch nhìn Ly Ly với khoảng cách gần như vậy, đèn xe mờ nhạt, Ly Ly lại say mềm.

Không biết vì nguyên do gì mà Mộ Bạch thở dài một cái, Ly Ly như vậy khiến cho anh rất mệt mỏi, thế nhưng thương hoa tiếc ngọc chưa bao giờ là tác phong của anh, đã nhiều năm như vậy, trong đời sống hay cả trong công việc, anh cũng chưa từng hung dữ đối với người phụ nữ này.

Ly Ly nói không sai, anh không thể nào rời bỏ cô, tự tin của cô khiến cho anh thật mất mặt, thế nhưng cái sĩ diện này chỉ là bề ngoài, những năm gần đây, công việc thư kí của cô rất nhanh đã bắt kịp theo một tổng giám đốc tài giỏi!

Nhưng mà, người anh cần là một thư kí tài giỏi chứ không phải là một người bạn gái, nếu là bạn gái, anh làm sao có thể để cho cô ở bên cạnh anh chứ? Từ trước đến nay, anh luôn là một người công tư phân minh, cho nên đối với Ly Ly, thái độ của anh vẫn luôn cách xa cô, để cô có thể làm một thư kí...

“Ly Ly...” – Mộ Bạch nhìn thấy vẻ mặt của Ly Ly, anh theo bản năng mà cách ra rồi hỏi: “Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về...”

Hỏi xong chuyện này, Mộ Bạch không khỏi cảm thấy xấu hổ mà đứng lên, quen cô đã lâu như vậy, anh dường như quả thật không biết một chút gì về người phụ nữ này, ngoại trừ công việc, anh còn không biết cô là hạng người gì, càng không biết nhà cô ở đâu, một ông chủ như anh thật thất bại.

Ly Ly vẫn đang ngủ ngon lành, làm sao có thể nghe thấy câu hỏi của Mộ Bạch! Không còn cách nào khác Mộ Bạch đành phải lái xe về nhà mình.

Dáng vẻ của phụ nữ say rượu, Mộ Bạch không phải chưa từng thấy qua, nhưng mà anh vẫn chưa thấy qua phụ nữ nào say đến nỗi không còn biết trời đất gì hết.

Ôm một người phụ nữ say rượu về nhà đúng là không có vấn đề gì lớn lao, dù sao thì biệt thự của anh nằm ở khu vực ngoại thành và cũng chẳng ai ở cùng anh, nên bây giờ anh mới phải tự mình phục vụ người phụ nữ đang say mềm này.

Vốn là Mộ Bạch muốn đem Ly Ly trực tiếp ôm vào phòng ngủ, đặt cô lên giường rồi quay bước rời đi, nhưng khi nhìn thấy toàn thân cô bần thỉu và hôi, còn là một mùi hôi, chua thối, đem cô vất trên giường đúng là bớt phiền phức hơn, thế nhưng đây là phòng ngủ của anh cũng không phải là chuồng lợn!

Càng nghĩ càng nhức đầu, Mộ Bạch vừa ôm Ly Ly vừa suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đành phải ôm vào phòng tắm, anh đem Ly Ly đặt vào trong bồn tắm lớn. Suy nghĩ cả buổi, dứt khoát hay là để cho cô ngủ ở phòng tắm là xong, dù sao thì anh cũng không phải là người thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng...

Nhìn bộ dáng Ly Ly bây giờ, khắp người thì dơ bẩn, tóc ướt nhẹp, toàn thân lại toàn một mùi hôi thối, nằm trong cái bồn tắm lớn... cảm giác như thân của cô trở nên lạnh như băng, cô đem thân thể cuộn tròn lại, lại mê sảng nói nhỏ, làm cho anh nghe không rõ lời của cô.

Mộ Bạch ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, nhìn cô một lúc lâu, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn Ly Ly như vậy, mặc dù thân thể có hôi thối, nhưng dáng vẻ đáng đẹp để lại được thể hiện rõ ràng, trên khuôn mặt trắng trẻo có một chút hồng, trông giống như một quả táo!

Mộ Bạch nhin không được, gơ tay nhéo một cái.

Ly Ly khê cau mày, bĩu môi nói thầm: “Đừng làm rộn, Kiều Vi.”

Tay của Mộ Bạch trở nên cứng đờ, dừng lại ở không trung... “Kiều Vi...”

Anh giờ phút này quả thật không biết Ly Ly nằm mơ đến cảnh tượng gì, Mộ Bạch phỏng đoán, có lẽ Ly Ly nằm mơ thấy Kiều Vi, anh nghĩ vậy liền buộc miệng hỏi: “Kiều Vi đang ở đâu?”

Ly Ly đang rất đầu tranh trong giấc mơ của mình, chân mày càng ngày càng nhăn lại, giống như là nghĩ tới chuyện gì không tốt, ngay cả thanh âm mê sảng lại càng lớn tiếng: “Kiều Vi, cậu quả thật là một phụ nữ tàn nhẫn, mình rất hận cậu!”

“Cậu... Kiều Vi...”

Mộ Bạch nghiêng thân thể mình tới trước mặt Ly Ly, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ôn nhu hỏi: “Ngoan, Ly Ly, nói cho tôi biết, Kiều Vi ở đâu?”

Ly Ly nhìn thấy bộ dáng ôn nhu của Mộ Bạch, trước nay anh ấy không bao giờ đối với cô như thế, thanh âm của Mộ Bạch đã khắc sâu vào trong đáy lòng của cô. Người đàn ông mà mình yêu tự nhiên nói chuyện ôn nhu với mình, Ly Ly đương nhiên là chưa thể thích ứng được, cho dù là trong mộng, thế nhưng lại một mực nói rằng: “Kiều Vi không đáng để anh phải yêu, tôi mới đáng để cho anh yêu...”

Mộ Bạch không lấy được câu trả lời mà mình muốn, ánh mắt liền phát lạnh, chợt đứng lên cầm lấy vôi hoa sen, mở nước một phen, dòng nước lạnh liền hướng xuống phía Ly Ly mà lao xuống. (chỗ này Mộ Bạch thật đáng ghét. Aaaaaaaa)

“A...” Ly Ly bị dòng nước làm cho lạnh đến phát run, lần đầu co thành một cục trong bồn tắm, hàm răng lạnh đến phát run, chính là nước càng ngày càng nhiều làm cho đầu tóc và quần áo của cô cũng ướt nhẹp.

Toàn thân ướt đầm, tiếng sợ hãi của cô ngày càng lớn, cuối cùng dòng nước lạnh cũng phá tan giấc mơ của cô, cô mở cặp mắt ướt nhẹp, cố gắng đứng lên, bây giờ cô quả thật không nhìn thấy rõ người đối diện là ai? Cô theo bản năng ôm lấy hai cánh tay, dòng nước lạnh trên đầu vẫn không ngừng dội xuống, dội vào trong mắt, trước mắt cô giống như có một Thủy Liên Động.

“Anh là ai?”

Một câu nói kia làm cho Mộ Bạch tức đến nghẹn lời. Anh mặt lạnh tắt vôi nước, lại đi đến gần Ly Ly, hừ nhẹ, “Nói thử xem, tôi là ai?”

Ly Ly lấy tay lau đi dòng nước đang chảy trên mặt, khi nhìn thấy rõ người đàn ông trước mắt, liền thất kinh, việc này thật khiến cho cô kinh ngạc, cô “Hắt xì.” Sau đó nhàn nhạt nói tiếp: “Tại sao lại là anh?”

Mộ Bạch không nghĩ tới lời nói của Ly Ly vẫn rất bình thản, anh nhú mi, rồi ngồi xuống bên cạnh buồng tắm, dựa vào tường, lười biếng nói: “Cuối cùng thì cô cũng tỉnh”

“Đây không phải là nhà của tôi.”

- Làm sao cô biết đây không phải nhà của cô, xem ra cô đã thanh tỉnh rất nhiều.

11. Chương 11

Mộ Bạch cẩn thận theo dõi nét mặt của cô, dáng vẻ ướt sũng của cô hiện giờ chẳng khác nào lúc say rượu cả.

Ly Ly cứ liên tục hắt hơi, cô bĩu môi, bây giờ nhìn bộ dạng của cô rất chán nản, chỉ có thể cúi đầu mà nói với người đang đứng trước mặt: “Tôi say, anh không biết nhà tôi nên đưa tôi đến nhà của anh.”

“Tư duy vẫn còn tốt, đây mới chính là Ly Ly mà tôi quen biết.”

Ly Ly nghe thấy Mộ Bạch đang chế giễu mình liền ngẩng đầu lên, hỏi vặn lại: “Anh biết tôi là hạng người gì sao?”

Mộ Bạch mới vừa trêu chọc Ly Ly, điều này làm cho tâm tình anh rất tốt: “Cô à! Ở trong lòng tôi, cô là một người trầm ổn, tĩnh lặng, là một thư kí rất tốt.”

“Trầm ổn, tĩnh lặng... là một thư kí tốt” Khoé miệng Ly Ly cong lên, giễu cợt, nói cô trầm ổn, tĩnh lặng đúng không? Cô lần này muốn làm cho Mộ Bạch nhìn thử một chút bộ dạng nhiệt tình của cô! Cô một phen cầm lấy tay Mộ Bạch để lên lồng ngực của mình: “Thật xin lỗi, từ trước đến nay tôi đối với anh chưa nhiệt tình lắm, bây giờ cho anh sờ thử, nó rất là nóng, nó chính là vì anh mà nhảy lên.”

Mộ Bạch không kịp phản ứng, tay của anh liền bị Ly Ly nắm chặt, ngực của cô mềm mại, cả bộ ngực sữa bị đè xuống, giống như một cây bông vải làm cho khuôn mặt lạnh như băng của anh bị tan chảy, trái tim của Ly Ly hiện giờ giống như một ngọn lửa, thích, thích... Càng ngày càng nhảy loạn.

Mộ Bạch nhớ tới điều gì đó, liền kéo tay lại, Ly Ly cũng rất bình tĩnh mà buông tay ra, lại bình tĩnh mà nói rằng: “Mộ Bạch, anh không cần nói với tôi điều gì! Anh thấy đó là lí do khiến cho tôi yêu anh, cũng không phải là do tôi kết luận bừa bãi”.

“Cô sẽ không bừa bãi mà nói tôi sẽ yêu cô chứ.”

Ly Ly đưa một ngón tay lên phe phẩy: “NO, NO, NO”

Nhìn bộ dáng của cô bây giờ rất đắc ý, cô xảo quyết cười: “Đây không phải là kết luận bừa bãi, mà chính là sự thật.”

Ly Ly cố gắng làm cho tâm trạng của mình trở nên tĩnh lặng, đem váy kéo lên đến mắt cá chân, liếc nhìn Mộ Bạch và nói: “Cảm ơn anh vì tối nay đã cho tôi ở nhờ, tốt lắm, tôi cũng rất mệt, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Nhưng mà lời của cô nói xong, Mộ Bạch vẫn là ngây ngốc mà đứng yên một chỗ, không hề chớp mắt mà nhìn cô.

Ly Ly đoán không ra anh ta đang suy nghĩ gì, đầu của cô bây giờ rất đau, có lẽ là do say rượu, tóm lại cả người cô đang rất nóng, cô muốn nhanh chóng tắm một cái, sau đó đi ngủ một giấc. Sáng mai sẽ cùng Mộ Bạch đối mặt, chuyện này thật sự làm cho cô hao tổn không ít tâm sức.

Nhưng, Mộ Bạch không đi, Ly Ly chỉ có thể kiên trì mà tiếp tục, cô cắn môi, đôi mắt cong lên. Khoác hai tay lên vai Mộ Bạch, thân thể lại không ổn định mà té vào bồn tắm lớn, hà hơi nóng vào vành tai Mộ Bạch và nói: “Anh muốn xem tôi tắm?”

Mộ Bạch nhú mi, anh nghĩ là Ly Ly cũng chỉ là dọa anh thôi, không nói lời nào cũng chẳng chịu rời đi.

Tốt, thật sự rất tốt! Cô là Ly Ly, điều gì mà chẳng dám làm, dù sao cô muốn Mộ Bạch cũng đã từ lâu rồi. Ly Ly hít sâu một hơi, cánh tay duỗi ra một cái, đi tới, một tiếng “Ba” vang lên, dây áo nịt ngực được mở ra

“Anh muốn xem thì cứ xem thoải mái.” – Ly Ly thờ ơ nhún vai, áo nịt ngực rơi xuống, cô không dám nhìn tới vẻ mặt của Mộ Bạch, chính mình khom người tiếp tục cởi váy.

Nội tâm của cô đang rất đau khổ, cô không bao giờ nghĩ muốn làm cho Mộ Bạch khinh thường mình, nhưng... thái độ này của Mộ Bạch làm cho cô căm tức. Cô đã bị tình cảm ràng buộc, không thể nào thoát ra khỏi nó.

Song, tay của cô mới cầm đến ống váy, chưa kịp kéo xuống thì người ở đối diện bất chợt phóng tới. Ly Ly bị Mộ Bạch đè vào sát tường, tấm lưng trần truồng của cô dựa vào bức tường gạch men sứ lạnh như băng, cô cả kinh, cảm liền bị Mộ Bạch nắm giữ, anh nóng bỏng hôn lên môi cô giống như là cuồng phong bão táp, hung hăng mà tung hoành trên miệng của cô.

Mộ Bạch dùng sức mút, lưỡi của Ly Ly đã bị anh kéo vào trong miệng của mình, không một chút ôn nhu mà khuấy. Một tay cầm lấy bộ ngực sữa đầy đặn, dường như phát tiết mà bóp. Ly Ly đau đến nhú mào, “ưm” một tiếng, trợn to hai mắt mà nhìn người đàn ông này, dường như đang phát cáu mà nhìn mình. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Mộ Bạch liền kéo tay cô tiến vào trong quần của anh. Tay của cô bao phủ lấy bộ phận sinh dục của Mộ Bạch, thật là mềm...

Mộ Bạch bỗng nhiên dùng sức đẩy, lui về sau từng bước, lấy tay nhẹ nhàng lau chùi môi mình: “Cô hiểu không?”

Sau đó, ánh mắt của Mộ Bạch không còn chút độ nóng nào, nhàn nhạt liếc cô một cái, giọng nói lạnh như băng, khiến cho người ta phải run rẩy: “Ly Ly, tôi nói rồi, đừng nên phí sức, tôi đối với cô không có một chút sắc dục! Cho dù là hiện tại, cô có cởi hết đồ rồi đứng trước mặt tôi, tôi đối với cô cũng không có hứng thú.” – Nói xong Mộ Bạch liền cất bước rời đi, cũng chẳng quay đầu lại.

Anh mới vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, rốt cục Ly Ly kiên trì không nổi, thân thể trở nên mềm nhũn, ngồi trên mặt đất, hai tay cô bịt miệng lại, cô chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như thế này, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ý tứ của Mộ Bạch rất rõ ràng, cho dù anh ta không nói, Ly Ly làm sao lại không hiểu được ý của nó! Đi theo anh ta lâu như vậy, đừng nói là cử chỉ, cho dù chỉ một ánh mắt, cô cũng có thể đoán được 7, 8 phần. A, việc làm của Mộ Bạch vừa rồi, đó là muốn cho cô biết, anh ta đối với cô không có hứng thú, đơn giản là giống như cho cô một cái tát! Một tát này, vừa ngoan lại vừa tuyệt, đánh nát đi tôn nghiêm, danh dự của cô, thậm chí khiến cho cô mất đi vọng tưởng này.

Ly Ly chưa bao giờ là một người thất bại, thế nhưng Mộ Bạch lại có thể làm cho cô trở nên như thế này, Mộ Bạch đúng là một người nổi danh trên thương trường, cô làm sao có thể là đối thủ của anh ta.

Cô muốn khóc, nhưng mà ngay cả dũng khí để khóc cũng không còn, cô đâu còn tư cách vì Mộ Bạch mà khóc chứ? Cô chỉ là một thư kí mà thôi, một người cho dù cởi hết quần áo, trần trụi mà đứng trước mặt Mộ Bạch, anh cũng sẽ không có hứng thú.

Thân thể của Ly Ly bây giờ rất mệt mỏi... Một đêm đau khổ, Ly Ly tắm xong liền nằm dài trên giường, ngủ... không yên ổn chút nào. Ban đêm, cũng không biết mấy giờ, thân thể của cô lúc lạnh lúc nóng, cái trán không cầm được mà đổ mồ hôi. Cô ban đầu còn tưởng là do mệt mỏi mà trở nên như vậy, nhưng đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì gặp ác mộng, tỉnh rồi lại ngủ, Trong thoáng chốc, cô dường như nhìn thấy Mộ Bạch đứng trước mặt mình... Ly Ly mê man, nhớ tới hôm qua sau khi tắm rửa, liền phát hiện không có quần áo ngủ, liền tìm trong tủ một cái áo sơ mi trắng mà khoác lên người.

Cô nhìn thấy Mộ Bạch đang vươn tay về phía mình, theo bản năng liền lui về phía sau một chút. Bị lảng nhục một lần là đủ rồi, nếu như Mộ Bạch đã chán ghét cô, cô cũng không muốn nghe anh ta nói những lời châm chọc khiến cho cô bị thương. Cho dù là nằm mộng, cô cũng sợ khuôn mặt lạnh như băng của anh ta.

Là mộng đi, tốt nhất là mộng, chỉ cần khi cô tỉnh lại, liền chính mình sẽ thu thập lại những mảnh vỡ của tim cô, rồi chạy khỏi nơi này.

Mộ Bạch đứng ở cạnh giường, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hận Ly Ly, không chỉ không thèm nhìn anh mà còn đem ánh mắt gắt gao nhắm chặt, hơn nữa nhìn anh giống như đang nhìn thấy người xấu mà lui về một bên, khiến cho trong lòng anh nổi lên một ngọn lửa.

Thật là một phụ nữ ngu xuẩn! Rốt cuộc đang làm gì?

12. Chương 12

Được rồi, anh thừa nhận, tối hôm qua anh mất rất nhiều sức lực mới nhịn được dục vọng kia xuống, có trời mới biết, anh đã phải tắm nước lạnh trong bao lâu khi anh trở lại phòng!

Mộ Bạch nắm chặt tay, hướng về phía Ly Ly đang nằm ở mép giường, nói rằng: “Lui nữa sẽ rất xuống giường.”

Ly Ly nghe được thanh âm của Mộ Bạch, ngược lại càng lui về phía sau hơn, mắt thấy cô chuẩn bị rơi xuống đất, Mộ Bạch tức giận nhanh chóng lao về phía trước, đem Ly Ly ôm vào trong lòng: “Cô rốt cục là muốn thế nào?” Mộ Bạch cũng không nhịn được mà rống lên.

Ly Ly nằm trong lòng Mộ Bạch cự quậy, nhắm mắt lại kêu lên: “Đừng... Đau...”

Nhưng mà Ly Ly dường như không có dấu hiệu tỉnh lại, rõ ràng đang nằm run rẩy trong lòng Mộ Bạch.

Lần này, Mộ Bạch nhìn Ly Ly cảm thấy có điều gì không đúng, không ngớt lời hỏi: “Ly Ly, cô làm sao vậy?”

Ly Ly cảm giác được bên cạnh mình có một cỗ lạnh lẽo, không nhịn được hướng về phía sau mà lùi lại.

Mộ Bạch cúi đầu nhìn Ly Ly, lông mày cô nhíu lại, trên trán chảy ra không ít mồ hôi, sắc mặt trở nên đỏ hơn so với khi say rượu, tâm trạng anh khê động, vội vã đưa tay sờ lên chán của cô, quả nhiên là nóng hằm hập.

“Ly Ly!” Cái phụ nữ ngu ngốc này tại sao nóng như thế này lại không chịu nói!

Tại sao lại phát sốt như vậy? (truj~ cái này còn phải hỏi) Trong ấn tượng của Mộ Bạch, anh biết Ly Ly đã nhiều năm, thế nhưng Ly Ly chưa từng xin nghỉ ốm bao giờ cả. Trong công ty vẫn luôn tặng cô cái biệt hiệu “nữ thư kí cứng như sắt thép”

Anh suy nghĩ một chút... Là do tối qua uống rượu? Hay là do anh xối nước lạnh trên người cô? Không suy nghĩ nữa, Mộ Bạch vỗ nhẹ vào mặt cô: “Ly Ly, cô tỉnh, tỉnh” đầu ngón tay anh chạm đến gò má thì nhiệt độ nóng bỏng truyền tới...

Ly Ly không chịu nổi phiền hà này, đầu tranh mở mắt, thấy rõ bộ dáng đối phương, lại chậm rãi nhắm mắt, cắn răng chống đỡ thân thể mình: “Cố... Mộ... Tổng giám đốc Cố, tôi sẽ rời giường ngay.”

Cũng không biết Ly Ly lấy sức lực ở đâu ra, rõ ràng nóng như vậy, còn có thể làm bộ như không có việc gì mà ngồi dậy, tìm được cái váy vẫn còn ướt, cũng không để ý Mộ Bạch đang ở phía sau mình, cô nhắm mắt lại, liền cởi áo sơ mi trên người mình.

Cô đưa lưng về phía Mộ Bạch, giống như là quên mất trong phòng còn có một người đàn ông, dả kích mà tối hôm qua Mộ Bạch đem đến cho cô quả là rất lớn, căn bản không cần để ý, Ly Ly tiến về phía cửa sổ, áo sơ mi màu trắng rất nhanh rơi xuống đất, bức rèm cửa hạ xuống, ánh sáng mặt trời mông lung chiếu vào dáng người của cô, bởi vì cơn sốt, trên người cô cũng xuất hiện một màu hồng nhạt mê người.

Đầu óc Ly Ly đã mơ mơ màng màng, động tác quả thực rất chậm, cô cởi áo sơ mi xong thì ngẩn người, dường như nhớ ra Mộ Bạch đang ở phía sau, bất thành linh quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt cười: “Tổng giám đốc Cố, chờ một chút, tôi... Sẽ rất nhanh chóng xong”

Thân thể của cô lung lay, dường như chỉ cần một ngọn gió thổi qua sẽ khiến cho cô té ngã. Nói thật, Ly Ly bình thường có chút giỏi giang, làm cho rất ít đàn ông chú ý đến dáng vẻ của cô, bởi vì cô vừa khôn khéo lại vừa tài giỏi khiến cho đàn ông không thể nào thờ nổi.

Những đàn ông kia đối với cô sợ hãi, sẽ không có ham vọng đến dáng vẻ bên ngoài của cô.

Những đàn ông này, giống như Mộ Bạch vậy, đều không thích những phụ nữ kiên cường, nghiêm túc. Ly Ly muốn dùng tài năng và học vấn để đạt được mong muốn của mình cũng không cần đến dáng vẻ bề ngoài để làm cho người khác phải để ý.

Đối mặt với một người phụ nữ đang trần truồng, mà phụ nữ này lại chính là thư kí của mình, nội tâm anh không khỏi bị kích động và ham muốn. Nhưng đơn giản là không có khả năng để làm cái chuyện này.

Ly Ly lúc này xinh đẹp, yếu ớt khiến cho người ta có một cảm giác đau lòng, chỉ cười một tiếng cũng khiến cho Mộ Bạch trở nên kích động, thật muốn đem cô cầm giữ trong lòng! Mộ Bạch nhìn nụ cười của cô, nó như hừng hực nhào anh một cái, anh hoàn toàn không bị khống chế, phát tay và hướng về phía Ly Ly nói: “Ly Ly, tới đây.”

Ly Ly đang tìm quần lót, căn bản cũng không nghe thấy lời Mộ Bạch đang gọi chính mình.

Mộ Bạch không có cách gì đành phải nhảy xuống giường, một phen ôm lấy Ly Ly, ôn nhu bế cô lên giường, cầm lấy chân đắp lên người cô, vuốt đầu cô, giọng nói có chút quan tâm mà nói: “Cô phát sốt rồi! Tôi sẽ đi mua thuốc cho cô.”

Ly Ly mặc dù lên cơn sốt, chính là ý thức vẫn thanh tỉnh, cô ngăn người, từ từ hé miệng: “Không cần, tôi còn phải đi làm...”

“Người cô đã nóng như vậy, thế nào lại đi làm.” – Trong thanh âm của Mộ Bạch có chút tức giận.

Người phụ nữ này gần đây quả thực rất hay khiêu chiến nhẫn nại của anh.

“Tôi không sao... tôi chịu được.” – Ly Ly nhìn sắc mặt của Mộ Bạch ngày càng trở nên khó coi, chỉ có thể thoả hiệp mà nói:

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ xin phép về nhà nghỉ ngơi...”

Cô vừa muốn ngồi dậy, Mộ Bạch liền một phen đẩy cô, đè lên thân thể trần truồng của cô mà hôn lên.

Mộ Bạch cảm thấy mình chưa bao giờ trở nên như vậy, luôn bị Ly Ly liên tục khiêu khích, trêu ghẹo, anh nhịn được, đến lúc đó thân thể anh sẽ có chuyện mất. Sau khi hôn Ly Ly, Mộ Bạch rất nhanh liền hối hận, tối hôm qua anh vẫn đang vui mừng, đối mặt với đôi môi mềm mại ngọt ngào của Ly Ly, anh có thể đẩy cô ra được.

Nhưng mà bây giờ nó lại tràn đầy mê hoặc và hấp dẫn, nhẹ nhàng ngửi thì có một hương thơm... Lần nữa hôn môi, anh không thể khống chế khát vọng của bản thân, đầu lưỡi tùy ý mà tiến vào miệng Ly Ly, tùy ý mà mút hương vị ngọt ngào này.

“Không, không...” Ly Ly giùng giàng đẩy anh ra.

Mộ Bạch không nghĩ tới Ly Ly sẽ kháng cự: “Điều này không phải là cô mong muốn ư, ở trước mặt tôi không một mảnh vải che thân, mục đích của cô đã đạt tới...” – Mộ Bạch nói, sau đó cánh tay anh trượt từ cổ xuống vòng ngực của cô.

Ly Ly cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo đang cố sức cầm lấy bộ ngực sữa của cô, cả người run lên, lại cau mày, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn đến anh. Cô yêu Mộ Bạch là sự thật, thế nhưng cô cũng có sự tự ái, cô làm sao có thể để cho người đàn ông này làm nhục cô lần nữa.

“Cô là đang lại mềm buộc chặt sao? Hiện tại nhìn bộ dáng của cô là muốn khước từ tôi?”

Mộ Bạch rốt cục cũng bị thái độ của Ly Ly làm cho tức giận, tức giận đã làm cho thân thể anh bị đốt cháy, lại càng đốt rụi đi lí trí của anh, anh rõ ràng là muốn quan tâm Ly Ly, thế nhưng khi miệng phát ra lời nói thì toàn những lời chế giễu. Nếu đã nói ra khỏi miệng thì không thể nào thu hồi được nữa.

Hôn cũng đã hôn, anh cũng đã nghiện, cũng không dự định sẽ bỏ qua cho phụ nữ ngu ngốc này.

“Không...” Ly Ly thét một tiếng, đôi môi lần nữa lại bị Mộ Bạch trụ lại, đầu của cô rất là ảm đạm, đầu lưỡi bị Mộ Bạch mút, còn bộ ngực cũng bị Mộ Bạch găng sức cầm.

Mất đi lí trí, Mộ Bạch bắt được cái lưỡi đang chạy trốn của Ly Ly, vì để cho cô cảm nhận được là anh đang rất tức giận, anh mở hàm răng rồi cắn cô một cái.

Ly Ly thét một tiếng kinh hãi, theo bản năng chế trụ bả vai của Mộ Bạch, thanh âm êm tai khiến cho thân thể Mộ Bạch mềm nhũn ra, ngay cả động tác thô bạo cũng không nhận được mà trở nên ôn nhu, ngón tay anh khẽ nghịch ngợm trên đầu vú, tay còn lại thì đi theo tấm lưng mà trượt xuống dưới mông cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác này khiến cho hơi thở của anh ngày càng nặng nề.

Thân thể của Ly Ly ngày càng mềm nhũn, cảm giác giống như đang ở trong một vũ trụ vừa nóng vừa lạnh, lúc thì nóng, lúc thì lạnh, miệng khô, lưỡi cũng khô, ngay cả hô hấp cũng bị Mộ Bạch cướp đi, động tác của cô cũng dần trở nên suy yếu, hai bàn tay của Ly Ly làm càn nơi bả vai của Mộ Bạch, rồi lại lẩm bầm rên rĩ...

“A... Tổng giám đốc Cố...”

Mộ Bạch bỗng nhiên ngừng đầu, hung hăng cắn môi cô một cái: “Kêu tôi là cái gì?”

Anh đang rất không vui, ngay cả Ly ly cũng cảm thấy được.

Cô không khỏi cười vui vẻ, nghiêng đầu cười nói: “Vậy tôi nên gọi anh là cái gì?”

“Không gọi đúng! Vậy cô tự vui vẻ một mình đi.”

Mộ Bạch giả bộ đứng dậy, Ly Ly liền vội vàng kéo áo của anh, lắc đầu, cũng không biết là do sốt hay là thẹn thùng mà khuôn mặt ngày càng đỏ lên, cô cắn môi dưới, rất đáng yêu, nhỏ giọng nói:

“Mộ Bạch.”

13. Chương 13

Mộ Bạch nhìn thấy bộ dáng mềm mại đáng yêu của Ly Ly, nhịp tim càng ngày càng tăng lên, tại sao tim anh lại đập mạnh như vậy, có chuyện gì xảy ra? Mộ Bạch cúi người xuống ngậm bộ ngực nở nang của Ly Ly, vừa liếm vừa mút mà trêu chọc cô.

Quý Ly Ly chỉ cảm thấy trong lòng có sóng gợn, dưới hạ thể chảy ra từng giọt nước, cô theo bản năng nâng lên hai chân, chặt chẽ ôm lấy thắt lưng của Mộ Bạch, cô muốn nhiều hơn một chút, nhưng không dám làm cũng không có cái dũng khí ấy. Bất luận bây giờ Mộ Bạch đối với cô làm bất kì điều gì, cô đều không có tư cách để hỏi, cô chỉ gọi tên anh một lần, mỗi lần gọi càng làm cho cô tha thiết chờ đợi tình yêu của cô và anh: “Cố Mộ Bạch, Cố Mộ Bạch, Mộ Bạch...”

Cô muốn nói, cô yêu anh... Thế nhưng, cô không có khả năng nói câu đó.

Dần dần, mắt của cô đã ảm ướt, giọt nước mắt lăn xuống trên thân thể nóng hổi của cô: “Mộ Bạch...”

Ly Ly khàn giọng thét lên, nghẹn ngào kêu.

Ngón tay Mộ Bạch rút cục cũng đi vào hạ thể của cô, cô rên rỉ càng làm cho anh phấn khởi, ngón tay dài nhẹ nhàng trượt, vuốt ve nhụy hoa ngọt ngào này.

Anh bỗng nhiên trở nên xấu xa mà hỏi cô: “Cô gọi tên tôi làm gì? Nghĩ muốn cái gì, nói ra thì tôi mới biết được.” (haizzz- anh này ác wá trụ)

Ly Ly vừa thở dốc vừa ngừng đầu lên, mập mờ ở bên tai Mộ Bạch kêu lên: “Mộ Bạch...”

Mộ Bạch thấy cô không chịu nói ra, ngón tay của anh lại nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó giống như một con rắn xảo quyệt mà tiến vào nhụy hoa của cô mà nghịch ngợm. Nhụy hoa rất nhanh chóng bao chặt ngón tay anh lại, vừa ảm ướt lại vừa trơn.

Ly Ly đầu tiên cảm thấy hơi đau xót, ngay sau đó cô cảm giác được ngón tay đang tiến vào hạ thể của mình, còn Mộ Bạch nằm trước ngực cô mà hôn, ngón tay anh theo nhịp mà cử động...

Hai chân của cô cứng nhắc ở trên giường, trong miệng rên rỉ kêu lên: “Mộ Bạch... tôi...”

“Cô làm sao? Cô đã ảm ứt...”

Mộ Bạch xấu xa, đem ngón tay của mình rút ra, một chất lỏng trắng bị kéo ra, lạnh lẽo dính vào cặp đùi mềm mại của cô. Anh bất thành linh ngẩng đầu, cắn vành tai của cô, trầm giọng nói ra những lời mỉa mai: “Cầu xin anh”

Hai chân Ly Ly run rẩy, cắn môi dưới, mơ hồ không rõ mà nói ra: “Em muốn anh... Mộ Bạch”

Lòng Mộ Bạch giống như có một ngọn lửa bốc cháy, con ngươi của anh thoáng loé sáng, yên lặng nhìn Ly Ly, quần áo của anh không biết lúc nào đã xé rách, anh dụ dỗ nói với cô: “Sẽ rất đau, kiên nhẫn một chút...”

Mới vừa nói xong, chỉ nghe thấy Ly Ly kêu lên một tiếng, hạ thể cô đau đớn rất nhanh truyền đi đến toàn bộ cơ thể, cô giãy giụa thét lên, không chịu để cho Mộ Bạch tiến thêm một bước.

“Đau! Rất đau.” Cô vốn đang phát sốt, mỗi dây thần kinh đều vô cùng nhạy cảm, cái loại cảm giác này giống như bị người ta cầm dao đâm cho cô một nhát, làm cho khuôn mặt cô rất nhanh cảm không được nước mắt, lắc đầu hô to: “Không muốn... Thật là đau.”

Mộ Bạch cắn răng, hít sâu, anh so với Ly Ly không tốt hơn bao nhiêu, dục vọng của anh vừa mới bùng nổ, lại bị kêu ngừng lại, anh làm sao có thể đồng ý, một tay ngăn chặn hai chân của Ly Ly đang làm loạn, một bên vừa lau mồ hôi vừa hôn cô.

“Ngoan, lập tức sẽ không đau nữa...” –Anh thừa dịp trong lúc vỗ về liền cố gắng cử động, chỉ nghe Ly Ly lại thét lên một tiếng, anh vội vã hôn lên môi của cô, đem tiếng kêu của cô nuốt vào trong bụng.

Mộ Bạch nhìn thấy Ly Ly khoá chặt hai hàng lông mày, liền lấy tay ôn nhu vuốt ve trên khuôn mặt của cô, thể nhưng dục hoả của anh giống như khổng chế không được, liền dùng sức trong thân thể Ly Ly mà tiến tới.

Màng trinh bị xé rách khiến cho Ly Ly đau đớn la lên, thể nhưng Mộ Bạch lại càng dùng sức mà va chạm, chặt chẽ đụng vào huyết sâu nhất của cô, làm cô cho từ la hét chuyển sang rên rỉ: “A!A! Mộ Bạch...”

Mộ Bạch chế trụ cả vai của Ly Ly, giống như muốn đem cô tiến vào thân thể của mình, tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, hơi thở bất thành linh cứng lại, anh cảm thấy dục vọng của mình đã bị sào huyết của Ly Ly kẹp chặt.

Ly Ly bất thành linh lên cao trào, cái này quả thật làm cho cả người cô co rút, lại làm cho cô cảm thấy vui sướng, cô lật ngược lại nằm trên người Mộ Bạch, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lồng ngực của anh, cô len lén đưa lưỡi mình ra và liếm đầu vú của Mộ Bạch. Chỉ thấy Mộ Bạch thở dốc vì kinh ngạc, dùng sức vừa nhắc phần hông, thoáng cái thấy sào huyết của cô ướt đầm, Mộ Bạch ôm eo cô, khàn khàn giọng mà nói: “Em tới...”

Ly Ly gian xảo cười một tiếng, ngay sau đó liền hiểu được ý tứ của anh, nằm trên người Mộ Bạch, cảm thụ cảm giác pháp phồng khi hai tay anh vuốt ve trước ngực mình, cô từ từ cười, cọ xát trên người anh, tay của Mộ Bạch cũng không khống chế được mà cầm lấy bầu ngực xinh đẹp của cô.

Ly Ly hoạt động thân mình càng ngày càng nhanh, tốc độ nhanh dần nhanh dần, hai người cùng nhau lên tới cao trào, một chất lỏng nóng nhanh chóng tiến sâu vào thân thể cô, thật ảm...

14. Chương 14

Ly Ly tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối, cô thoáng nhắc tay liền cảm thấy cả người đau đớn không thôi. Mảnh giường bên cạnh lạnh lẽo không có hơi ấm, có lẽ Mộ Bạch đã sớm rời đi.

Cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai viên thuốc cùng một ly nước ở bên cạnh giường, lông mày cô run rẩy, ngay sau đó liền lập tức hiểu được số thuốc kia là để làm gì! Mộ Bạch làm mọi chuyện rất cẩn thận, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện *** tối hôm qua lưu lại một cái ngoài ý muốn...

Ly Ly tái nhợt cười nhẹ, cầm lấy thuốc trên bàn, không cần nước liền nuốt vào trong bụng.

Thật ra cô đã nghĩ mình sẽ không uống viên thuốc ngừa thai này, sau đó len lén rời khỏi đây, chuyện tối hôm qua phát sinh liền lưu lại một chút gì đó để hoài niệm, nhưng mà điều đó có thay đổi được gì đâu. Ý tứ của Mộ Bạch rất rõ ràng, mọi chuyện mà cô cùng anh đã làm không đại biểu cho việc gì cả.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, ý thức của Ly Ly trở nên mơ hồ, mí mắt ngày càng chìm, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Đây chính là bệnh tới như núi sập, Ly Ly phát bệnh liền nằm trên giường mấy ngày liền.

Kể từ sau hôm đó, Ly Ly cũng không gặp được Mộ Bạch, ngay cả tối hôm đó anh cũng không quay trở về biệt thự, những ngày này đều do một người giúp việc mới do Mộ Bạch thuê đến để chiếu cố cô.

Nằm liên tục trên giường một tuần lễ, Ly Ly rốt cục không kiên trì nổi, cô cảm giác nếu như mình còn nằm nữa cả cơ thể cô sẽ bị tê liệt.

Sáng sớm, cô nhờ người giúp việc mà Mộ Bạch đưa tới mấy bộ quần áo, cô chọn cái váy màu xanh da trời, đeo lên trang sức trang nhã, trông cô cũng đã có sức sống hơn rất nhiều.

Ly Ly thừa dịp người giúp việc đang nấu ăn ở phòng bếp, len lén chạy ra phòng khách rồi nhanh chóng rời đi.

Có trời mới biết mấy ngày hôm nay cô bị đối xử như thế nào! Mộ Bạch không có ở đây, cô sống càng khó khăn hơn, không những mỗi ngày phải uống thuốc dưới sự giám sát của người giúp việc, lại không được đi ra khỏi phòng, cô muốn yêu cầu Mộ Bạch để cô có thể đi làm.

Thần a, Ly Ly cảm thấy thân thể mình bây giờ rất khỏe, cả người tràn đầy khí lực! Người nào mà không biết Ly Ly nổi danh là người cuồng công việc. Liên tục một tuần không làm việc, đầu của cô đã muốn rỉ sắt.

Kêu taxi, Ly Ly phải đến công ty, thời gian bây giờ còn sớm, trong công ty vẫn chưa có người đến, cô một mình đi vào thang máy, đi đến phòng của tổng giám đốc, đi đến vị trí của mình nhưng lại ngẩn người,...

Đây là có chuyện gì xảy ra? Bàn làm việc của cô đâu? Hồ sơ của cô đâu? Còn có ngay cả con rùa mà cô nuôi cũng không thấy!

“Chị Quý”

Ly Ly nghe được có người gọi mình, quay đầu lại thì nhìn thấy tiểu trợ lý đang hoảng hốt nhìn mình.

“Tổng giám đốc Cố luôn nói chị bị bệnh nặng, nói chị phải nghỉ ngơi một thời gian dài, sao chị không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đến công ty làm gì?”

Khoé miệng Ly Ly có chút run rẩy, chỉ là lên cơn sốt mà thôi, đâu cần phải nghỉ ngơi nhiều.

“Bàn làm việc của tôi đâu?”

Không phải Mộ Bạch bụng dạ hẹp hòi, vì chuyện tối hôm đó mà khai trừ cô đi.

Tiểu trợ lý nhìn sắc mặt cô càng ngày càng đen, vội vã xoa tay giải thích: “Cái đó, cái đó.. bàn làm việc của chị đã bị tổng giám đốc đem đến phòng làm việc của ngài ấy rồi.”

Ly Ly không giải thích được, nhìn tiểu trợ lý một chút, trong mắt tràn ngập sự không tin, vì thế, cô quyết định đi vào phòng của tổng giám đốc: “Để tôi đi xem một chút...”

Vốn cô muốn đi theo Ly Ly vào phòng làm việc tổng giám đốc, nhưng mà đã nhìn thấy Ly Ly đi đến cửa, tiểu trợ lý còn chưa kịp kêu lên thì Ly Ly đã đẩy cửa vào.

Tiểu trợ lý che đi khuôn mặt tuyệt vọng, nhỏ giọng nói: “Chị Quý, tổng giám đốc đang ở trong phòng làm việc nha...”

Ly Ly cực kì kích động bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc, liếc mắt liền nhìn thấy bàn làm việc ở góc phòng, còn có hồ sơ của cô cũng được sắp xếp gọn gàng, ngay cả con rùa mà cô nuôi, nhìn nó sống rất thoải mái a.

Lần này, tâm của Ly Ly như bị nuốt vào trong bụng.

Mới vừa rồi, cô thật sự rất sợ hãi Mộ Bạch sẽ không cần mình...

Cô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới chú ý một chút, bầu không khí trong phòng làm việc dường như có điều gì lạ, rõ ràng là máy điều hoà không bật, thế nào lại... lạnh như vậy? Ly Ly liền liếc mắt một cái, thiếu chút nữa bị vẻ mặt của đàn ông trước mặt mình hù dọa.

Sắc mặt của Mộ Bạch như vậy là sao, có hay không rất là... khó coi?

“Khụ Khụ, cái đó, Tổng giám đốc Cố... thật sớm a.”

Mộ Bạch nhếch miệng nhưng lại không nói gì.

Ly Ly không có cách nào, buộc lòng phải đi về phía trước vài bước, chẳng biết tại sao khi nhìn thấy Mộ Bạch, cô có cảm giác cô giống như người đã làm điều gì đó sai nhưng sợ người khác biết.

Có lẽ là do đêm đó ân ái, có lẽ là...

Cô không tự chủ được, gãi đầu, cười nhẹ: “Bàn làm việc của tôi như thế nào lại dời đến phòng làm việc của tổng giám đốc? Hiện tại tốt lắm, tôi muốn trở lại làm việc, nghĩ muốn cái gì, tôi sẽ đưa đến cho ngài, tôi sẽ kêu người đem bàn của mình ra ngoài.”

Ly Ly vừa mới quay người lại, sau lưng lại vang lên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không nhỏ mà truyền đến: “Lại đây!”

15. Chương 15

Ly Ly quay lại nhìn Mộ Bạch một cái, sắc mặt của anh bây giờ còn khó coi hơn lúc nãy, lần này Ly Ly cũng không nghĩ ra là anh đang suy nghĩ cái gì... Được rồi, ông chủ phân phó, không thể không tuân theo, Ly Ly từ từ bước đến đối diện với Mộ Bạch, hai người chỉ cách nhau một cái bàn, ánh mắt cong lên lấy lòng nói: “A... Cảm ơn anh đã đưa bộ đồ này cho tôi, rất vừa người”

Mộ Bạch nhíu mi, quét mắt từ trên xuống dưới một lần: “Sai của em nhỏ như thế nào, tôi biết rất rõ.”

Nghe vậy, Ly Ly chợt đỏ mặt lên, giọng nói có chút mơ hồ, cà lăm nói: “Cái đó... tôi đi pha cho anh một ly cà phê.”

Trước khi Ly Ly quay bước rời đi thì Mộ Bạch lên tiếng: “Em chính xác đến để đi làm?”

“Anh muốn đuổi tôi?” – Khuôn mặt Ly Ly trắng bệch.

Mộ Bạch không nói gì mà liếc cô một cái: “Ý tôi là thân thể của em chưa tốt? Có cần nghỉ ngơi thêm hai ngày?”

“...” Hốc mắt Ly Ly liền có chút ẩm ướt, không nghĩ tới Mộ Bạch sẽ quan tâm đến cô, từ trước đến nay cô chưa từng thấy anh đối với cô ôn nhu như vậy, quả thật có chút không quen.

Mộ Bạch nhìn bộ dáng Ly Ly như muốn khóc, tâm của anh liền bị bóp chặt, cau mày nhìn cô, lạnh giọng hỏi: “Có phải hay không có chỗ nào không thoải mái? Vậy ngay lập tức đi về nhà...”

“Không, không, không có” Ly Ly đâu chịu trở về nữa, cô sợ bộ dáng đa sầu đa cảm này sẽ làm cho Mộ Bạch chán ghét cô liền vội vàng xua tay.

“Tôi thật sự rất khỏe mạnh, thật sự có thể đánh chết một con bò.”

Mộ Bạch bất thành linh cười khê rồi đứng lên: “Tôi xem là em có thể chết ngay nếu như đấu với bò.”

Nụ cười này, khiến cho Ly Ly trở nên ngây người.

Cái này gọi là nghiêng nước nghiêng thành sao? Vì để người đàn ông này cười với mình, cô đã phải chờ đợi suốt năm năm! Ly Ly vội vàng cúi đầu hít mũi một cái, thanh âm có chút mơ hồ mà nói: “Tôi trước tiên... đi pha ly cà phê cho anh.”

Lần này, Ly Ly không để Mộ Bạch nói thêm cái gì nữa, hốt hoảng mà chạy ra ngoài cửa.

Mộ Bạch rốt cục là nghĩ như thế nào?

Hiện tại Ly Ly quả thật không dám nói mình hiểu rõ Mộ Bạch, chẳng hạn như bây giờ, cô hoàn toàn không nghĩ ra, Mộ Bạch lại để cho cô làm việc trong phòng của tổng giám đốc, rốt cuộc là vì cái gì? Ở cùng phòng làm việc với người đàn ông mà cô yêu, làm sao cô có thể chuyên tâm làm việc được đây?

Khuôn mặt kia thực sự họa thủy, cúi đầu nhìn đồng tài liệu, đàn ông kia quả thật có sức hấp dẫn rất lớn, mỗi lần nhìn Mộ Bạch, lòng cô như rớt xuống đáy cốc, lại không ngừng mà nhảy loạn.

Hơn nữa sau khi bọn họ gặp nhau, người đàn ông này dường như không nhớ rõ về chuyện đêm đó, hơn nữa giống như đối tính, đối với cô hết sức ôn nhu... Thần à, Mộ Bạch là một đàn ông lãnh khốc, thoáng chốc lại trở nên ôn nhu, thật làm cho cô có chút không tiêu hóa được. Cô thà bị anh gào, thét với cô, chửi mắng cô, không cho cô ở gần anh, dù sao cũng sống dễ chịu hơn. Hiện tại nhìn bộ dạng của anh... Khẩu phật tâm xà.

Ly Ly à Ly Ly, cô rốt cuộc đang làm cái gì, tại sao lại đổi ngược hết rồi?

Mộ Bạch đối tốt với cô, không phải cô nên cảm thấy dễ chịu sao?

Trong lòng Ly Ly tự mắng chính bản thân mình, rõ ràng cô yêu anh, tại sao bây giờ lại mất đi tự tin thế này, **** không phải chỉ mới bắt đầu thôi sao? Cô cần kiên trì nỗ lực mới phải?

Quyết định xong, Ly ly hít vào một hơi, lần thứ 18 liếc mắt nhìn Mộ Bạch, lén lén lút lút đi đến trước bàn làm việc của anh.

Mộ Bạch rất là chăm chú coi tài liệu, nhưng mà Ly Ly còn có chút lí trí, cô phát hiện Mộ Bạch đã xem xấp văn kiện này đã hơn nửa giờ rồi nhưng vẫn chưa có lật sang trang.

Anh tựa hồ rất nghiêm túc, khóe môi nhếch lên cười một chút, không ngẩng đầu mà tiếp tục xem văn kiện, bên tai có một thanh âm va chạm nhau, chỉ nghe thấy Ly Ly kêu anh một tiếng, anh ngẩng đầu lên, sững sờ tại chỗ ngồi.

Cuối cùng, khóe miệng Mộ Bạch có chút co rút, thanh âm trầm thấp nói: “Ly Ly...”

Ly Ly mập mờ cười một tiếng, một phen rút văn kiện trong tay anh ra, ngồi lên bàn làm việc của anh, để lộ ra bắp đùi trắng nõn, một tay đùa giỡn tóc, một tay kia chống eo, hướng về phía Mộ Bạch bắn điện, nũng nịu hô: “Mộ Bạch”

Lần này, không chỉ khóe miệng mà ngay cả khóe mắt của anh cũng có chút co rút: “Ly Ly, em ở đây làm gì? Trong mắt em có cát?”

“...” Ly Ly trầm nghĩ: Bản thân mình quả thật không thích hợp với bộ dáng hiện giờ, cứ cho là thắng đến Bá Vương Ngạnh thượng cung đi!

Cô mộ phen nắm lấy cà vạt của Mộ Bạch kéo đến trước mặt mình, khoảng cách chỉ khoảng vài milimet, môi của cô lướt nhẹ qua cánh môi lạnh như băng của anh, thở ra hơi nóng: “Anh...”

Ly Ly cũng thực không biết mình đang chuẩn bị làm cái gì?

Cô ấp úng cả buổi: “Anh” cũng không nói ra cái nguyên do nào.

“Anh cái gì?” Mộ Bạch buồn cười hỏi.

“Anh, cái đó... có đói bụng không?”

Mộ Bạch nhíu mi, khóe miệng cười càng sâu: “Cái vấn đề này rất khó trả lời, em hỏi tôi có đói không...”

Anh thừa dịp Ly Ly còn đang ngây người, đột nhiên đem cô ôm đến trên đùi “Vậy thì em có muốn hỏi tôi một địa phương không an phận... ?”

Khi Ly Ly ngồi giữa hai chân của Mộ Bạch, cảm giác được có một vật cứng, cô bị dọa sợ đến mức không dám nói tiếng nào. Cô nghĩ muốn nhảy ra khỏi người anh.

Ai ngờ phản ứng của Mộ Bạch nhanh hơn, chặt chẽ ôm hông của cô, để cho cô không thể động đậy: “Em còn lộn xộn, tôi không bảo đảm kể tiếp tôi sẽ làm ra cái loại sự tình gì?”

Lần này, Ly Ly rất hiểu, Mộ Bạch sẽ một lần nữa trêu chọc cô, cô làm sao có thể khoanh tay chờ chết? Không chống lại Mộ Bạch, cô không phải là Ly Ly!

16. Chương 16

Ly Ly bỗng cười một tiếng, hai tay ôm chặt cổ của Mộ Bạch, cổ tình giãy giữa vòng eo, thấy nét mặt của Mộ Bạch đột nhiên cứng đờ, lại càng vui vẻ cười, cô cúi đầu cắn vành tai của anh một cái.

“Anh sẽ trêu ghẹo em ư?”

“Em...” Mộ Bạch nhìn cô đắc ý, thế nhưng trong cơ thể anh có một ngọn lửa muốn phun trào ra ngoài.

Tâm tình của Ly Ly thật sự rất tốt, cô chạy đến cách đo không xa, đưa lưng về phía Mộ Bạch, lấy tay vén cái váy lên, để lộ một cái quần lót màu đỏ, nghịch ngợm nhéo mông anh một cái, rồi cười ha ha, xoay người rời đi.

“Tổng giám đốc Cố, anh đói bụng, buổi tối, tôi sẽ tự mình đem đến cho anh...”

Ly Ly mập mờ nháy mắt mấy cái, sau đó cố nín cười mà nói:

“Chúng ta nên chăm chỉ làm việc hơn”.

Mộ Bạch bĩu môi: “Tạm thời bỏ qua cho em, không cho phép nhìn lên tôi, bằng không tôi liền ở trong này ăn sạch em.”

Tình yêu, tình yêu.

Rất nhiều người không thể biết được cái gì là tình yêu? Hoặc có lẽ mình phải dùng thứ gì đó để đổi lấy tình yêu, bất quá cũng được một lần yêu vui vẻ.

Ly Ly không xác định được Mộ Bạch có phải hay không đã yêu cô, hay chẳng qua chỉ là để tiêu khiển giải sầu mà thôi...

Nhưng anh không nói, cô cũng không hỏi.

Thật ra Ly Ly đúng là không có tự tin, mặc dù cô thể son sắt, võ vai võ ngực, đông dạc mà khoác loác, nói Mộ Bạch sẽ yêu mình! Nhưng mà tình yêu này đau giống như một lời thề, thề thốt có thể khiến cho cô thành công sao?

Ly Ly rất tự tin.

Nhưng một khi đối mặt với Mộ Bạch, mọi sự tự tin của cô đều hóa tan thành mây khói, có đôi khi, cô cũng rất tự ti... cô không có một ưu điểm nào, dung mạo và tính cách cũng không có hoàn hảo, cô bây giờ thực sự nghĩ không ra lí do để Mộ Bạch có thể yêu mình.

Bất quá, cứ giống như bây giờ đã khiến cho Ly Ly rất cảm tạ, rất cao hứng, chỉ ít Kiều Vi mất tích gần một tháng, Mộ Bạch cũng không có nhắc đến cô ấy, mấy ngày nay Ly Ly vẫn tiếp tục ở lại trong biệt thự của Mộ Bạch, hai người từ sau đó cũng không phát sinh chuyện gì, cũng không phát sinh quan hệ gì cả.

Ở công ty, bọn họ chủ yếu là ông chủ với nhân viên. Khi tan việc, Ly Ly sẽ làm ít món ăn rồi cùng Mộ Bạch thưởng thức, thỉnh thoảng cô cùng anh ở chung phòng, nhưng cũng chỉ là lưng tựa lưng mà làm việc.

Mặc dù sống chung dưới một mái nhà, hai tư tiếng đồng hồ, ngoại trừ khi đi ngủ, họ đều chặm mặt nhau. Nhưng mà quan hệ vẫn trì trệ không tiến.

Chỉ là có đôi khi, Mộ Bạch trêu ghẹo cô, cô cũng sẽ chủ động khiêu khích anh, nhưng mỗi lần đến thời điểm quan trọng thì Mộ Bạch rất bình tĩnh mà dừng lại, khiến cho Ly Ly rất thất vọng.

Có lẽ Mộ Bạch vẫn chưa quên được Kiều Vi.

Cô đã chờ đợi suốt năm năm, cho dù chờ đến mười năm, cả đời, cô cũng chờ được.

Buổi chiều tan việc, cô chào Mộ Bạch rồi rời khỏi phòng làm việc, đi xuống lầu, cô vội vã đi đến khúc ghẹo, còn chưa đi đến phố liền nhìn thấy Mộ Bạch đang bóp còi vài cái.

Ly Ly vội vàng cúi đầu đi tới, bởi vì quá cấp bách, cô vẫn không chú ý đến dòng xe chạy ngược chiều trên đường. Một tiếng bốp kèn vang lên, cô theo bản năng dừng bước lại.

“Àm...”

Khi nghe thấy tiếng va chạm, Ly Ly thấy hoa mắt, bỗng nhiên bị người bên cạnh ôm vào lòng, người nọ cúi đầu mắng to: “Em qua đường mà không biết nhìn sao? Gấp làm gì! Nếu xảy ra tai nạn thì làm sao?”

Ly Ly vẫn chưa hoàn hồn, lại bị người nọ mắng xả lia lịa, “Ha ha” cô cười một tiếng, cô ôm hông anh nói: “Mộ Bạch, anh là đang cho lắng cho em sao?”

Mộ Bạch lạnh nhạt, đẩy cô ra: “Ai quan tâm đến em? Tôi là...”

Ly Ly không đợi anh nói hết câu, thật nhanh chế trụ gáy của Mộ Bạch, hôn lên, dùng sức mà mút, cơ hồ muốn đem hết hơi thở của anh mang vào trong bụng cô thì mới chịu dừng lại.

“Mộ Bạch, em yêu anh.”

“...” Mộ Bạch không nghĩ tới Ly Ly sẽ bày tỏ với mình, cô bây giờ mặc một bộ váy tinh tế, cẩn thận quan sát, cứ nhiên trước mặt nhiều người lại có thể đáng yêu như vậy.

Lúc này, ánh sáng mặt trời, tinh tế mà chiếu vào người Ly Ly...

Mộ Bạch bỗng cảm giác được trái tim của mình đang dần tăng tốc...

Anh cũng sờ nhìn cô, nhìn Ly Ly, lúc này anh mới chú ý tới, thời điểm khi cô cười lên để lộ ra lúm đồng tiền, trông cô thật đáng yêu, thật khiến cho người khác nhìn vào là như muốn cắn cô một miếng...

“Ha ha, đừng ngăn người ra đó, về nhà, em sẽ làm cho anh món ăn sở trường của em, buổi chiều lúc làm việc đã nghĩ ra rồi, em sẽ làm món thịt kho tàu”

Trong giọng nói Ly Ly vẫn không có một chút khác thường, nhưng trong lòng là một nỗi cô đơn, hiu quạnh. Cô biết rõ Mộ Bạch chính là lo lắng cho cô, nhưng theo bản năng liền lo lắng không yên? Có lẽ chỉ là sự quan tâm của ông chủ đối với nhân viên mà thôi.

Lời bày tỏ của cô vẫn như cũ không có câu trả lời.

Trước đây, cô đã bày tỏ với anh nhiều lần, thế nhưng anh lại giống như là không nghe thấy.

Ly Ly cười phớt lờ, kéo cánh tay của Mộ Bạch rồi chui vào trong xe.

17. Chương 17

Trước khi về nhà, cô và Mộ Bạch ghé vào siêu thị.

Sau khi về đến nhà, cô lấy tạp dề đeo vào người rồi đi vào nhà bếp, sau đó thì bắt đầu làm cơm.

Mộ Bạch dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Ly Ly đang bận rộn, anh biết rõ, cô đang không vui, mặc dù không có biểu hiện trên mặt, nhưng từ khi anh bước vào cửa, không khí trong nhà có vẻ ngột ngạt.

Anh và cô từ lúc nào lại hiểu nhau như vậy? Cô không nói, anh cũng biết tâm tư của cô, hay là nói, Ly Ly làm thư kí của anh lâu như vậy, thì cái sự hiểu biết, ăn ý thế này cũng sẽ tồn tại? Anh cũng không biết tình cảm mà anh đối với Ly Ly là gì? Từ đêm hôm đó, mọi chuyện đã thay đổi...

Anh thích cô sao? Mộ Bạch mơ hồ.

Rung động là có, bị kích động cũng có, cùng Ly Ly ở một chỗ quả thực rất yên bình, mỗi ngày nhìn thấy cô, anh đều có một cảm giác thỏa mãn. Thậm chí anh cũng biết, Ly Ly chính là đang dung nhập vào thế giới của anh, vô luận trong công việc hay trong cuộc sống.

Loại cảm giác này khiến cho anh rất không quen, cho nên đó là lí do khiến anh không dám thừa nhận một số chuyện, cho dù bọn họ đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không quan tâm. Cứ như bây giờ có gì không tốt, anh biết rõ, vô luận anh đi xa cỡ nào, khi quay đầu lại, Ly Ly sẽ đứng sau mình.

Nhưng trong lòng anh luôn cảm thấy có cái gì đó bất thường?

Ly Ly bưng đĩa thịt kho tàu quay đầu lại, liền phát hiện Mộ Bạch đang đứng khoanh tay, nhìn mình, ánh mắt không có tập trung, vừa nhìn vừa suy nghĩ chuyện gì đó.

Cô lén lút đi đến trước mặt anh, thổi một hơi, mùi thức ăn lan tỏa, khiến cho Mộ Bạch thu hồi suy nghĩ, nhìn bộ dáng hưng phấn của cô, lại cúi đầu nhìn thấy tay cô đang cầm đĩa thịt kho tàu, anh liền nói:

“Thoạt nhìn coi như không tệ.”

Ly Ly nghe anh nói vậy, trong lòng rất vui vẻ, hơn nữa cô còn phát giác ra một chuyện, gần đây Mộ Bạch cười nhiều hơn, cũng không biết đây có phải công lao của cô hay không? Trong lòng cô hoan hỉ, nói chuyện cũng hờn dỗi.

Đôi mắt nhìn lướt qua, hờ lạnh;

“Cái gì là thoạt nhìn coi như không tệ? Thử hương vị của nó xem coi được không?”

Mộ Bạch cũng không nhìn Ly Ly, hai tay anh đặt trên lưng Ly Ly, một tắc, một tắc giạt khóa kéo sau lưng cô, “Ba” thoáng cái ngón tay anh đã cởi áo nịt ngực của cô.

Ly Ly đầu tiên là cả kinh, tiếp theo là vội vã lui về phía sau: “Mộ Bạch, trên tay em vẫn còn đĩa đồ ăn...”

“Em hợp với khẩu vị của tôi hơn...” – Mộ Bạch giơ tay giạt lấy đĩa thịt rồi đặt lên tủ, sau đó nóng bỏng mà hôn lên miệng của Ly Ly, anh giống như một kẻ tham ăn, lại vô cùng dịu dàng mà hôn môi của cô.

Cái loại ăn ý giữa hai người lan ra, cho dù không nói một tiếng yêu, thì cô cũng cam tâm tình nguyện. Tuy nói rằng, đây là lần thứ hai Mộ Bạch chủ động hôn cô, cô không những không tránh mà còn khoác tay lên choàng cổ của anh, chủ động đem cái lưỡi của mình tiến vào trong miệng anh. Cô trêu chọc dục vọng của Mộ Bạch, bàn tay nhỏ bé của cô đi vào trong ống quần anh, quả nhiên, chỗ đó đang dựng đứng như cái cột buồm. Cô bỗng nhiên che miệng nở nụ cười.

Mộ Bạch thấy Ly Ly dừng lại, rất là không vui, liền cắn ở cổ cô một cái, hơi thở vẫn còn chưa ổn định, thở hổn hển nói: “Có chuyện gì tốt mà cười”

Ly Ly cảm thấy trên cổ mình đau nhói một hồi, lần này Mộ Bạch đúng là đủ ngoan, không cần nhìn cô cũng có thể đoán được, trên cổ cô đã in lại một dấu răng bị anh cắn.

Tay của cô liền cởi áo sơ mi của Mộ Bạch, từ từ mà vuốt ve trước ngực anh: “Em chỉ là đột nhiên nhớ tới, lần trước anh hôn em, anh nói anh đối với em không có một chút hứng thú...”

Bàn tay của Mộ Bạch đang bóp ngực Ly Ly bỗng dừng lại.

Bị cô nhắc tới như vậy, anh mới nhớ tới lúc đó, anh đã bị dẫn dắt, khổ sở rất nhiều... “Đúng là tiểu yêu tinh hành hạ người.”

Mộ Bạch một phen ôm lấy Ly Ly đặt lên bàn, cái váy của cô cũng bị anh kéo xuống đến mắt cá chân, anh ngồi chồm xuống, cái lưỡi anh ướt át, liền từ từ liếm dọc theo bắp đùi của cô. Anh cảm nhận được Ly Ly đang run rẩy...

Tay của Ly Ly luống cuống bắt lấy tay anh, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ: “A... Mộ Bạch!”

Đầu lưỡi của Mộ Bạch linh hoạt như rắn đang tung hoành trên làn da của cô.

Trong phòng bếp truyền đến âm thanh rên rỉ, ngón tay anh xé bỏ đi đôi tất chân vướng bận, nhụy hoa của Ly Ly đã ẩm ướt, anh dùng sức hít hơi, mùi thơm mát của nhụy hoa lan tỏa trong mùi thức ăn, lại càng thêm mê người.

Ly Ly ngửa đầu, hai tay nắm chặt mép bàn, miệng lưỡi khô khan, cả người xụi lơ, thật giống như một vũng nước...

Bỗng nhiên, không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng chuông, nghe âm thanh rất là quen thuộc.

Mộ Bạch khẽ nguyên rửa một tiếng, một tay lục lọi cầm lấy điện thoại, cúi đầu liếc nhìn màn ảnh, liền ngăn người. Anh liếc nhìn Ly Ly một cái, sau đó chậm rãi đứng lên, hướng về phía cửa bếp, chạy ra ngoài.

Ly Ly thấy được cái ánh mắt kia của Mộ Bạch, rất phức tạp, anh cứ nhiên muốn ra ngoài nghe điện thoại, như vậy chứng tỏ anh có việc muốn gạt cô.

Lòng của cô bỗng nhiên hồi hộp. chẳng lẽ là kiểu Vi?

Bên này, Ly Ly đang suy nghĩ, thì Mộ Bạch đã nghe xong điện thoại. Anh nhìn thấy vẻ mặt ngây người của cô, liền vỗ vỗ mặt của cô: “Như thế nào lại ngây người ra như thế?”

Ánh mắt cô lơ đãng nhìn điện thoại di động của anh, trong lòng rất phức tạp, nhưng lại giả bộ vui vẻ: “Chúng ta ra ăn cơm đi.”

Mộ Bạch bị điện thoại quấy rầy, nhất thời cũng mất đi hứng thú, tâm tư của anh vẫn còn đang để ý đến thông báo kia.

Anh đã sớm bắt đầu đi thăm dò một số chuyện, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ như thế này... Tim anh đột nhiên rõ ràng, ngay cả trong ánh mắt khi nhìn Ly Ly cũng không có một chút ôn nhu.

Mộ Bạch nhẹ nhàng đi đến sau lưng Ly Ly, hai tay đặt lên hông của cô, cúi đầu hôn lên vành tai của cô: “Chờ đến khi kết thúc dự án hợp tác với tập đoàn Trần thị, chúng ta sẽ đi du lịch.”

Ly Ly chỉ im lặng gật đầu, lặng lẽ thở dài.

Mộ Bạch không nói về nội dung của cuộc điện thoại kia, cô cũng không cần hỏi, tựa như cô chưa bao giờ hỏi, tình cảm mà anh đối với cô như thế nào? Loại cảm giác này khiến cho tâm của cô bị giày vò, cũng chịu đựng được những vất vả này.

Dĩ nhiên, Ly Ly không biết rằng, phía sau cô lúc này có một ánh mắt đầy lưu luyến của một người đàn ông.

18. Chương 18

Chỉ trong chớp lát đã qua một tuần, mỗi lần đến lúc này thì tập đoàn Trần thị đều phái một đại diện đến dự án cùng với đại diện của Cố thị.

Còn năm phút nữa là mười giờ, hội nghị còn chưa bắt đầu, Ly Ly đang ở trong phòng chuẩn bị thì đột nhiên Tân Lương đi vào, làm cho cô sợ hết hồn. Kể từ sau đêm chơi trò thật lòng hay mạo hiểm đó, Tân Lương cũng chưa từng tới tập đoàn Cố thị, tập đoàn Trần thị đứng ra phải cử giám đốc ngành để phụ trách.

Ly Ly không quan tâm mấy về vấn đề này. Có một lần, cô hỏi Mộ Bạch, cô có phải uống quá nhiều, cũng là nói những điều không nên nói? Mộ Bạch không chính diện mà trả lời, sau này do quá phiền, anh chỉ trả lời:

“Sau này tránh xa tên tiểu tử Tân Lương kia ra một chút...” – Sau đó liền hôn ngẫu nghiêng lên miệng cô.

Ly Ly đành chịu, cô cũng không hỏi nữa, tóm lại đêm hôm đó xảy ra quá nhiều chuyện, tối đó cô say rượu, cô cảm thấy rất mơ hồ, cũng không nhớ rõ lắm về mọi chuyện tối đó.

Cho đến khi Tân Lương xuất hiện trước mặt mình, Ly Ly mới nhớ tới chuyện này, thật giống như ngày đó cô không có uống một chút rượu nào.

“Đã lâu không gặp, Ly Ly” – Cách xưng hô của Tân Lương cũng sửa lại, nghe rất là thân mật nha.

Ly Ly có một chút nổi da gà, vừa khách sáo vừa xích ra một chút rồi nói: “Anh khỏe chứ, quản lí Trần”

“Ly Ly, như thế nào không gặp mấy hôm, em lại trở nên khách khí như vậy.”

Tân Lương vẫn như cũ cười yếu ớt, điều này khiến cho Ly Ly nghĩ đến một câu: “Nụ cười của anh giống như một mùa xuân ấm áp...”

Ly Ly không khỏi cúi đầu xuống cười trộm: “Quản lí Trần, đã ba tháng rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

“Lâu như vậy sao?” Tân Lương cười cười: “Ba tháng này thật sự là đau khổ, một ngày không gặp như là ba năm a! Huống chi, tôi phát hiện trong ba tháng không gặp em, em lại trở nên xinh đẹp hơn.”

“Cảm ơn vì lời khen của quản lý Trần.” Ly Ly bình tĩnh mà lui một bước, cô tình tạo ra một khoảng cách với Tân Lương.

Thế nhưng Tân Lương hết lần này đến lần khác lại tiến gần đến cô, nụ cười mập mờ hiện lên: “Đêm hôm đó, em cùng Mộ Bạch phát sinh chuyện gì?”

Vừa dứt lời, cánh cửa “Ầm” một tiếng, mở ra.

Mộ Bạch đứng đầu, theo sau là các giám đốc chi nhánh và tiểu trợ lý của Ly Ly.

Tiểu trợ lý thét lên một tiếng kinh hãi! Theo dòng mắt của cô ta nhìn lại, bộ dạng của Ly Ly và Tân Lương rất mập mờ! Từ phía sau nhìn đến, còn tưởng là họ đang hôn nhau, mà Ly Ly bị thanh âm của tiểu trợ lý dọa cho sợ đến mức cả kinh, về mặt bối rối đẩy Tân Lương ra, cực kì giống với tiểu phụ nữ đang yêu đương vụng trộm.

Nhưng, sắc mặt của Mộ Bạch ngày càng trở nên đen hơn.

Anh mặt lạnh, lớn tiếng quát: “Tất cả đi ra ngoài cho tôi.”

Tiểu trợ lý nhìn thấy được tổng giám đốc đang bộc phát núi lửa, liền ngay lập tức, kéo tất cả giám đốc chi nhánh, quản lý đi ra ngoài. Trước khi đi cũng không quên đóng cửa lại.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên ngưng trọng, áp suất này khiến cho Ly Ly không thể nào thở nổi.

Cô dĩ nhiên biết Mộ Bạch hiểu lầm chuyện gì, nhưng trong lòng cô rất là vui vẻ!

Điều này chứng tỏ Mộ Bạch cũng quan tâm đến cô.

Suy nghĩ một chút, cô không tự chủ nở một nụ cười: “Tân Lương, xem ra em phải cảm ơn anh rồi.”

Tân Lương nhú mi, trong lòng một phen suy nghĩ đến lời nói của Ly Ly, ngay tức khắc anh liền hiểu được ý tứ của người phụ nữ này.

Thôi đi, vốn anh muốn cho Mộ Bạch ăn dấm chua... không nghĩ tới kết quả lại mang thêm tảng đá đè lên chân mình, ngược lại giúp Ly Ly xác nhận được tấm lòng của Mộ Bạch! Anh thờ ơ nhún vai, nhưng lại cố tình nói một chút khiến cho Mộ Bạch hiểu lầm:

“Đừng khách khí, chỉ là chuyện tốt bị người ta bắt gặp, tôi sẽ ngưng ngừng.”

Ly Ly cười mà không nói, giương mắt nhìn Mộ Bạch, cũng không giải thích, chỉ nói: “Các anh có lời muốn nói với nhau sao? Có cần tôi đi ra ngoài?”

Giương mặt đó của Mộ Bạch dường như có thể đem đi làm tử đá, quả thực là rất lạnh: “Em không có gì muốn nói?”

Ly Ly hỏi ngược lại: “Em phải nói những gì?”

“Rất tốt! Em ngay lập tức biến khỏi trước mặt tôi.”

Tân Lương đột nhiên tốt bụng, vội vàng giải thích: “Mộ Bạch, anh cũng không nên tức giận, thật ra thì, tôi cùng... Ly Ly, tâm đầu ý hợp.”

“Câm miệng! Còn nói nữa tôi đem anh từ nơi này ném xuống.”

Từ nơi này ném xuống? Cái này khiến cho Tân Lương hoảng sợ a, cái người này nói được làm được, đây chính là tầng cao nhất của tập đoàn Cổ thị, té xuống chính là thịt nát xương tan: “OK, tôi ngay lập tức câm miệng.” – Tân Lương ra động tác câm miệng,

“Ly Ly, cùng một tổng giám đốc như vậy làm việc, tôi thật sự rất thông cảm với em.”

Ly Ly liếc anh ta một cái, rồi bước ra ngoài: “Vây tốt nhất là để em ra ngoài.” – Ly Ly thở dài, nguyên lai khi Mộ Bạch ăn dấm chua, liền giống như một đứa bé... Thôi quên đi, cô ra ngoài pha một ly cà phê, sau đó sẽ dễ dàng dành anh sau.

Ly Ly vừa đi, Mộ Bạch trừng mắt nhìn Tân Lương, trong lòng lại phùng phực lửa giận: “Anh vừa rồi cùng cô ấy làm cái gì?”

Nhìn thấy Mộ Bạch như vậy, tâm tình của Tân Lương rất vui vẻ, anh ngồi lên một cái bàn trong phòng họp, không có một chút nghiêm chỉnh mà nói: “Không có gì, như là anh thấy thôi.”

“Anh cho rằng tôi thật sự sẽ hiểu lầm cái gì đó sao?”

“Dĩ nhiên là không, tôi biết rõ, mấy thủ đoạn lừa bịp người khác sao qua mắt được Mộ Bạch chứ.”

Mộ Bạch kéo ghế ngồi xuống, nhắc chân lên: “Anh biết là tốt rồi.” anh không có ngu như vậy, có đôi khi những gì mà mắt mình nhìn thấy chưa hẳn là sự thật, giống như Ly Ly đã từng nói một chuyện...

“Nhưng không phải tôi đã nói với anh, nên tránh xa cô ấy sao?” – Mộ Bạch lặng lẽ nhìn lướt qua, mắt lộ ra một tia hung ác.

Tân Lương chắc lưỡi: “Nhắc đến Ly Ly, anh liền che chở như vậy! Mấy ngày nay, còn chưa đủ để anh yêu cô ấy sao? Tôi tưởng, khoảng thời gian ba tháng, đối với anh là đủ rồi.”

“Tôi có yêu cô ấy hay không, cùng anh không có quan hệ.”

“Nếu như ba tháng này, anh không thể yêu cô ấy, vậy xin lỗi... Tôi sẽ dùng mọi cách để mang cô ấy đi.”

“Ha Ha! Buồn cười! Anh thật sự yêu cô ấy hay là do muốn cùng tôi tranh giành? Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, tại sao ba tháng này lại nhượng bộ? Thật ra anh chỉ muốn tôi yêu cô ấy, khiến cho Kiều Vi ác cảm với tôi, có đúng không?”

Thanh âm của Mộ Bạch trở nên khác thường, lúc này Ly Ly đã bưng ly cà phê đến cửa, cô tự nhiên sẽ nghe được tất cả mọi chuyện, nghe thấy tên Kiều Vi tay của cô bất chợt run lên, từng dòng cà phê chảy qua khe tay của cô...

Nhiệt độ nóng hổi, khiến cho cô phải cắn chặt răng, không dám phát ra bất cứ âm thanh gì!

“Ha ha...” Tân Lương nhảy xuống khỏi bàn, cười nhạt nhẽo: “Mộ Bạch, người thông minh thường sẽ rất mệt nha.”

Không sai, Mộ Bạch nói đúng, Tân Lương chính là muốn làm cho Mộ Bạch phản bội Kiều Vi! Từ sau khi quen biết Mộ Bạch, anh liền chán ghét người đàn ông này, anh ta rất tự cao tự đại, thật sự rất chói mắt! Cho nên đó là vì sao, những năm gần đây, anh luôn cố ý gây chuyện với Mộ Bạch, ngay cả chuyện của Ly Ly.

Nhưng sau khi anh xác định được tâm tư của Mộ Bạch và Ly Ly, trong lòng anh lại có một chút tiếc nuối! Loại tiếc nuối này là dành cho Ly Ly hay là cho bản thân mình?

“Cho nên...” – Thanh âm của Tân Lương vừa chuyển một cái, liền nâng ột chút:

“Anh có phản bội Kiều Vi hay không?”

Thanh âm của Mộ Bạch trầm xuống: “Phản bội cái gì? Thân thể? Hay là tấm lòng...”

Nói đến phản bội, sắc mặt của Mộ Bạch cũng thay đổi, không ai biết anh đang suy nghĩ gì? Ngay cả Ly Ly ở ngoài cửa cũng nghe được thanh âm một mỗi của anh, lòng của cô đồng thời cũng bị bóp chặt.

19. Chương 19

Tân Lương có một chút nhẹn không được, dáng vẻ tươi cười giả tạo đã bị ném vào trong Thái Bình Dương làm mờ cho cá rồi, anh không an lòng mà đi tới đi lui, cuối cùng hung hăng mà nói ra khỏi miệng: “Mộ Bạch, có phản bội hay không, anh rõ ràng hơn tôi. Dĩ nhiên tôi mong anh sẽ phản bội, tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ của anh khi phải lựa chọn.”

Mộ Bạch giống như đang suy nghĩ, im lặng mà không lên tiếng.

“Được rồi, dừng lại ngay bộ dáng của anh, tôi không muốn nhìn, tôi cũng không muốn anh yêu Ly Ly hay không. Hôm nay, tôi chỉ nhắc nhở anh một câu, nếu như tôi không nói, chỉ sợ anh đã sớm rơi vào hố sâu của sự ôn nhu, thùy mị mà không nhớ đến một chuyện. Hôm nay là 28, tháng sau chính là ngày anh cùng Kiều Vi kết hôn... Ha Ha...”

“Lạch cạch” Thanh âm từ bên ngoài cửa truyền đến.

Tiếng cười của Tân Lương bỗng nhiên bị cắt đứt, Mộ Bạch cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, nhanh chóng kéo cửa ra. Thế nhưng bên ngoài trống không, không có một bóng người, chỉ có một bãi cà phê đen đậm đặc trên mặt đất...

Thời điểm lúc Mộ Bạch tìm được Ly Ly, cô điềm nhiên giống như chưa có việc gì xảy ra, mà dùng bịch đá đặt lên tay.

“Đây là làm sao?” Mộ Bạch giả vờ như không biết mà hỏi.

Ly Ly cũng tùy tiện mà trả lời: “Mới vừa rồi không cẩn thận chạm phải nước nóng.”

“Về sau cẩn thận một chút.”

Ly Ly chỉ cúi đầu mà lên tiếng: “Ừ! Các anh đã nói chuyện xong rồi.”

Mộ Bạch lúc này quả thật muốn đem Ly Ly từ trên ghế kéo lên, sau đó hung hăng đánh vào mông của cô, cảnh cáo cô, không nên nghe lời người khác nói chuyện, với lại nếu nghe, cũng không cần chỉ nghe một nửa.

Nhìn bộ dáng Ly Ly dường như không có chuyện gì xảy ra, anh liền tức giận, thế nhưng lại không thể nói rõ tại sao mình lại tức giận như vậy. Đây không phải là lỗi của cô, cho dù ai nghe xong những lời đó cũng sẽ hiểu lầm, thế nhưng bộ dáng của cô hiện tại, có phải hay không là phốt lờ, không thêm để ý.

“Em...”

Mộ Bạch muốn hỏi: Em có đau lòng hay không? Hay là sau khi nghe những lời nói kia, em có tức giận hay không? Thế nhưng lời nói vừa đến khóe miệng lại bị nuốt vào trong bụng. Cái bộ dáng của anh bây giờ, ngay cả chính anh cũng cảm thấy quái dị.

Cuối cùng anh thỏa hiệp, giống như vẫn còn tức giận. Chính mình liền tiến tới cầm lấy tay Ly Ly mà thối thối: “Rất đau sao?”

Anh không chú ý, để lộ ra sự lo lắng, Mộ Bạch cho rằng mình bây giờ rất ôn nhu, thế nhưng Ly Ly rốt cục là đang suy nghĩ cái gì? Hai mắt trống rỗng, vô thức, giống như không nghe thấy những gì anh vừa nói.

“Ly Ly...”

“A! Hả?” – Ly Ly cuối cùng cũng định thần trở lại, nhìn thấy bàn tay của mình đang bị Mộ Bạch cầm lấy, giống như bị điện giật, dùng sức kéo tay ra, đứng đối diện Mộ Bạch, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Tổng giám đốc Cố, tôi không sao, chỉ là vết thương nhỏ, không đáng giá để nhắc tới.”

Miệng lưỡi rất tốt, lời nói của Ly Ly vô cùng hoàn mỹ, thế nhưng lại làm cho Mộ Bạch bùng lên một ngọn lửa.

Mặt của anh trong nháy mắt liền thay đổi, vẻ mặt lạnh như băng, khiến cho ai nhìn vào cũng có chút run rẩy.

“Phải không? Nếu chỉ là vết thương nhỏ, liền mau chóng làm việc chăm chỉ đi.”

Mộ Bạch lạnh mặt, trở về bàn làm việc, tùy tiện cầm lên một văn kiện nhìn vào, thế nhưng dư quang trong mắt chưa từng rời khỏi bóng dáng của Ly Ly. Ly Ly thì hoàn toàn giống như không để ý đến, bình tĩnh như thường mà đánh tài liệu. Trong phòng làm việc, bây giờ chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím...

Ngón tay Mộ Bạch đang làm việc trước bàn, xuyên qua xuyên lại mà gõ.

Anh dĩ nhiên biết rõ Ly Ly đang tức giận cái gì, nói cho chính xác thì đây không phải là tức giận, đúng là một phụ nữ trác trở.

Ngay từ mấy tháng trước, thời điểm khi anh cùng Kiều Vi đính hôn, anh coi như đã tuyên bố thời gian đám cưới. Nhưng cũng không lâu lắm, Kiều Vi lại mất tích, sau khi Kiều Vi mất tích, anh cũng bận rộn đầy việc, một bên lại cùng Ly Ly quan hệ mật thiết. Nếu như không phải Tân Lương nhắc tới, anh thật sự quên mất tháng sau sẽ đám cưới.

Hiện tại muốn hủy bỏ đám cưới, đại khái là không còn kịp nữa rồi, muốn nhanh chóng kết hôn thì cũng phải nhanh chóng tìm được Kiều Vi trở về.

Hôn lễ nhất định phải tiến hành đúng thời gian.

Đám cưới này không chỉ của mình anh, mà là khắp tất cả tập đoàn quốc gia, tất cả truyền thông đều để ý tới **** Người vợ tương lai của anh, cái này cũng có liên quan đến cổ phiếu của tập đoàn...

Xem ra, anh cần phải nhanh chóng tìm được Kiều Vi, thì mới có thể giải quyết được vấn đề nan giải này. Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, bỗng nhiên điện thoại trong tay anh vang lên, anh như thường ngày liếc nhìn màn hình, dư quang của anh cảm giác được Ly Ly có chút hoảng hốt, liền cười trộm rồi nhận điện thoại: “Alo”

“Tổng giám đốc Cố, tôi đã tìm được người mà anh muốn tìm.”

“A! Cô ấy đang ở đâu?”

“Ngày hôm qua, cô ấy mới cùng Ngô Hữu Bình trở về nước, tối nay có một buổi đấu giá thư họa để làm từ thiện, trong danh sách có tên hai người bọn họ.”

“Tốt! Tôi đã biết rồi.” – Mộ Bạch ung dung mà cúp điện thoại, mí mắt cũng không nâng lên mà phân phó: “Mau chuẩn bị hai tấm thư mời cho buổi đấu giá thư họa làm từ thiện vào tối này.”

Buổi đấu giá thư họa làm từ thiện? Anh tham gia làm cái gì? Được rồi, mặc dù tập đoàn Cố thị làm từ thiện không ít, thế nhưng buổi đấu giá này không nhiều người biết lắm, anh tại sao lại hứng thú muốn tham gia?

Ly Ly có lòng tốt nhắc nhở Mộ Bạch, buổi tối đã sắp xếp xong lộ trình: “Tổng giám đốc, tám giờ tối nay đã có hẹn cùng phó tổng của tập đoàn Kỳ Lân.”

“Hủy bỏ” Mộ Bạch trực tiếp trả lời, sau đó lại vùi đầu vào đóng tài liệu.

Ly Ly khó hiểu, tối nay có chuyện gì quan trọng sao?

Trước khi hết giờ làm việc, phòng làm việc yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng gõ cửa, quả thực kịp thời giải cứu tâm trạng đứng ngồi không yên của Ly Ly.

Một ngày này quả là làm cho Ly Ly buồn bực không yên, nhìn thấy sắp hết giờ làm, ngay lập tức lại nhớ đến những khi cô cùng về với Mộ Bạch, cô liền cảm thấy rất hồi hộp.

Bất quá, tối nay Mộ Bạch muốn tham gia buổi đấu giá từ thiện, cô sẽ phải về nhà một mình, nhưng sau khi về nhà, đối diện với Mộ Bạch vẫn là có chút lúng túng.

Nếu không thì tối nay cô quay trở về nhà của cô vậy. Dù sao cũng đã 3 tháng cô chưa có quay về, có lẽ bây giờ đã giống như một Bàn Tì động rồi.

Vừa nghĩ tới Mộ Bạch vô cớ, tự nhiên muốn tham gia vào buổi đấu giá, cô lại thổn thức không yên, chung quy cảm thấy tối nay chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Khi có tiếng gõ cửa, Ly Ly đứng dậy đi ra, vừa mở cửa chỉ nhìn thấy tiểu trợ lý đang xách một cái túi đứng ở nơi đó.

“Cô làm cái gì vậy?”

Tiểu trợ lý ngẩng người, nghiêng người qua nhìn tổng giám đốc.

Mộ Bạch ngẩng đầu lên và hướng về phía bên này: “Là Tạ Phương sao? Vào đi.”

Đúng rồi, đây chính là tiểu trợ lý Tạ Phương.

Cô hướng về phía Ly Ly mập mờ cười, sau đó liền hướng đến tổng giám đốc mà đi đến:

“Tổng giám đốc Cố, đây là vật mà ngài muốn.”

“Tốt! Cảm ơn cô! Đặt lên bàn đi!”

Tạ Phương vừa nghe được tổng giám đốc khen mình, trong mắt đã tràn đầy tấm lòng nhiệt huyết, nội tâm lang sói.

Gào khóc, tổng giám đốc khen mình a, thật là tốt!

“Khụ, khụ, cô có thể ra ngoài, giúp tôi đóng cửa lại.”

Tạ Phương lên tiếng đáp, sau đó liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nở một nụ cười rạng rỡ.

Ly Ly im lặng không nói gì, cô liếc nhìn đồng hồ, đã hết giờ làm, cô cũng nên đi.

“Tổng giám đốc, đã hết giờ, tôi về trước.”

Cô chán nản mà đặt tay lên thanh cửa, lại nghe thấy tiếng Mộ Bạch từ đằng sau vọng lại: “Tôi đã cho em về chưa?”

“Tổng giám đốc, còn có gì phân phó?” – Thái độ của Ly Ly rất tiêu cực, dù sao bây giờ cũng hết giờ làm, anh ta cũng không dám làm gì mình

Mộ Bạch đi đến trước mặt cô, ném cái túi đến cho cô: “Mặc nó vào, buổi tối cùng tôi tham gia buổi đấu giá từ thiện.”

Ly Ly len lén lăm bắm, tại sao lại muốn cô đi theo anh đến buổi đấu giá?

Mộ Bạch giống như nghe được Ly Ly oán thăm, mặt lạnh hừ nhẹ: “Em cho rằng em chỉ cần làm một thư kí tốt thôi sao, ít nói nhảm, mau thay quần áo.”

Lời nói của anh lạnh nhạt, làm cho lòng của Ly Ly cảm thấy có chuyện gì không đúng cho lắm,.

Cô cố nén tủi thân, hít mũi một cái: “Anh ở đây làm sao tôi thay được? Tôi đi đến phòng vệ sinh.”

Mộ Bạch khinh bỉ nắm lấy cánh tay của cô, thanh âm vang lên bên tai: “Ở nơi này thay, tôi cũng không phải là chưa có xem qua, em nói, trên người em có chỗ nào mà tôi chưa từng hôn qua...”

Lời nói nhỏ nhẹ, cô cảm thấy, Mộ Bạch ở đằng sau đang kéo cái váy của cô. Thân thể cô cứng đờ, trái lại làn da lại có một chút nhạy cảm.

Cái nút thắt trên vai cô đã bị cởi ra, cái váy trực tiếp rơi thẳng xuống mặt đất, Mộ Bạch từ trong túi ra một bộ lễ phục màu đỏ, giống như đang đùa nghịch một con búp bê không khút chút nào, lấy cái váy chụp từ trên đầu của cô...

Bàn tay lạnh lẽo của anh thỉnh thoảng chạm vào làn da nóng bỏng của cô, làm cho tâm của Ly Ly cũng dâng trào một ngọn sóng.

Cuối cùng, Mộ Bạch chậm rãi kéo khóa lên, trầm giọng, mị hoặc mà nói: “Tối nay, em nhất định là người con gái xinh đẹp nhất.”

Tay của anh giơ lên, mái tóc của Ly Ly bung xỏa ra, thả trên vai, anh ngửi ngửi, hơi thở anh tràn ngập một vị quen thuộc... Trong 3 tháng, mùi vị này vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Anh sẽ khiến cho cô mãi mãi ở bên cạnh mình!

20. Chương 20

Mộ Bạch nhanh chóng lái xe đến buổi đấu giá từ thiện, xuống xe... anh vẫn rất lịch sự mà mở xe cho Ly Ly.

Ly Ly bĩu môi, nếu đã đến đây, chỉ còn có thể nhắm mắt để Mộ Bạch kéo xuống xe.

“Yêu, đây là ai vậy?”

Mộ Bạch cùng Ly Ly mới vừa bước đến cổng, phía sau lưng truyền đến một tiếng trêu chọc, hai người đồng thời quay người lại nhìn, đều rất sửng sốt.

“Lại là anh” Về mặt của Mộ Bạch ngay lập tức lạnh xuống, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ly Ly đầu tiên nhìn Mộ Bạch một chút, sau đó hướng Tân Lương xin lỗi, cười cười: “Xin lỗi quản lí Trần, theo ông chủ đi xã giao là trách nhiệm của một thư kí.”

“Thư kí nha.”

Tân Lương ý tứ mà nhìn cô: “Tôi thật ra muốn nói, nếu như Ly Ly ở bên Mộ Bạch không vui, tập đoàn Trần thị lúc nào cũng hoan nghênh cô tới, đãi ngộ có khi còn hơn hẳn tập đoàn Cổ thị a.”

Mộ Bạch rốt cục nhìn không được, đem Ly Ly kéo lại sát bên người, chặt chẽ nắm tay của cô, hừ lạnh: “Ngay trước mặt tôi lại muốn lôi kéo người của công ty tôi, lại rất khiêu khích, không bằng ngày nào đó, tôi cũng mua một ít cổ phiếu của tập đoàn Trần thị vui đùa một chút.”

“Ha ha”

Tân Lương cười “Mộ Bạch huynh thật sự quá xúc động a. Tối nay nhìn thấy anh ngoài cửa là điều ngoài ý muốn, bất quá tôi cũng muốn nhắc nhở anh, tháng sau rất nhanh sẽ đến.”

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi dĩ nhiên nhớ kĩ, đám cưới của tôi vẫn sẽ tổ chức đúng thời gian.”

Lần này, Ly Ly đúng là nghe rõ những lời nói của bọn họ! Cô tưởng Mộ Bạch sẽ không nói ra, cô có thể giả bộ như không biết, dù sao Kiều Vi cũng chưa có trở về, Mộ Bạch cũng sẽ không đám cưới, cùng lắm thì đẩy lùi thời gian đám cưới.

Thế nhưng, hiện tại Mộ Bạch nói như vậy là có ý gì? Anh là muốn đi tìm Kiều Vi sao? Hay là đã tìm được Kiều Vi rồi? Cái cảm giác bất an này luôn quay quẩn trong đầu cô, vì cái gì Mộ Bạch lại kiên quyết đến buổi đấu giá từ thiện này?

Chẳng lẽ là...

Ly Ly không dám nghĩ đến nữa, mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, ngay cả Mộ Bạch cũng phát hiện cô có một chút khó chịu, anh lôi cô đến phòng đấu giá, lo lắng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái?”

Ly Ly rút tay ra khỏi bàn tay của Mộ Bạch, lại nói: “Không có việc gì, chẳng qua là dạ dày có chút đau đớn.”

“Dạ dày đau đớn?”

Gần đây Ly Ly cũng ăn uống gì nhiều, hiện tại tâm lại trở nên rối rắm, khiến cho dạ dày cô lại càng đau dữ dội hơn.

Đúng rồi, từ lúc tan việc, bọn họ chưa có ăn cơm liền chạy tới đây, dạ dày đau đớn cũng không tránh khỏi... Mộ Bạch nhíu mày, bộ mặt đau lòng: “Là tôi sơ sót, đáng lẽ nên dẫn em đi ăn cái gì trước, thường ngày vào thời gian này chúng ta đang cùng ở nhà ăn cơm.”

Ly Ly nghe anh nói đến nhà, rồi lại cơm, trong lòng lại đau thắt từng trận, chỉ sợ cảnh tượng đó sẽ không xảy ra nữa! Nhà là cái gì? Nơi đó nếu không có cô cùng Mộ Bạch, làm xong cơm thì thế nào? Anh cũng không nghiêm túc mà thưởng thức.

Mộ Bạch không nhìn thấy vẻ mặt của Ly Ly, cũng không có phát hiện cô đang suy nghĩ, hai người còn đang suy nghĩ thì buổi đấu giá lại chuẩn bị bắt đầu rồi.

Ánh đèn trong hội trường bắt chợt tắt dần, Ly Ly đã nhìn thấy Tân Lương đã an vị bên cạnh mình, anh nhìn về phía trước cười cười, cô cũng không tức giận mà quay đầu lại nhìn về phía khán đài.

Một người cầm micro ngắn gọn mà giới thiệu: “Đầu tiên tôi thay mặt tổ chức, rất cảm ơn mọi người đã tham gia buổi đấu giá từ thiện này, trong buổi đấu giá lần này, chúng tôi có mười hai sản phẩm, mỗi một món đều là tác phẩm của danh họa nổi tiếng, thậm chí còn có tác phẩm đạt giải thưởng lớn của quốc tế! Hội đấu giá này là để làm từ thiện, chúng tôi toàn bộ sẽ đem quyền góp cho Hội Chữ Thập đỏ quốc tế.”

Sau một trận vỗ tay vang lên, tác phẩm thứ nhất được mang ra, là một bức của bậc thầy thư pháp Lý Dịch, niên đại mặc dù không xa, nhưng Lý Dịch cũng là một bậc thầy tài giỏi trong giới thư hoạ, tác phẩm truyền lại cho đời sau cũng rất hiếm.

Tác phẩm mới được đem ra, mọi người cũng không ít kinh ngạc, cảm thán, đây chính là một tác phẩm tinh hoa...

Ngay cả chủ toạ cũng cười toe toét: “Bức thư pháp này bắt đầu khởi giá một trăm vạn, mỗi lần tăng là mười vạn, hiện tại bắt đầu”

Lý Dịch nổi tiếng, ngay cả Ly Ly không phải người trong nghề nhưng cũng có nghe rất nhiều, ông đúng là một bậc thầy thư pháp, không nghĩ tới, chỉ một buổi đấu giá nhỏ nhỏ lại có tác phẩm của ông. Hơn nữa đây mới là tác phẩm đầu tiên, không biết buổi đấu giá này còn có bao nhiêu tác phẩm nổi tiếng gì nữa.

Ly Ly sững sốt hồi lâu, tác phẩm của Lý Dịch cũng nhanh chóng đạt tới giá hai trăm ba mươi vạn, nhưng cô nhìn Mộ Bạch một chút, như thế nào bộ dáng của anh giống như mọi chuyện đều không liên quan đến mình, giống như không phải đến tham gia buổi đấu giá mà đến để xem náo nhiệt.

Mộ Bạch trừng mắt vô tội hướng về phía cô.

Ly Ly liếc anh một cái, đây là có chuyện gì a?

Ngay cả Tân Lương bên cạnh cô cũng mấy lần ra giá, cuối cùng làm cho anh ta đắc thủ, giá sau cùng là bốn trăm năm mươi vạn! Ly Ly chắc lưỡi, quả nhiên là người có tiền, may mắn là số tiền này dùng để làm từ thiện, cũng không có gì phải đau lòng.

Cho đến khi đến tác phẩm thứ bảy, trong tay của Tân Lương cũng đã có một bức thư pháp, hai bức hoạ, chỉ có Mộ Bạch là vẫn không có một chút động tác nào cả.

Ly Ly rất cục nhen không được, tiến tới trước mặt anh hỏi: “Ông chủ, anh tới đây để đấu giá làm từ thiện? Hay là đến nhìn người ta làm từ thiện, ngài sẽ không đói bụng?”

Mộ Bạch hé miệng cười, vỗ vỗ vào tay của cô, trấn an nói: “Không vội không vội, trò hay vẫn còn đang ở phía sau.”

Chủ toạ cầm micro cười toe toét nói: “Đây chính là tác phẩm thứ tám, là tác phẩm mới nhất của hoạ sĩ Ngô Hữu Bình, tác phẩm này quang vinh được lấy ở buổi thi đấu lớn ở nước Pháp! Lần này Ngô Hữu Bình đem tác phẩm trở về nước, nghe chúng tôi có tổ chức một buổi đấu giá thư hoạ từ thiện, ông đã rất hào phóng mà đóng góp. Bây giờ, xin mời ông Ngô Hữu Bình đem tác phẩm của ông lên đài.”

Lời của chủ toạ vừa dứt, ánh đèn từ hai bên sân khấu chiếu đến trung tâm, dần dần có một bóng người bước ra, đó là một người phụ nữ, sau lưng trần truồng, trên người chỉ khoác một chiếc khăn tắm, khuôn mặt hàm xuân, khoe miệng ngẩn cười, trên người vẫn còn dòng nước chưa khô, thái độ không chút điệu bộ, mơ hồ có một chút mềm mại.

Dáng vẻ đó khiến cho người ta không khỏi kinh hô tán thưởng, đây rõ ràng là một bức tranh sơn dầu a...

21. Chương 21

Bên dưới mọi người bàn luận ầm ĩ, chỉ có một chỗ là yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ly Ly quả thực không thể tin vào mắt mình! Người phụ nữ trên bức tranh đó quá quen thuộc, đừng nói là đáng về tấm gôi của cô ấy, cho dù là khóc, cười, thương tâm, khổ sở,... cô ấy cũng đều nhất thanh nhị sở.

Kiều Vi... là cậu sao? Cậu rất cục cũng xuất hiện sao?

Giống như đáp ứng lại nghi vấn trong lòng cô, ánh đèn chậm rãi đổi hướng, từ sau khán đài có một người đang đi ra, dung mạo của người nọ so với bức tranh dầu giống nhau như đúc, đơn giản là cùng chung một người.

Quả nhiên là Kiều Vi.

Lúc này dưới đài một mảnh mù mịt, cùng Kiều Vi đi ra còn có một đàn ông.

Chủ tọa đứng lúc liền lên tiếng:

“Các vị xem, người đứng bên cạnh tác phẩm, chính là hoạ sĩ nổi tiếng Ngô Hữu Bình, và phụ nữ trên bức tranh là bạn gái của ngài, Kiều Vi*****”

Ly Ly hoàn toàn tuyệt vọng, cô nhắm lại, không dám nhìn vẻ mặt của Mộ Bạch.

Chỉ nghe hai tiếng vỗ tay “ba ba”, người bên cạnh đứng lên,, cô chợt ngẩng đầu, thì Mộ Bạch đã đứng ở đó mà vỗ tay, “Ha ha” anh lạnh lùng cười: “Tranh này quả thực không tệ, tôi ra giá năm trăm vạn...”

“Năm trăm vạn...”

Những người bên cạnh đã bắt đầu xì xào bàn tán, ngay cả Tân Lương cũng âm tình bất định mà quay sang nhìn anh.

Đừng nói chỉ ba người, ngay cả chủ tọa cũng vừa mừng vừa sợ, sắc mặt của Ngô Hữu Bình tái nhợt, còn trong mắt Kiều Vi lại chảy xuống hai hàng lệ.

Không ai để ý tới biểu cảm của Ly Ly lúc này, cô bây giờ đang rất tuyệt vọng.

Không ai hiểu rõ Kiều Vi xuất hiện đối với Ly Ly ý vị như thế nào? Thời gian khi nửa đêm tình mộng, cô lại càng tan nát cõi lòng. Tâm của cô giống như bị ngũ mã phanh thây, đau đến mức không thể thốt nên lời.

Cô sợ hãi nhìn Mộ Bạch, ý nghĩ duy nhất trong đầu là mong cho Mộ Bạch không gặp được Kiều Vi, hoặc anh chỉ ít cũng thể hiện ra một tia kinh ngạc, khiếp sợ. Thế nhưng Mộ Bạch lại rất bình tĩnh, giống như có thể nắm trong tay mọi chuyện, yên lặng mà không nhìn ra bất kì cảm xúc gì, ánh mắt anh nhàn nhạt lướt nhìn phụ nữ trên khán đài, lại khiến cho Ly Ly càng thêm khó chịu và bị thương.

Cô hiểu, Mộ Bạch đã sớm biết Kiều Vi sẽ xuất hiện ở chỗ này, nên mới đem cô đến.

Nhưng bây giờ lại ra giá, là có ý gì?

Ly Ly đoán không ra ý nghĩ của Mộ Bạch, lại càng không muốn nhìn thấy vợ chồng người ta xa cách từ lâu, bây giờ gặp lại, thật là một màn rất chói mắt! Nội tâm của Mộ Bạch khẳng định rất kích động đi. Nhưng tại sao anh lại tàn nhẫn kéo cô đến đây, để cho cô chứng kiến cái cảnh này?

Mộ Bạch cuối cùng cũng rất tàn nhẫn, ngoại trừ đối với Kiều Vi, anh đối với người phụ nữ nào đều cũng lạnh lùng, vô tình,...

Còn cô là cái gì đây?

Chuyện này không phải do lỗi của Kiều Vi, mà là cô...

Ly Ly bất chợt cười hai tiếng, cô phát hiện, từ đầu đến cuối cô cũng chính là tự mình đa tình! Không trách được gần đây cô thấy Mộ Bạch lên nghe điện thoại, thì ra anh một bên ở bên cạnh cô, một bên lại âm thầm cho người tìm kiếm tung tích của Kiều Vi.

Điều này nói rõ cái gì?

Cô rất hiểu Mộ Bạch, có đôi khi bọn họ cũng rất giống nhau, là người thông minh, nhưng đối với chuyện tình cảm lại cố chấp, câu nệ. Cô thế nào lại không nghĩ tới, cô yêu Mộ Bạch bao nhiêu thì Mộ Bạch cũng có thể yêu Kiều Vi bấy nhiêu.

Bây giờ cô thừa nhận, cô đã thua.

Ly Ly cười có chút cứng nhắc, chậm rãi đứng lên, Mộ Bạch cũng không nghiêng đầu nhìn cô. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, làm ra vẻ không có chuyện gì, cũng không nói một lời mà quay người rời đi.

Xoay người đi cũng là lúc cô quyết định...

Nếu Mộ Bạch vẫn kiên định mà yêu Kiều Vi như vậy, cô chỉ có thể buông tay, thế nhưng tình cảm của cô dành cho anh vẫn sẽ không thể nào tan biến, cô đã sớm nói, tình yêu của cô đã ngấm sâu vào trong xương tủy, trừ phi cô biến thành tro bụi.

Cô nên làm, cô có thể làm, Mộ Bạch cũng không yêu cô, cô cũng nhận thức được. Chỉ mong rằng Kiều Vi sẽ không tổn thương đến anh, bởi vì chính cô cũng bị Mộ Bạch gây tổn thương rất lớn, thật đúng là khiến cho lòng đau đớn không thôi.

Khoảnh khắc Ly Ly xoay người, không có nhìn thấy ba ánh mắt đang quét tới, trong đó có cả Mộ Bạch, anh bây giờ mới nhớ đến Ly Ly vẫn luôn ở bên cạnh anh, nhìn bóng lưng cô đơn, trống trải của cô, lồng ngực anh bị thắt chặt đến nỗi vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng anh bất kể, hiện tại anh muốn giả quyết ba mặt một lời với phụ nữ kia, anh tin tưởng, chỉ cần anh quay người lại, Ly Ly nhất định sẽ ở phía sau mà bảo vệ anh.

Tân Lương không ngồi yên.

Mắt thấy Ly Ly nhanh chóng rời khỏi sân, anh nhanh chóng đứng lên, hô to một tiếng: “Ly Ly”

Mọi người đứng là cả kinh.

Mộ Bạch nhìn anh ta một cái, cũng không nói gì, lúc này để cho Tân Lương đi theo Ly Ly là một lựa chọn sáng suốt, trước hết để cho cô tỉnh táo lại, sau đó anh sẽ giải thích cho cô cũng không muộn.

Ngay sau đó, Kiều Vi giống như bị thanh âm kia kéo hồn trở về, trên mặt cuối cùng lộ ra vẻ thất kinh, liền hướng về phía sau chạy đi, Mộ Bạch thấy cô chạy cũng nhanh chóng liền chạy theo...

Mới vừa bị cái giá năm trăm vạn làm cho khiếp sợ, trong lúc nhất thời rối loạn, khiến ọi người tò mò suy nghĩ...

Cuối cùng buổi đấu giá cũng kết thúc, chỉ tiếc nuôi chính là người đàn ông Ngô Hữu Bình, anh nhìn bức tranh trong tay mình, vẻ mặt đoán không ra...

Khi Kiều Vi chạy ra sau khán đài, cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng ánh mắt lạnh như băng của Mộ Bạch lại khiến cho cô phải sợ hãi, dĩ nhiên là bởi vì chợt dạ, đúng hơn là áy náy.

Ngày đó sau khi cùng Ly Ly nói chuyện, cô hiểu được lời khuyên của bạn tốt mình là gì.

22. Chương 22

Mới vừa đính hôn liền phản bội vị hôn phu của mình, cho dù là bất cứ ai cũng sẽ thương tâm. Hướng chi Ly Ly không đồng ý để cho cô nói ra sự thật, không chỉ đang giúp cô, mà còn không để cho Mộ Bạch bị tổn thương.

Nói thật, cô quả thực rất kinh hãi khi người bạn tốt nhất của mình lại yêu người yêu của cô, sau chuyện này cô mới sáng tỏ. Cô phát hiện, lúc đó cô vẫn còn rất ngu xuẩn và ngây thơ.

Nếu như cẩn thận suy nghĩ một chút, không khó để phát hiện ra một điều. Sự chiều chuộng của Ly Ly đối với Mộ Bạch so với vẻ mặt của cô ấy không giống nhau, ánh mắt của Ly Ly mãnh liệt, yêu anh ấy còn sâu hơn cô. Hơn nữa, cô bỗng nhiên phát hiện một điều, có lẽ thời điểm Ly Ly yêu Mộ Bạch so với cô là sớm hơn! Có một khoảng thời gian, Ly Ly lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, lúc nào cũng điều tra tư liệu, mãi cho đến khi Mộ Bạch xuất hiện...

Kiều Vi cảm thấy rằng, hai từ “ngu xuẩn” và “ngây thơ” là thực đúng khi cô để ỉnh gây ra một tổn thương lớn cho người bạn tốt của mình. Ly Ly hận cô, cô cũng có thể hiểu. Bởi vì nếu như đổi lại là cô, cái đó không chỉ là hận, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, cô đối với họ cũng lạnh lùng...

Vừa nghĩ tới chính mình gây tổn thương đến Ly Ly, lại phản bội Mộ Bạch, cô lại cùng Hữu Bình bay sang nước Pháp, liền một cái đã ba tháng.

Thật ra lần trở về tham gia buổi đấu giá này, cô không có bất kì lo liệu nào. Khi về nước cô định chờ đến sau ngày cử hành hôn lễ, chờ cho tất cả bình tĩnh lại, cô mới xuất hiện. Thật ra tổng giám đốc của tập đoàn Cổ thị làm đám cưới cũng không có gì ghê gớm, đối với người bình thường mà nói, chỉ là một hôn lễ nhiều tiền của nhà giàu mà thôi.

Nhưng giới truyền thông vì muốn lôi kéo ánh mắt của mọi người, liền đem chuyện gặp gỡ của cô và Mộ Bạch viết thành một câu chuyện hiện đại lãng mạn, cô bé lọ lem và hoàng tử.

Nhưng cô thật sự không thể lay chuyển được một người cố chấp như Hữu Bình.

Anh nói anh muốn đem tác phẩm về nước bán đấu giá, quyền góp làm từ thiện, có thể sẽ dành được danh tiếng hơn.

Hữu Bình đối với vẽ tranh bất chấp, câu nệ, cô biết, vì thế giữa hai người cũng có đôi lúc tranh cãi. Cuối cùng, cô đồng ý. Cũng không nghĩ sẽ phát sinh ra chuyện như thế này.

Gặp được Mộ Bạch là một điều ngoài ý muốn, cũng là một chuyện đúng lẽ. Cô vẫn luôn biết, chỉ cần việc Mộ Bạch muốn làm, thì không có cái gì là không làm được!

Kiều Vi mặc một cái váy lụa màu trắng, cô giống như là mộng ảo, rực rỡ bay múa trong bóng đêm. Cô không dám quay đầu lại, cô biết rõ Mộ Bạch đang ở phía sau lưng mình. Từ từ, thể lực của cô bắt đầu hao kiệt, cô chạy càng ngày càng chậm. Cuối cùng cũng phải dừng lại, hai tay để lên đầu gối, miệng bắt đầu thở dốc.

“Không chạy nữa sao?” Mộ Bạch từ phía sau cô đi đến và đưa cho cô một cái khăn: “Lau mồ hôi đi, cẩn thận gió lạnh, sẽ bị cảm.”

Đã lâu không gặp, thanh âm này làm cho lòng Kiều Vi trở nên ảm áp, cái mũi lại có chút chua xót. Cái thanh âm này, cho dù cô nhắm mắt lại, cũng có thể cảm nhận được sự ôn nhu cùng lo lắng. Người đàn ông này bởi bạn cùng với cô năm năm ở thời đại học, tình yêu của anh đối với cô chưa hề thay đổi, chỉ càng ngày càng tăng lên, mà cô lại khiến cho nó càng ngày càng trở nên xa hơn.

Kiều Vi không phải là người bình tĩnh như Ly Ly, cô thực sự rất sợ hãi. Cái loại sợ hãi này đến khi cô tự ti hay chột dạ. Cô hoảng sợ, giống như một con thỏ, liên tiếp lùi về phía sau: “Cảm ơn, tôi không cần.”

Tay Mộ Bạch cứng lại giữa không trung.

Anh nhìn thấy Kiều Vi sợ hãi, liền tự giấu mà cười, cũng không nói gì mà đem khăn bỏ vào trong túi.

“Kiều Vi, chúng ta cùng nói chuyện một chút.”

“Nói... nói chuyện gì?” – Kiều Vi vẫn tiếp tục lui lại phía sau, bộ dáng nhìn giống như muốn chạy trốn.

“Kiều Vi, em đừng nghĩ đến việc chạy trốn, cho dù em chạy đến chân trời góc bể, anh cũng có thể tìm thấy em. Lần này, không nghĩ tới, em lại chạy sang nước ngoài ba tháng, em rốt cục cũng khiến cho anh có một lần ngoài ý muốn.”

Kiều Vi không dám nhìn tới vẻ mặt của Mộ Bạch, lắp bắp mà nói: “Tôi, Tôi... không phải cố ý trốn tránh anh, chỉ là...”

“Thật ra anh tìm em cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn thông báo với em, tháng sau là đến thời điểm làm đám cưới, hi vọng em...”

“Tôi, tôi... không thể tham gia.”

Nói đến việc trọng điểm, Kiều Vi trở nên luống cuống, cô chớp mắt to hướng về phía người đàn ông đối diện...

Dáng vẻ của Kiều Vi như chém đinh chặt sắt, khiến cho Mộ Bạch khẽ nhíu mày, lại có một chút thổn thức và bất đắc dĩ: “Anh biết em sẽ không tới tham gia, anh chỉ muốn nói, tháng sau đám cưới vẫn cử hành đúng thời gian, chẳng qua cô dâu không phải là em...”

23. Chương 23

“Ừ... A? Cái gì?” – Kiều Vi không hiểu chớp mắt mấy cái.

“Em thật sự mơ mơ màng màng, có lẽ ban đầu là anh yêu cái sự ngây thơ hồn nhiên của em, đáng tiếc cuối cùng em không phải thuộc về anh.” – Mộ Bạch ngồi xuống lên cái ghế ở ven đường. Dáng vẻ của anh thật là...

Người đàn ông này có một mị lực khiến cho lòng người phải rung động, trong lòng Kiều Vi cảm thán... Cô thật sự có yêu anh! Nhưng một cái đàn ông ưu tú như thế này, thì cần phải có một người phụ nữ ưu tú hơn mới xứng với anh.

Kiều Vi vừa xúc động, vừa lúng túng: “Ly Ly... đã nói cho anh biết?”

“Em cảm thấy cô ấy sẽ cho anh biết chuyện gì nào? – Nhắc đến Ly Ly, khuôn mặt Mộ Bạch thoáng trở nên ôn nhu.

Kiều Vi không phát hiện ra, lại vội vàng hỏi: “Cậu ấy chưa nói... Làm sao anh biết em... Vậy thì anh thích người khác...”

Kiều Vi không quan tâm Mộ Bạch thích phụ nữ khác, nhưng cô hi vọng, cái “phụ nữ khác” chính là bạn tốt của mình, bởi vì cô hiểu rõ Ly Ly là dùng chính sinh mạng của mình để yêu anh.

Bộ mặt của cô gấp đến độ đỏ bừng, chạy đến bên cạnh ngồi xuống, nói: “Ly Ly thật sự không có nói cho anh biết sao? Em...”

Trong nháy mắt, Kiều Vi hạ xuống một cái quyết tâm, mấy năm nay Ly Ly đã vì mình làm nhiều chuyện như vậy, lần này cô phải giúp cô ấy một lần. Cho dù là chính mình nói ra chuyện mình phản bội anh, cho dù anh hận cô, cô cũng không oán trách.

“Em cái gì..?”

“Mộ Bạch, thật xin lỗi, xin hãy tha thứ cho sự tùy hứng của em! Thật ra em biết rõ, cho dù em không nói, anh cũng có thể điều tra được, anh có phải là đang đợi em thẳng thắn nói ra sự thật không? Vậy cũng tốt, như anh đã biết, em đã yêu Hữu Bình, cùng anh ấy đi Pháp, bức tranh kia là anh ấy vẽ khi em ở Pháp. Lòng của em, bao gồm cả thân thể của em cũng đã thuộc về anh ấy, cho nên đó là vì sao em không thể ở lại... Nhưng thời điểm khi em muốn nói ra sự thật với anh, lại bị Ly Ly nghe được khi cầm điện thoại của anh, cô ấy tát em, cũng mắng em, khiến cho em không được nói ra sự thật cho anh biết, thật ra tát thầy cũng vì cô ấy yêu anh! Mộ Bạch... Em thật chưa bao giờ biết rằng, Ly Ly yêu anh nhiều như vậy.”

Vừa nói xong, khuôn mặt Kiều Vi đã đấm lẹ, cô cùng hối hận.

“Em thật sự xin lỗi, em không cần mong anh tha thứ, nhưng mà hi vọng anh có thể cho Ly Ly một cơ hội, cô ấy dùng tất cả để yêu anh! Mặc dù thời điểm khi em mất đi anh, cũng là lúc em mất đi người bạn thân nhất. Nhưng em không trách cô ấy, bởi vì cô ấy hận vì em đã làm anh bị tổn thương. Cô ấy nói, cô ấy thà rằng nhìn thấy em với anh yêu nhau, cũng không muốn nhìn thấy em làm tổn thương đến anh. Tổn thương đến anh, so với tổn thương cô ấy, càng khiến cho cô ấy càng đau đến mức không thể nào hô hấp được...”

“...” Thật ra Kiều Vi nói thẳng với anh so với anh điều tra cũng không khác nhau mấy.

Không sai, lúc đầu khi cùng Ly Ly ở một chỗ, anh vẫn không thể buông tha Kiều Vi, cho nên đó là lí do khiến cho anh phải thuê người để tìm tung tích của Kiều Vi. Anh tin một người như cô lại có thể biến mất một cách vô căn cứ như thế. Cho đến khi, anh nhận được tin tức, Kiều Vi cư nhiên lại cùng một họa sĩ Ngô Hữu Bình sang nước Pháp, nguyên nhân là vì bức tranh được giải thưởng lớn.

Ngay từ lúc Mộ Bạch đến gần bức họa kia, Kiều Vi giống như một bông hoa sen mới nở, trong đôi mắt tràn ngập tình yêu nhìn về phía trước, vậy thì đối mặt với cô ấy, đương nhiên chỉ có thể là họa sĩ đang vẽ bức tranh đó thôi. Song, anh đem các mẫu chốt gắn lại với nhau, có thể đoán ra đại khái. Anh cũng nghĩ rằng, Ly Ly gạt anh khi nói cô ấy khiến cho Kiều Vi phải chạy trốn, có lẽ vì cô ấy yêu mình? Không nghĩ tới lại... đúng là người phụ nữ ngu ngốc!

Mộ Bạch hít vài hơi, thật ra đối với Kiều Vi anh có một chút hổ thẹn. Đêm đầu tiên cùng Ly Ly ở chung, anh mới biết vụng trộm ý vị như thế nào.

Anh đã phản bội Kiều Vi! Vô luận là thân thể ngay trong lòng, Ly Ly đã lẳng lặng mà tiến vào. Cho dù anh không thừa nhận nhưng cũng không thể chối cãi. Cho nên dù Kiều Vi có phản bội mình, anh cũng

không có oán trách.

Nếu đã yêu như thế, sẽ khiến ọi chuyện cũ sẽ tan thành mây khói.

“Thật ra, Ly Ly chỉ nói với anh rằng cô ấy yêu anh, cho nên khi em chạy đi... Cô ấy a, thật sự so với em cũng không thông minh lắm đâu.”

A! Kiều Vi đã hiểu, Mộ Bạch đây rõ ràng là nói cô ngu dốt! Kiều Vi hừ lạnh, xoay chuyển tâm tình, lạnh lùng liếc nhìn Mộ Bạch:

“Anh với Ly Ly... Cô ấy, hai người...”

24. Chương 24

Mộ Bạch không nói gì, bất thành tình vươn tay xoa đầu cô, nếu như bọn họ vẫn yêu nhau giống như trước đây thì động tác này ôn nhu cũng không có gì cả.

Kiều Vi nghiêm mặt, chống lại ánh mắt của Mộ Bạch, anh nói: “Nếu như kế hoạch của anh vẫn tiến hành theo dự định, tháng sau anh sẽ tổ chức đám cưới, nếu như em có thể tham dự, Ly Ly nhất định sẽ vui vẻ.”

Một màn này khiến cho Kiều Vi nhớ lại một chuyện, trước đây, Mộ Bạch cũng chính là ôn nhu như thế, cũng nhìn cô như vậy, nhưng mà sự ôn nhu này không giống như lúc trước, ánh mắt kia đã nói rõ, anh đã yêu người khác.

Gió đã thổi lạnh, cảnh còn người mất.

Kiều Vi đứng lên, mỉm cười có chút tái nhợt:

“Mộ Bạch, đối với anh, em thực sự rất xin lỗi, và tất nhiên là cảm ơn anh! Nhiều năm qua anh đã rất chiều cô cho em, thật xin lỗi vì đã phụ lại tình cảm mà anh dành cho em... Hoàn hảo, anh bây giờ có Ly Ly, em cũng có thể yên tâm mà rời khỏi. Hai người mời em, tất nhiên em sẽ tham dự! Mới vừa rồi, em nhìn thấy Ly Ly chạy ra, chắc là hiểu lầm điều gì! Anh mau đi tìm cô ấy giải thích rõ ràng, em đi về trước.”

Cô nói xong, vừa quay người lại bị Mộ Bạch nắm giữ, cô kinh ngạc quay lại, không hiểu nhìn anh.

“Lúc này, ở buổi đấu giá, anh mua bức họa kia năm trăm vạn, anh sẽ thực hiện...”

Kiều Vi thấy Mộ Bạch nói vậy cũng không có từ chối, cô hiểu rõ năm trăm vạn đó đối với Hữu Bình có tầm quan trọng như thế nào: “Vậy em sẽ nói Hữu Bình đem bức tranh kia mang đến công ty cho anh”

“Không cần, bức họa kia anh tặng lại cho em, coi như là quà chúc mừng đám cưới anh tặng hai người.”

Kiều Vi giật mình nhìn anh, khó tin mà nói một câu: “Mộ Bạch, em thấy anh bây giờ thay đổi rất nhiều nha...”

“A! Thay đổi ở chỗ nào?” Mộ Bạch mỉm cười.

“Anh cười, không, không chỉ cười, anh mặc dù vẫn là Mộ Bạch nhưng so với trước đây giống như lột xác hoàn toàn, không giống như trước nữa.”

Mộ Bạch đưa tấm chi phiếu cho Kiều Vi, khẳng định mà trả lời: “Đó là vì Ly Ly.”

Khi nghe Mộ Bạch nói vậy, Kiều Vi ngơ ngẩn một lúc, cô suy nghĩ về rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Cô không nghĩ rằng tình cảm năm năm của cô và Mộ Bạch lại không bằng ba tháng của Ly ly và Mộ Bạch, có lẽ người phụ nữ mà Mộ Bạch yêu là Ly Ly.

Mà chính cô là cô bé lọ lem, lại bị chôn vùi trong hạnh phúc, trở thành nữ nhân vật phụ. Cho nên đối với Ly Ly và Mộ Bạch, cô thật tâm chúc phúc cho họ.

Bên kia, Tân Lương hướng phía Ly Ly đuổi theo, ai ngờ anh chạy quanh một vòng ở tầng một cũng không tìm thấy cô.

Anh bình tĩnh suy nghĩ, Ly Ly mặc lễ phục lại đi giày cao gót, không có lí nào lại chạy nhanh như vậy. Nếu không chạy ra hội trường, như vậy chính là...

Anh nhìn lên phía tầng năm, nếu như anh đoán không sai, có lẽ Ly Ly đang ở trên sân thượng. Tân Lương lại một phen chạy lên sân thượng, quả nhiên nhìn thấy Ly Ly cởi giày cao gót, đứng trên đỉnh lang thang sân thượng.

Cô đưa lưng về phía anh, gió lạnh thổi qua làm rối tung tóc của cô, mái tóc đen nhánh hoà vào trong bóng đêm, cây váy lễ phục màu đỏ bay phấp phới trong gió.

Tân Lương liền cả kinh, vội vàng hô: “Ly Ly, không cần! Không nên làm những chuyện điên rồ!”

Ly Ly giống như là không nghe thấy, chỉ ngơ ngác đứng ở đó, nhìn xuống nơi nào đó, không biết suy nghĩ cái gì?

Tân Lương vừa vội vừa hoảng, liên tục khuyên nhủ: “Một người đàn ông thôi mà, cũng không có gì lớn! Cho dù không có Mộ Bạch, trái đất vẫn quay a. Anh ta không yêu cô thì còn có nhiều người khác yêu cô. Trong thế giới này, có nhiều cái phải quý trọng, nhiều lắm, ngàn lần đừng nghĩ quẩn a! Suy nghĩ đến cha mẹ của em, bạn bè của em, chí ít còn có tôi.”

Tân Lương nói đến miệng lưỡi khô khan, thế nhưng Ly Ly vẫn không có một chút cảm ứng.

Anh chậm rãi đi về phía cô vài bước, cố gắng đến gần cô: “Ly Ly, hãy nghe tôi nói, cô xinh đẹp như vậy, còn trẻ tuổi như vậy, không có gì có thể gây khó khăn cho cô! Cô xem, ánh trăng tối nay, điều này chứng minh... trăng có tròn có khuyết cũng như con người cũng có lúc vui lúc buồn... A, cái đó...!”

Tân Lương không biết dùng từ gì để nói, dù sao mục đích của anh là khiến cho Ly Ly phân tán sự chú ý. Đang đứng bên cạnh, thời điểm khi anh chuẩn bị cầm lấy cánh tay Ly Ly thì cô bất thành linh lên tiếng: “Tân Lương, anh quả thực rất ồn ào!”

Ly Ly lạnh lùng nói, trong giọng nói có một hút bắt đặc dị, cô buồn cười mà nhìn Tân Lương, nhú mi nói: “Anh tới đây làm gì?”

Tân Lương thấy giọng điệu của Ly Ly giống như ngày thường, cũng không lộ ra vẻ mặt thương tâm gần chết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó lại nhẩn nhai, theo lí thuyết Ly Ly nhìn thấy cảnh của Mộ Bạch và Kiều Vi sẽ rất thương tâm mới đúng!

Nhìn cô lúc này giống như là miễn cưỡng chỉ cười cho vui thôi nha.

Tân Lương không dám lơ lỏng, tiếp tục nói: “Tôi quan tâm đến em nha, muốn chạy tới đây xem một chút...”

“Tôi không cần ai quan tâm, giống như anh nói, cho dù không có Mộ Bạch, trái đất vẫn quay nha.” – Chỉ là lòng của cô không còn ở đây nữa.

“Nơi này không khí rất tốt, đứng trên đó rất cao, có thể nhìn ra xa, nghĩ đến cũng có một chút không rõ ràng.”

Lầu năm cũng không cao lắm, có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ ở phía dưới, ánh mắt của cô vẫn bình tĩnh nhìn về một hướng nào đó, về mặt âm tình bất định.

Tân Lương theo ánh mắt của cô nhìn ra xa, kinh ngạc trợn mắt, chỉ nhìn thấy dưới lầu Mộ Bạch chạy theo Kiều Vi ra khỏi cửa chính,...

Đừng nha, nhìn bọn họ giống như một đôi tình nhân...

Ly Ly vừa đứng trên sân thượng hít thở không khí, có một số việc đã hiểu rõ. Nếu như Mộ Bạch biết rõ Kiều Vi ở đây, đương nhiên sẽ biết rõ chuyện tình của cô ấy cùng Ngô Hữu Bình.

Anh chưa từng chất vấn cô về việc cô lừa gạt anh, như vậy chứng tỏ anh cũng chẳng để ý, dù sao cũng là một trò đùa thôi.

Vừa rồi nhìn thấy bóng anh đuổi theo Kiều Vi, đầu nhất định chứng minh được anh đối với Kiều Vi hồi tâm chuyển ý.

“Anh biết tối nay Kiều Vi sẽ xuất hiện sao? “ Ly Ly nghiêng người hỏi anh.

Tân Lương lắc đầu một cái, trả lời đúng sự thật: “Ly Ly, tôi thật sự không biết Kiều Vi sẽ xuất hiện, tuy rằng tôi rất muốn chuyện này xảy ra, nhưng xin em hãy tin tưởng tôi.”

“Anh vì sao lại làm như vậy? Đừng nói cho tôi là anh yêu tôi. “ Ly Ly cười nhạt.

Tân Lương nhất thời á khẩu không trả lời được, tình cảm mà anh đối với Ly Ly là gì? Cho tới nay, anh vẫn luôn lấy việc đối nghịch với Mộ Bạch làm thú vui, nhưng mà lúc này dường như lại tiến vào trong hố sâu.

“Tôi...” Tân Lương cảm thấy cái vấn đề này rất không rõ ràng, anh trả lời không được.

25. Chương 25

“Chớ miễn cưỡng chính mình, anh nha, nhất định là lòng háo thắng quá mạnh mẽ, không muốn nhìn thấy Mộ Bạch tốt hơn mình, đừng để nó che lấp trái tim của anh.”

Tân Lương bị nói trúng tim đen, sắc mặt có chút khó coi, nói chuyện cũng có một chút sắc bén:

“Chẳng phải em đối với Mộ Bạch, không phải là muốn chinh phục dục vọng.”

“Không phải” Ly Ly trả lời rất nhanh, chậm rãi quay đầu, nói với anh: “Tôi là yêu Mộ Bạch, nếu như anh ấy thật sự không yêu tôi thì tôi sẽ buông tay, sẽ chúc phúc cho anh ấy. Thế nhưng tình yêu mà tôi dành cho anh ấy sẽ không bao giờ tan biến, nó giống như một phần sinh mệnh của tôi vậy.”

Không sai, chỉ cần Mộ Bạch hạnh phúc, cô không có gì là không bỏ xuống được.

Cô buông tha cơ hội, để anh yêu người khác, bỏ qua tiền đồ tương lai, cũng để yên cho Mộ Bạch cùng Kiều Vi hạnh phúc. Cho dù hiện tại Mộ Bạch không yêu cô, cô có thể buông tha tất cả, nhưng lại không bỏ xuống được, nó là một phần xương tuỷ của cô.

Tình yêu cô dành cho Mộ Bạch sớm đã ngấm sâu vào linh hồn của cô.

Có lúc cô thật sự rất hâm mộ, ghen ghét và oán trách Kiều Vi, nhưng bây giờ cô cũng có thể đối tốt với cô ấy. Còn chính mình tự rời đi, trốn tránh ở nơi nào đó mà chữa đi vết thương này! Mặc dù đây không phải là tác phong của cô, nhưng quy vẫn tốt hơn là thương tâm đến chết.

Trong nhất thời, cả hai người đều không nói gì, cùng nhau đứng trên sân thượng mà suy nghĩ.

Bất thành lời, Ly Ly bỗng lên tiếng: “Tối nay tôi có thể đến chỗ anh không?”

“A” – Tân Lương trong nhất thời không kịp phản ứng

“Cái kia... chúng ta, chúng ta có phải hay không quá nhanh?”

Ly ly liếc anh một cái: “Anh suy nghĩ quá nhiều, tôi tạm thời chưa có chỗ ở, liền tới chỗ anh, không có ý kiến chứ?”

“Không, không có ý kiến, đây chính là vinh hạnh của tôi nha.”

Tân Lương gượng cười, anh đúng là suy nghĩ nhiều... tại sao chung quy anh vẫn cảm thấy, tâm tư của anh trước mặt Ly Ly đều không giấu được!

Ly Ly mặt không đổi từ trên lan can nhảy xuống, kéo cái váy, hít sâu mấy hơi, trong lòng đã quyết định, nói rằng: “Vay mấy ngày nay tôi sẽ làm phiền anh một chút, chúng ta đi thôi.”

Đêm mùa thu mát mẻ, làn gió thổi bay cái váy của Ly Ly, lòng của cô đã hoá thành tro bụi...

Từ đêm hôm đó, Ly Ly liền biến mất.

Mộ Bạch đêm đó về nhà không thấy Ly Ly, liền gọi điện cho cô, thế nhưng điện thoại lại tắt máy. Ngồi trên sofa cả một đêm, thế nhưng Ly Ly cũng không có quay về.

Sáng sớm, Mộ Bạch đến công ty, cư nhiên Ly Ly một ngày cũng không đi làm! Mộ Bạch đen mặt, rất nhiều lần gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại của cô vẫn tắt máy.

Trong cơn tức giận, anh ném điện thoại về phía cửa, ngay lúc đó thì có người gõ cửa.

Mộ Bạch rống lên: “Người nào mau tiến vào!”

Ngẩng đầu nhìn người đối diện, anh lập tức đứng lên hỏi: “Ly Ly đâu?”

Anh như thế nào lại quên mất Tân Lương, đêm đó chính anh ta đã theo Ly Ly ra ngoài.

Tân Lương nhìn điện thoại dưới chân, chắc chắn tắc lưỡi: “Đây là ai có gan chọc vào tổng giám đốc của chúng ta?”

“Biết rõ còn nói.” Mộ Bạch đem tất cả sĩ diện ném ra phía sau:

“Ly Ly rốt cuộc là ở đâu?”

“Tôi làm sao biết được” – Tân Lương trợn mắt nói dối.

Mộ Bạch làm sao có thể tin được, anh nắm chặt tay, giận dữ hét: “Đừng giả bộ, Tân Lương tôi còn không biết rõ anh sao? Mau nói cho tôi biết Ly Ly ở chỗ nào, nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào? Tôi nói anh, hôm nay, tại sao lại vì một phụ nữ lại nổi cơn tam bành? Ban đầu lúc Kiều Vi len lén rời đi, tôi cũng chưa từng thấy anh trở nên như vậy! Cho nên anh chính là yêu Ly Ly, thế nhưng vẫn hơi chậm...”

“Cái gì mà chậm, chuyện của tôi không cần anh xen vào.”

“Ok, Ok tôi cũng không nói nữa... tôi cũng không biết Ly ly ở đâu... Tối đó khi đuổi theo cô ấy ra ngoài, đã không nhìn thấy cô ấy nữa. Bất quá tôi lại nhìn thấy anh đuổi theo Kiều Vi chạy ra ngoài, xem ra hai người đã hoà hảo a.”

“Đừng nhiều lời, nếu như không biết Ly Ly ở đâu thì nhanh chóng đi ra! Trước khi Ly Ly không xuất hiện, thì anh đừng xuất hiện trước mặt tôi. Nếu như anh nhìn thấy cô ấy, thay tôi chuyển lời một câu, cho dù cô ấy chạy đến chân trời góc bể, tôi cũng sẽ bắt cô ấy trở lại.”

“Anh chuẩn bị đoạt cái gì nha? Mộ Bạch, anh quả thực rất thái quá, quá kiêu kì, theo đuổi phụ nữ cũng không dùng miệng! Nhìn bộ dáng chật vật của anh bây giờ... Ai ha, tôi như thế nào lại vui vẻ như vậy a?”

Tân Lương tránh khỏi ánh mắt của Mộ Bạch, xoay người thật nhanh, giống như nghĩ tới cái gì, lại vội vàng nói:

“Cuối cùng tôi khuyên anh một câu, làm người cũng đừng quá tự tin, có đôi khi hạnh phúc ở trong tay, anh không biết quý trọng nó, đợi đến khi mất đi mới tỉnh ngộ, anh chính là tự tạo nghiệt chướng ình, ha ha...”

Tân Lương đắc ý đi ra, phút cuối cùng còn nói lại một câu: “Điện thoại của anh hỏng rồi, mau đổi cái mới, nếu không lỡ như Ly Ly có gọi cũng để lỡ mất.”

Mộ Bạch phẫn nộ cực kì, mặc dù lời của Tân Lương không xuôi tai, nhưng lại giống như những thanh kiếm đâm vào tim anh.

Anh lặng lẽ kéo trong ngăn bàn, lấy ra một cái điện thoại mới, cái điện thoại này vốn lúc trước định đưa cho Ly Ly, kết quả, anh chưa kịp đưa, giờ lại phải sử dụng nó.

Mộ Bạch rất nhanh chóng mở nguồn điện thoại, liền thấy một cái tin nhắn. Người gửi tin đúng là Ly Ly, anh vội vàng mở ra đọc. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ có vài chữ: “Mộ Bạch, em đi rồi, chúc anh hạnh phúc.”

Chỉ có mấy chữ, Mộ Bạch đọc đi đọc lại nhiều lần. Một câu: Mộ Bạch, em đi rồi, chúc anh hạnh phúc, là xong sao? Muốn ở liền ở, muốn đi liền đi sao?

Mộ Bạch trong cơn tức giận, chút nữa ném đi cái điện thoại, nhưng lại suy nghĩ, rất nhanh anh gọi cho Ly Ly, vẫn là tắt máy. Thật không hiểu người phụ nữ ngu ngốc này, nhắn tin xong lại tắt điện thoại. Tay anh rất nhanh chóng nhấc lại.

Mồng sáu tháng sau, tôi sẽ đám cưới, mong em sẽ đến dự.

Mộ Bạch gửi tin nhắn, cũng dần dần tỉnh táo lại, Trần Lương nói không sai, là anh chưa từng quý trọng Ly Ly. Thời điểm ở cùng nhau, anh cũng chưa từng nói yêu cô.

Anh không phải không muốn nói, chỉ là chưa biết rõ chuyện của Kiều Vi. Khi anh nhận được thông tin, cũng là lúc tỉnh ngộ và có cảm giác như trút được gánh nặng đó.

Anh yêu Ly Ly cũng không có phản bội Kiều Vi, mà Ly Ly cũng chưa từng làm tổn hại đến tình cảm của anh và Kiều Vi, cô là không muốn làm cho anh bị tổn thương mới khiến cho anh hiểu lầm cô.

Ly Ly rốt cục là có bao nhiêu ngu ngốc, tới cùng là yêu anh bao nhiêu, anh cũng không rõ. Nhưng mà anh biết rõ, anh yêu Ly Ly!

Người phụ nữ như vậy, anh cũng không nắm giữ, quả thật anh là một thằng ngu ngốc.

Tân Lương nói anh kiêu ngạo, tự cao, thậm chí lại tự tin quá mức, anh không có lý do để cãi lại. Anh đã từng nghĩ, cho dù mình làm gì, chỉ cần quay người lại sẽ nhìn thấy Ly Ly...

Nhưng Ly Ly hiện tại muốn nói cho anh biết, cô muốn rời đi...

Tim của anh lại trở nên đau như vậy, thậm chí đau gấp ngàn lần so với lúc Kiều Vi bỏ đi.

Đối với Kiều Vi, anh chỉ có lo lắng, nhưng đối với Ly Ly, anh lại khó hít thở giống như sinh mạng của mình đang dần dần mất đi...

Anh là một đàn ông kiêu ngạo, lúc này lại hoảng sợ, đối với Ly Ly cũng không còn nắm chặt được... Tâm của anh bất an mà nhảy loạn, bỗng nhiên điện thoại reo, một số quen thuộc xuất hiện trên màn hình, anh vội vàng nghe máy:

“Ông Cố, lần này anh muốn tôi tìm ai?”

“Hãy tìm một người phụ nữ, cô ấy tên là Ly Ly...” Ra giá gấp ba để tìm một phụ nữ còn hơn cả vị hôn thê của anh, xem ra phụ nữ này đối với Mộ Bạch rất quan trọng, thân là thám tử tư chuyên nghiệp anh cũng không hỏi nhiều: “Cô ấy biến mất từ đêm có buổi từ thiện đấu giá, người cuối cùng cô ấy gặp rất có thể là Tân Lương, các anh đi điều tra anh ta, nhất định sẽ có manh mối.”

“Tốt, chúng tôi nhất định sẽ làm hết khả năng.”

“Không, tôi muốn các anh trong vòng 24 giờ phải tìm được cô ấy.”

“Vâng”

Cúp điện thoại, Mộ Bạch thở phào.

Đối với Ly Ly, anh không có nhiều xác định, anh chỉ biết, anh không thể mất đi Ly Ly, vô luận là trong công việc hay cuộc sống, trong lúc vô tình, cô đã trở thành một phần sinh mạng của anh.

Người phụ nữ này quả là đáng giận, lại nghĩ tới muốn rút khỏi thế giới của anh? Nằm mơ giữa ban ngày!

Từ tập đoàn Cố thị đi ra, Tân Lương trực tiếp đi thẳng tới căn nhà mà mình mới mua, nơi đây anh vẫn chưa từng đem bất cứ ai đến. Vậy mà ngoài ý muốn, lại đưa Ly Ly đến đây làm khách.

Khi đưa cô đến đây, cô liền đi thẳng vào phòng và ngủ một giấc, sáng sớm lúc ra khỏi cửa, anh cũng không thấy cô đi ra. Nghĩ đến đây, anh thập phần nhức đầu, lại càng không yên lòng.

Mộ Bạch cuối cùng có gì tốt? Lại có nhiều người thích anh ta như vậy. Từ đại học đến giờ, cũng chỉ biết trên hoa gheo nguyệt!

Tân Lương hết sức phấn nộ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, liền lái xe về nhà. Vừa mở cửa lại nhìn thấy Ly Ly nằm trên ghế coi tivi, tâm tình coi như rất tốt, chỉ ít không có đa sầu đa cảm, rơi nước mắt.

Nhưng, Tân Lương đi đến trước mặt cô, liền phát hiện không bình thường. Hai mắt Ly Ly lơ đãng, tâm mắt lơ lửng...

“Ai...” Tân Lương thở dài, lấy điều khiển từ tay cô, ngồi sang phía đối diện rồi nói:

“Mới vừa rồi tôi đã đi gặp Mộ Bạch.”

Ly Ly bịt tai không nghe, tiếp tục ngậy người, mắt nhìn thẳng.

“Em cũng không muốn biết anh ta đã nói gì?”

Ly Ly run rẩy mí mắt, yếu ớt mà nói:

“Nếu như anh muốn nói thì cứ tự nhiên.”

Xem ra, một phụ nữ mạnh mẽ, kiên cường khi dính vào tình cảm cũng trở nên khốn khổ và tiêu tụy như thế này, khiến cho người ta phải đau lòng.

“Ai, tôi nói... Mộ Bạch nhìn thấy tôi, liền nhào tới hỏi em đã đi đâu? Tôi nói không biết, anh ta liền tức giận! Chắc chắn, quả thật là chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Mộ Bạch giận dữ đến vậy.”

Lần này Ly Ly có chút phản ứng, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt bi thương, xơ xác mà cười:

“Trả lời rất tốt, tôi vừa rồi mới nhắn tin, chúc anh ta hạnh phúc, anh ta trả lời, mừng sáu tháng sau đám cưới, mới tôi đến dự! Ha ha, Ha, ha...” Ly Ly ôm chân, gối đầu lên, hai vai không ngừng run rẩy, thanh âm có chút khàn khàn, chỉ sợ là cô đang khóc.

“Anh nói tôi có nên tham dự không?”

Tân Lương thở dài một tiếng, một bên lo lắng cho Ly Ly, một bên cảm thấy có điều gì đó không hợp lý, anh ta mới vừa rồi nổi trận lôi đình, như thế nào bây giờ lại muốn mới Ly Ly tham dự đám cưới? Chẳng lẽ...

Ha ha, Mộ Bạch a, anh quả thật chẳng có gì tốt, tới giờ này không những an ủi mà còn mời cô ấy đi tham dự đám cưới! Hai người này đúng là một đôi oan gia!

“Tân Lương...” Ly Ly bất thành linh kêu.

Tân Lương cả kinh, có lẽ đây chính là lần đầu tiên mà cô gọi tên anh như vậy: “Làm sao vậy?”

“Giúp tôi đặt vé máy bay, mừng sáu tháng sau... tôi nghĩ tôi sẽ không thể nhìn anh ấy đám cưới, như vậy đối với tôi quá tàn nhẫn...”

“Em xác định.” Tân Lương nghĩ rằng Mộ Bạch muốn mời Ly Ly đi tham dự lễ cưới, nhất định có vấn đề, nói không chừng anh ta muốn trao đổi cô dâu, ngay cả đám cưới mà cũng không cần cầu hôn! Mặc dù biện pháp này có chút ác nha, nhưng vẫn là rất lãng mạn...

Bất quá...

Tân Lương lên tiếng hỏi lại một lần nữa: “Em thật sự không đi tham dự?”

“Không đi, không đi, không đi...”

Ly Ly nhảy xuống ghế sofa, hướng về phía kia mà chạy lên lầu.

“Tôi hiện tại còn muốn ngủ, vé máy bay liền làm phiền anh! Đi bất cứ chỗ nào cũng được, chỉ cần tránh xa khỏi nơi này.”

Tân Lương bất đắc dĩ nhìn bóng dáng của Ly Ly, xem chừng rất quyết tâm.

Lần này anh có nên giúp đỡ Mộ Bạch không đây?

26. Chương 26

Hôm nay, mỗi nhân viên trong tập đoàn Cố thị đang tất bật làm việc.

Vốn là gần kết thúc giai đoạn đầu tiên của dự án hợp tác với tập đoàn Trần thị, vốn là thời gian làm báo cáo còn rất nhiều, ai ngờ tổng giám đốc lại bất thành linh quy định mọi người phải hoàn thành xong mọi việc trong ngày chủ nhật.

Biết được tin này, trong tập đoàn từ trên xuống dưới, khắp nơi đều là tiếng oan thán, nhưng nhìn thấy tổng giám đốc một ngày một đêm sáng đèn làm thêm, cho nên cũng không có ai oán trách gì.

Nhưng Thư kí Quý đã đi đâu?

Tổng giám đốc không đề cập tới, nhân viên cũng không dám hỏi.

Đám cưới của ông chủ sắp đến, bây giờ gấp như vậy muốn làm xong hết mọi việc, hẳn là muốn đi hưởng tuần trăng mật a.

Mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cố gắng, rốt cuộc hết ngày, lại làm thêm giờ, mọi việc đã được hoàn thành.

Bất quá mấy ngày này, tiểu trợ lí- Tạ Phương, luôn luôn đi theo tổng giám đốc vào phòng làm việc. Chẳng lẽ Thư kí Quý vừa đi, cô ta lại lên tiếp nhận.

Lúc này, Mộ Bạch đang ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn các bản báo cáo mà các khâu đã đưa lên.

Tạ Phương đứng trước bàn làm việc, nhìn thấy bộ dáng tổng giám đốc ngày càng gầy ốm đi, cô nhin không được liền thổn thức, tổng giám đốc thật sự là mệnh khổ!

“Tổng giám đốc, tôi đã giúp ngài liên lạc với bên sân bay rồi, cũng đã phát thiệp mời cho khách quý, tất cả đều theo yêu cầu của ngài mà chuẩn bị ổn thoả.”

“Vất vả cho cô.”

“Không vất vả...”

Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng của Tạ Phương dường như có điều muốn nói, liền hỏi:

“Có lời gì muốn nói sao?”

“Tôi muốn nói, tổng giám đốc, ngài nhất định phải đem chị Quý trở về, chị ấy thật sự rất yêu ngài.”

“Cô...” Mộ Bạch muốn hỏi tạo sao cô lại biết việc này, nhưng lại nghĩ đến, thiệp mời cũng là do Tạ Phương viết, cô làm sao có thể không biết được.

“Tôi biết, có lời cho dù tôi là nhân viên cũng phải nói, nhưng thật là, tôi đi theo bên cạnh chị ấy hai năm, chị ấy yêu ngài, tôi đã sớm nhìn ra. Sáng sớm đến công ty, chị ấy liền đích thân đi pha cà phê cho ngài, cũng không phải giả. Chị ấy cố gắng trở thành một thư kí giỏi. Thật ra thì, với tư cách của chị ấy, ở trong công ty làm giám đốc cũng đã dư dả rồi, nhưng chị nói, chị chỉ muốn làm thư kí.” – Vừa nói xong, khoé mắt Tạ Phương đã ướt.

Mộ Bạch thở dài, những thứ đó sao mà anh không biết được, nhưng khi biết thì đã quá muộn: “Lần này, tôi sẽ để cho cô ấy “thăng chức”.”

Ngày mồng sáu tháng mười đối với mọi người mà nói cũng chỉ là một ngày bình thường, nhưng đối với một số người mà nói đó cũng là ngày không bình thường.

Tân Lương sáng sớm liền gõ cửa gọi Ly Ly, nói rằng: “Ly Ly, vé máy bay tôi đã giúp cô chuẩn bị, mười một giờ trưa sẽ bay, địa điểm là Hawai, đi đến đó đối với tâm tình của cô cũng có lợi.”

Mấy ngày nay Tân Lương cũng bận rộn, không có thời gian cùng Ly Ly nói chuyện, mỗi ngày đều là đi sớm về trễ, lúc về thì Ly Ly cũng đã ngủ. Mặc dù cùng cô ở chung trong một nhà, thế nhưng số lần gặp mặt cũng đếm trên đầu ngón tay.

Bi thương a, đây là thời cơ tốt để phát triển tình cảm, lại bị tên Mộ Bạch kia phá huỷ! Thật tức a!

Đợi cả buổi, Ly Ly mới mở cửa phòng, thoát nhìn rất bồn chồn, mặt mũi hốc hác, tiêu tụy... Chậc chậc, bộ dáng này của Ly Ly, sẽ không hù dọa người khác đi?

“Để tôi thay quần áo” - Ly Ly từ trước đến giờ luôn là một người nôn nóng, hơn nữa từ sau khi đến nhà Tân Lương ở, cô cũng không mang theo quần áo, hiện tại mặc áo ngủ, ngay cả quần áo, cũng là mua cả.

Vốn là cô muốn về nhà lấy, nhưng lại nghĩ có thể để lại dấu vết khiến cho Mộ Bạch tìm thấy, khó tránh khỏi lại bị tổn thương, ý định về nhà cũng không còn nữa.

Ngay từ lúc nhìn thấy Mộ Bạch đuổi theo Kiều Vi, cô liền quyết định, muốn rời khỏi nơi này.

Mấy năm nay ngoại trừ làm việc, cô chi tiêu cũng không nhiều. Cha mẹ cô vẫn ở nước ngoài, nhà cũng để lại cho cô, mấy năm trước cô cũng chỉ mua một cái xe.

Số tiền còn lại cũng đủ để cho cô chơi đùa cho đến khi vết thương lòng này lành lại, nhưng không thể đảm bảo là cô có thể quên được Mộ Bạch... Mặc quần áo tử tế, cô đi ra, đi đến tủ lạnh cầm hộp sữa, liền nói: “Tôi đi”

Hiện tại chín giờ rưỡi, đi taxi đến sân bay cũng chỉ mấy 45 phút, thời gian vẫn còn rất dư dả.

Tân Lương nhíu mày: “Cô... cứ như vậy”

Ly Ly trên người chỉ có một cái ba lô, ngay cả hành lí cũng chưa có, người nào không biết cũng tưởng cô đến sân bay để đón người.

“Nếu không thì như thế nào? Những thứ khác khi đến Hawai tôi sẽ mua, bye bye.”

“Này!” – Tân Lương vội vàng đuổi theo

“Chờ một chút, để tôi chở cô đi.”

“Anh...” Ly Ly không hiểu nhìn anh cầm lấy túi của mình, rồi đẩy cô lên xe: “Anh không đi tham dự lễ cưới.”

Ly Ly cũng chỉ là bất ngờ hỏi, cái kia cả Đài Loan và Giới truyền thông đều quan tâm đến đám cưới của Mộ Bạch. Mấy ngày nay cho dù là ti vi hay báo cô cũng không đụng đến, ngay cả Tân Lương cũng không cho cầm, thậm chí cũng không được nhắc đến ba chữ Cố Mộ Bạch. Nhưng Tân Lương là người đại diện cho dự án cùng hợp tác với tập đoàn Cố thị, cứ nhiên lại không tham dự hôn lễ của anh ta, đây cũng quá kì lạ đi!

Tân Lương đảo mắt một hồi, sau đó liền cười:

“Cái tên kia đám cưới sao quan trọng bằng em được? Chờ tôi hết việc, liền bay sang Hawai cùng em.”

Ly Ly liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không tin mấy, lại lười nói chuyện với anh. Cô chỉ nhìn ra ngoài cửa mà suy nghĩ, mấy ngày nay cô cố gắng làm lành không nghĩ đến anh nữa... Nhưng cô không thể nào kiềm chế được.

Chương 27

Tân Lương lo lắng nhìn về phía Ly Ly đang trầm lặng, nhìn cô như vậy, anh thật sự sợ rằng cô sẽ nghĩ quẩn, hoàn hảo, hôm nay anh hẹn Mộ Bạch lúc mười một giờ, hi vọng bên kia hết thấy liền thuận lợi.

Anh đã luôn tự hỏi tại sao mình phải làm vậy?

Anh thận trọng suy nghĩ một chút, có lẽ tình cảm của anh đối với Ly Ly không phải là yêu, nhưng tình yêu của cô dành cho Mộ Bạch khiến cho anh phải rung động!

Nếu họ đã yêu nhau như vậy, sao anh lại có thể không trợ giúp, tác hợp đôi oan gia này.

Ly Ly tự nhiên không biết Tân Lương đang ngấm ngầm mưu tính điều gì, không không chú ý xe bây giờ đang chạy rất chậm, lúc chạy đến sân bay thì cũng đã 10h45’.

Ly Ly cuối cùng nổi giận, đem tất cả những buồn bực mấy ngày qua của mình đẩy ra ngoài.

“Tân Lương, anh có nhầm không, từ nhà anh đến sân bay cũng chỉ mất 45’, anh cứ nhiên lại lái mất đến một giờ! Mười một giờ máy bay đã cất cánh, hiện tại đều không thể vào, anh có ý tứ gì?”

Tân Lương lần đầu nhìn thấy bộ dạng giận dữ của Ly Ly, liền bất đắc dĩ cười: “Đừng giận, xem em giận đến mức mặt tái xanh rồi, cùng lắm thì đi chuyển sau.”

Ly Ly bất đắc dĩ trợn mắt nhìn anh một cái.

Tân Lương ngồi bên cạnh chỉ có thể cười mà nói:

“Ly Ly, thời gian còn sớm, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống trước.”

Anh nhìn xung quanh một chút, rồi kéo Ly Ly đi về phía trước. Ly Ly cũng mặc tuý cho anh kéo. Cô bây giờ thật sự rất muốn rời khỏi đây, bởi vì... Trên màn ảnh của sân bay cứ nhiên phát sóng trực tiếp hôn lễ của Mộ Bạch! Cái đó thanh âm quả thực rất lớn, lớn đến mức khiến cho Ly Ly không muốn quan tâm cũng không được.

Mọi người, tổng giám đốc tập đoàn Cổ thị sắp cùng vị hôn thê tổ chức đám cưới!

Đây là một đám cưới vô cùng đặc biệt chưa từng có trong lịch sử, đám cưới sẽ diễn ra ở sân bay...

Ly Ly thật muốn bịt kín lỗ tai mình lại, cô phát hiện lời nói của kí giả kia có một chút..Cái gì là vô cùng đặc biệt, lại kết hôn ở sân bay? Là ngoài ý muốn sao? Cô muốn biết nhưng lại sợ...

Ly Ly vẫn không yên lòng, cũng không biết Tân Lương đang kéo cô đi đâu, cô cũng chỉ biết theo anh, cô không cần biết anh kéo cô đi đâu, chỉ cần tránh khỏi những nơi có tin tức liên quan đến Mộ Bạch.

“Ly Ly, em xem chỗ đó có thật nhiều người, hình như là có cái gì náo nhiệt, chúng ta đi coi trộm một chút có được hay không?”

Tân Lương chỉ về phía trước mặt không xa, chỗ này cũng không còn gì liên quan đến đám cưới của Mộ Bạch, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy nhiều người vây quanh chỗ đó, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra?

Từ xa nhìn lại, cô cảm thấy có vài người nhìn rất quen. Trong lúc nhất thời Ly Ly cũng không nhớ ra là người nào, dựa vào bản năng chuyên nghiệp của cô, cô cũng cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra, Dù gì thì máy bay còn một tiếng nữa mới cất cánh, cô cũng không cự tuyệt lời đề nghị của Tân Lương.

Tân Lương thấy Ly Ly đáp ứng, khoe miệng cũng kéo đến gần mang tai. Liền lôi tay cô đi đến. Càng ngày càng đến gần, Ly Ly nghe được một thanh âm quen thuộc. Đây không phải là... hành khúc trong đám cưới sao?

Lúc này ở trên ti vi cũng nghe được, tại sao lại có người tổ chức đám cưới ở sân bay cơ chứ? Thật là trong thế giới to lớn này, không thiếu cái gì lạ, hôm nay tránh khỏi đám cưới của Mộ Bạch lại đụng phải một đám cưới ở sân bay.

Hành khúc đám cưới vang lên một lần nữa rồi biến mất. Ly Ly cảm thấy có chút kì quái, cùng Tân Lương đi đến, mọi người dường như có ý tản ra thành một đường cho cô cùng anh tiến vào...

Cô đang cảm thấy có chút kì quái, liền nghe được thanh âm của người chủ trì vang lên: “Phía dưới chính là cô dâu của chúng ta.”

Bất thành linh, ánh mắt của mọi người giống như hẹn trước, đồng loạt nhìn về phía Ly Ly. Đầu cô có chút tê dại, không kịp ngẫm nghĩ cái tình huống này? Thân ảnh Tân Lương bên cạnh cũng biến mất, Ly Ly định thần nhìn lại, chính là tiểu trợ lí Tạ Phương.

Cô vừa muốn hé miệng, Tạ Phương liền thấp giọng nói rằng: “Chị Quý, hôm nay là đám cưới của chị”

“Kia... đùa gì thế, tôi cùng ai đám cưới?” trong lòng Ly Ly bồn chồn, mặc dù cô suy đoán có lẽ là Mộ Bạch, nhưng không dám xác định, có lẽ là do Tân Lương giả trò?

Hành khúc lại vang lên, Tạ Phương đã kéo Ly Ly đi đến giữa sân, vị trí chủ rể bên cạnh trống không, Ly Ly vẫn như cũ không thể nào hiểu nổi.

“Tạ Phương, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ly Ly vừa dứt lời, màn hình trước mặt cô bỗng xuất hiện hình ảnh một người đàn ông, đàn ông này thật sự quá quen thuộc, quen thuộc đến mức, cho dù một cái nhíu mày, một tiếng cười, một lời nói cũng khiến cho cô chết mê chết mệt.

Đàn ông kia không phải ai khác mà chính là anh- Cổ Mộ Bạch!

Trên màn ảnh, anh ngồi xuống ghế, trần tư hồi lâu, sau đó bỗng nhiên lên tiếng nói:

“Hj! Ly Ly, hôm nay là ngày thứ tư em rời khỏi anh, mà anh cũng đã ba đêm không ngủ, những ngày qua anh đều bán mạng vào công việc, một là không để inh tương tư đau khổ, một là muốn nhanh chóng hoàn thành mọi việc để đi tìm em.”

Ly Ly hít một hơi, đó là Mộ Bạch sao?

Anh đây là đối với cô... bày tỏ sao?

Cô không thể tin vào mắt của mình, nhưng nước mắt cũng đã che đi hai mắt của cô.

“Em rời đi mấy ngày, anh đều rất nhớ em! Ngày đầu tiên em rời khỏi anh là vào ban đêm, anh cảm thấy mình thật sự rất ngốc, một người phụ nữ ở bên cạnh anh, lại bảo vệ hạnh phúc của anh nhiều năm như vậy, anh lại không biết quý trọng! Anh vẫn luôn cho rằng, cho dù anh ở bất cứ đâu, làm bất cứ điều gì, chỉ cần quay lưng lại liền nhìn thấy em. Nhưng cho đến khi em đi, anh mới biết rõ, anh đã sai! Anh không những biết rõ lòng mình mà còn phải nắm giữ lấy hạnh phúc của chính mình

~Ly Ly nghẹn lời.

Đó là Mộ Bạch của cô... Cô yêu Mộ Bạch a!

“Anh vẫn luôn cho rằng tình yêu rất ấm áp, giống như một dòng nước, cho đến khi em làm cho anh yêu em. Cảm ơn vì em đã yêu anh, xin em hãy tha thứ vì bây giờ anh mới giác ngộ, cũng hy vọng anh giác ngộ không quá muộn~! Cho nên hãy cho anh một cơ hội, gả cho anh được không? Ngay tại đây, vào giờ phút này...”

Mộ Bạch, anh yêu em sao? Đây là sự thật?

Ly Ly dường như không dám tin tưởng, cho đến khi sau lưng truyền đến một thanh âm khẩn cầu tha thiết:

“Ly Ly, anh yêu em, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ được không?”

Nghe thấy thanh âm của anh, Ly Ly xoay người lại, khóc đến mức nước mắt khiến cô không thể nhìn thấy anh.

“Anh tại sao lại ở chỗ này? Anh không phải là....”

“Hu! Không được nói đến người khác, thời khắc này chỉ thuộc về anh và em...”

“Nhưng Kiều Vi đâu? Cô ấy...”

“Ngô Hữu Bình trở về Pháp, cô ấy cũng đi theo.”

“Cho nên, các người... a, anh cùng Tân Lương hợp tác gặt em.”

Mộ Bạch nhin không được, tiến lên ngăn chặn cái miệng nói nhảm của cô, đầu lưỡi tựa như trong miệng cô mà *****.

“Lúc này, anh đã nói không được nhắc đến người khác.”

Ly Ly vội vàng đẩy anh ra, nhìn mọi người bốn phía vây quanh xem náo nhiệt, không khỏi xấu hổ: “Đừng làm rộn, nhiều người như vậy.”

“Để cho họ nhìn, hôn lễ này chính là khiến cho người ta nhìn! Gả cho anh được không? Anh sẽ dùng cả đời mình để chứng minh ~ Anh yêu em~”

“Cả đời?”

“Không sai, cả đời này, chỉ có anh với em...”

Ly Ly lau đi dòng lệ ở đáy mắt, cô vì ngày này đã phải đợi năm năm. Cô nhìn Mộ Bạch, khoé miệng dâng lên nụ cười hạnh phúc, lớn tiếng nói: “Em nguyện ý! Em nguyện ý gả cho anh làm vợ”

“Ly Ly, anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

27. Chương 27: End

Năm tháng sau.

Trong phòng họp của tập đoàn Cổ thị.

Cảnh tượng không khác gì mấy tháng trước, tập đoàn Cố thị và tập đoàn Trần thị cũng vừa kết thúc dự án hợp tác này, tất cả đều thành công tốt đẹp. Hội nghị vừa kết thúc, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Bất quá người thay mặt tập đoàn Trần thị là Tân Lương, anh ta đã đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, cho nên hiện tại hẳn là phải gọi anh là Tổng giám đốc Trần.

Mộ Bạch chủ động đứng lên bắt tay anh ta:

“Tổng giám đốc Trần, lần hợp tác lần này của chúng ta rất vui vẻ, hi vọng lần sau chúng ta có thể tiếp tục hợp tác.”

Tân Lương cười cười, nụ cười của anh vẫn như vậy, bất quá trải qua bao nhiêu tháng đã có nhiều kinh nghiệm hơn, trở thành một đàn ông có mị lực nhiều hơn: “Tổng giám đốc Cố, lần sau nhất định chúng ta sẽ có dịp hợp tác.”

“Hai người đàn ông các anh a, lời xã giao ít nói một chút, người khác nhìn vào sẽ hiểu lầm.”

Ly Ly cố gắng đỡ cái bụng phình to đi tới. Hai người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đồng thời lấy tay sờ sờ cái mũi. Kể từ khi hai người cùng nhau tính kế Ly Ly, tổ chức đám cưới ở sân bay, Tân Lương cùng Mộ Bạch đã trở thành bạn tốt. Bất quá mỗi lần nhìn thấy Tân Lương, Ly Ly lại rất ghét, tuy là anh ta muốn tác hợp hai người bọn họ cũng không được lừa cô nha!

Cho nên Tân Lương cảm thấy rằng, không nên thường xuyên làm người tốt nhiều quá a.

“Cái gì? Ly Ly, chưa trai cay gái, không chừng thai này của em chính là một đứa con trai!” Trần Tân Lương cười, tỏ ý lấy lòng.

Mộ Bạch lạnh nhạt nhìn anh ta:

“Tránh ra, Ly Ly cùng anh thân thiết như vậy sao?”

“Mộ Bạch, dấu sao tôi cũng đã giúp anh lừa Ly Ly và dẫn cô ấy đến sân bay, anh không cảm ơn thì thôi lại còn nổi máu ghen, hai người quả nhiên là vợ chồng đều thích ăn dấm chua.”

“Tốt lắm, hai người các anh thật âm ỉ, để cho người khác nhìn vào sẽ cười chê”

Ly Ly kéo cánh tay ông xã của mình, hướng về phía Tân Lương nói: “Tân Lương, anh cũng đã già, có phải hay không nên tìm bạn đời a.”

“Em nói gì vậy a? Còn chưa làm mẹ đã muốn làm bà mai sao?” – Tân Lương trốn tránh cô.

“Ông xã...” Ly Ly bỗng nhiên làm nũng

“Chúng ta giới thiệu Kiều Vi cho Tân Lương có được hay không?”

Mộ Bạch nhíu mi, nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Ly Ly, không hề nghĩ ngợi, lập tức tán thành: “Ý kiến hay.”

“Cái gì? Kiều Vi? Cô ấy không phải cùng người đàn ông tên Ngô Hữu Bình sang Pháp sao?”

“Đừng nhắc đến Ngô Hữu Bình! Đó chỉ là một đàn ông cặn bã! Cầm năm trăm vạn kia, chẳng những không quỳn góp từ thiện, còn cho rằng Kiều Vi và Mộ Bạch tư tình chưa dứt! Kiều Vi đã quay về Đài Bắc, dù sao anh cũng đang không có ai, tiếp nhận cô ấy cũng không có vấn đề.” – Ly Ly hùng hồn nói.

“Đùa gì thế? Tôi còn có việc, đi trước nha.”

Tân Lương ở cùng Ly Ly vài ngày, sao lại không hiểu suy nghĩ của cô. Phụ nữ này nhất định đang sầu muộn nha. Kiều Vi trở về, nguy cơ của cô ấy đã đến nha.

Mộ Bạch thấy Tân Lương bước đi, thở dài nói: “Vợ yêu, em thật sự không có lòng tin với anh sao? Chúng ta đã kết hôn, em vẫn còn suy nghĩ đến Kiều Vi.”

Ly Ly lắc đầu: “Mộ Bạch, em đã sớm không còn hận Kiều Vi. Em hi vọng cô ấy sẽ hạnh phúc. Cô ấy quay về, nhìn thấy chúng ta ở chung một chỗ, cô ấy sẽ rất cô đơn, khổ sở. Dù sao Tân Lương cũng không tồi, nếu như hai người họ ở chung một chỗ, Kiều Vi có lẽ sẽ hạnh phúc.”

Mộ Bạch ôm lấy thắt lưng vợ, vuốt bụng cô, thân mật mà nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, Kiều Vi tự nhiên có chủ đích, nhiệm vụ của chúng ta bây giờ, chính là chờ cho tiểu bảo bảo ra đời...”

“Em thấy kì lạ nha, tại sao em lại có tiểu bảo bảo?”

Ly Ly nghĩ cái vấn đề này cũng đã lâu rồi, khi phát hiện mình mang thai, cô đã nghi ngờ. Vẫn là do Mộ Bạch nhắc nhở, cô mới biết bản thân mình đã mấy tháng chưa có “Đại di mục.” Kết quả đến bệnh viện kiểm tra thì cô đã mang thai chừng bốn tháng.

Mặc dù Mộ Bạch muốn cô ở nhà để dưỡng thai nhưng mà cô làm sao có thể an tâm được, nhất là vào giai đoạn quan trọng nhất của dự án hợp tác với tập đoàn Trần thị! Cho nên dù bụng có phình to, cô cũng cố gắng mà hoàn thành việc.

Hiện tại dự án hoàn thành, cổ phiếu Tập đoàn Cổ thị cũng tăng, cô có thể an tâm mà sinh con được rồi.

Khoẻ miệng Mộ Bạch có chút co rút, buồn cười nói: “Đương nhiên là do mầm mống của anh nha.”

“Nhưng đứa trẻ đã tám tháng, lúc đầu ở chung một chỗ không phải anh đã cho em uống thuốc tránh thai sao? Chẳng lẽ thuốc quá hạn?”

“Anh cho em uống thuốc lúc nào?”

“Sáng ngày thứ hai...”

“A” – Mộ Bạch vỗ một cái, cười cười nói:

“Đó là vitamin! Lúc đó em bị sốt, đương nhiên phải uống nha.”

Ly Ly bừng tỉnh: “Thì ra là thế!”

Trong lòng đã có đáp án, cô kích động quay sang ôm Mộ Bạch, ai biết rằng chân cô bỗng nhiên đau, bụng cũng trở nên đau hơn: “Mộ Bạch! Đau, đau bụng.”

Mộ Bạch bị dọa cho toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh tỉnh táo lại, ôm Ly Ly ngồi xuống ghế, nhanh chóng gọi người đến nâng Ly Ly đi. Anh vốn không đồng ý để Ly Ly mang thai mà đi làm, nhưng mà anh quả thực không thể xoay chuyển được cô, cho nên đã chuẩn bị tất cả, chỉ sợ có chuyện gì vạn nhất xảy ra.

Lại không nghĩ rằng, thật đúng là... tập đoàn Cổ thị đã sớm chuẩn bị xe dành cho phụ nữ mang thai, nhân viên nhanh chóng đem cô xuống dưới lầu, hướng về phía bệnh viện mà đến.

Phòng cùng bác sĩ tất cả đều đã chuẩn bị xong, Ly Ly vừa tới, liền trực tiếp đẩy vào phòng mổ.

Mộ Bạch quanh quẩn đứng một chỗ, lo lắng sốt ruột đi tới đi lui, mới có tám tháng, như thế nào lại đau bụng?

Chỉ chốc lát sau, một bác sĩ từ trong phòng sinh bước ra, tiến về phía Mộ Bạch và nói: “Ông Cố, vợ của ngài sinh non, có lẽ là do áp lực công việc và suy nghĩ quá nhiều, hiện tại có chút khó sinh.”

“Khó sinh? Rất nguy hiểm sao? Mặc kệ dù thế nào, cũng phải cứu được vợ tôi.”

“Ông Cố, ngài yên tâm, chúng tôi có thể giải phẫu ngay bây giờ, thế nhưng vợ ngài nhất định muốn sinh đứa bé ra.”

“Không cần nghe lời cô ấy, tôi mới là chủ gia đình, nhanh chóng giải phẫu, chỉ cần cô ấy được bình an.”

Có lẽ bác sĩ cũng gặp nhiều trường hợp như vậy, liền bình tĩnh mà nói: “Được, Ông Cố, ngài không cần lo lắng quá, tất cả đã có chúng tôi.”

Mộ Bạch không thể nào mà không lo lắng được, thanh âm gào thét của Ly Ly trong phòng sinh lúc nào cũng vang vọng bên tai anh. Ly Ly vào phòng mổ lúc mười giờ trưa, hiện tại cũng đã bốn giờ, vẫn còn chưa xong.

Cái này không chỉ là thân thể của Ly Ly, đối với Mộ Bạch ngay cả thể xác lẫn tinh thần cũng bị hành hạ. Ngoài phòng sinh, Mộ Bạch cũng tàn phá rất nhiều nha.

Trong thời gian này, Tân Lương có đến một lần, vốn là muốn đến nhìn con gái nuôi, ai ngờ đợi hơn một giờ Ly Ly vẫn chưa có sinh. Anh cũng không biết an ủi Mộ Bạch như thế nào, nhìn bộ dáng của anh ta, so với anh còn lo lắng và sốt ruột hơn nhiều. Vì không muốn không khí ngột ngạt, anh rời đi trước. Vừa rời đi liền gặp Kiều Vi, anh không nói lời nào liền kéo cô ra ngoài. Tân Lương nghĩ, hiện tại Kiều Vi đến sẽ thêm phiền phức, anh vẫn là nên mang theo cái tai hoạ này đi.

Lại qua hai tiếng đồng hồ, ngoài trời cũng đã chập choạng tối, Ly Ly vẫn chưa có sinh ra, Mộ Bạch giống như kiến ngồi lên chảo lửa, đã sớm đứng ngồi không yên. Ly Ly nhất quyết không muốn giải phẫu. Sản phụ không muốn, bác sĩ cũng không thể không đồng ý.

Cuối cùng, Mộ Bạch bắt được một bác sĩ đang tiến vào phòng: “Tôi muốn vào trong cùng vợ tôi, có lẽ mọi việc sẽ thuận lợi hơn.”

Bác sĩ cũng không phản đối, kêu một y tá lấy bộ quần áo cho anh thay, sau đó liền tiến vào phòng.

Trong phòng cũng chỉ còn một bác sĩ và hai y tá.

Mộ Bạch đến bên cạnh Ly Ly, âu yếm nhìn vợ yêu của mình, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Ly Ly, là anh đây.”

Mí mắt Ly Ly run lên, khoe miệng cười cười: “Mộ Bạch... em muốn sinh.”

“Được, anh đang ở bên cạnh em, hai chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Bác sĩ đã rất mệt mỏi, vừa thấy Ly Ly có chút tinh thần, vội vã khuyến khích: “Vậy thì cố gắng! Hãy dùng sức! Chỉ cần qua được ải này, đứa bé sẽ thuận lợi sinh ra.”

Ly Ly cau mày, cắn răng, sử dụng hết khí lực của mình, “A”

Bác sĩ vui mừng: “Cứ như vậy, cứ như vậy, rất nhanh có thể nhìn thấy đứa bé.”

“A” – Ly Ly bắt lấy cánh tay của Mộ Bạch, móng tay đâm sâu vào trong da thịt của anh.

“Ly Ly, cố lên! Anh ở đây!”

“A...”

“Tiếp tục cố gắng, đã nhìn thấy đầu đứa bé.”

“Đầu ra, Ly Ly, tiếp tục.”

“A... A...”

“Oa Oa Oa...” Tiếng khóc của một đứa bé vang lên.

Bác sĩ vui mừng, dùng tấm khăn quấn quanh người đứa nhỏ: “Ông Cố, chúc mừng ngài, là con trai.”

Thế nhưng Mộ Bạch ngay một cái cũng không liếc nhìn, cầm lấy cánh tay Ly Ly, ra sức lay: “Ly Ly, Ly Ly! Em mau tỉnh, em không được... Ly Ly, Ly Ly!”

Mộ Bạch hoảng sợ giống như một đứa bé, anh bỗng nhiên cảm thấy cả thế giới dường như an tĩnh, trong mắt anh chỉ còn có Ly Ly, khuôn mặt cô tái nhợt, không một chút động đậy. Tim của anh dường như ngừng đập, anh không thể tin được, Ly Ly cứ như vậy mà rời khỏi anh sao?

“Ly Ly! Mau mở mắt nhìn anh! Chúng ta còn có con! Không cần, không cần... rời khỏi anh.”

“Ông Cố...” Bác sĩ kéo cánh tay anh

“Ngài đừng như vậy, vợ của ngài...”

“Không, cô ấy không có chết, Ly Ly em mau tỉnh dậy.”

“Ông Cố...” Bác sĩ thở dài.

Mộ Bạch nhanh chóng nổi giận lôi đình, bỗng nhiên một thanh âm yếu ớt vang lên: “Mộ Bạch, anh thật ồn ào!”

“Ly Ly” – Mộ Bạch vui mừng nhìn cô, Nhịp tim cũng khôi phục lại bình thường, sắc mặt cũng tươi cười hơn.

“Ông Cố, vợ của ngài chỉ là mệt mỏi mà thiếp đi thôi.”

“Tôi đưa đứa bé đi kiểm tra trước, lát nữa sẽ mang sang phòng cho ngài.”

“Mộ Bạch... sao anh lại khóc?” Ly Ly sờ lên khuôn mặt của Mộ Bạch.

Mộ Bạch kéo tay của Ly Ly, hôn lên: “Ly Ly, khổ cực cho em! Em quả thực rất vĩ đại, anh rất yêu em.”

“Em cũng yêu anh! Vì anh, cho dù trả giá nhiều hơn nữa, em cũng cam lòng! Em còn muốn vì anh sinh ra đứa thứ hai, thứ ba... sinh một đội bóng có được không?”

“Không cần!” Mộ Bạch từ chối

“Anh không muốn nhìn em đau đớn như vậy nữa, sinh nhiều như vậy để làm gì? Đều là dành tình yêu của em dành cho anh! Anh chỉ cần em thôi, em là tất cả của anh, là thế giới của anh.”

Ly Ly nhếch miệng cười, chậm rãi nhắm mắt, cô bây giờ thực sự rất mệt mỏi.

Chuẩn bị thiếp đi, cô cũng không quên nói: “Mộ Bạch, anh chính là sinh mạng của em...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-len-giuong-di>